

เปรียบเทียบคำเรียกผู้หญิงในบทเพลงไทยและบทเพลงเขมรระหว่าง พ.ศ. 2492 – 2542

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

เปรียบเทียบคำเรียกผู้หญิงในบทเพลงไทยและบทเพลงเขมรระหว่าง พ.ศ. 2492 – 2542

โดย
Ms.Yorn Sreyluch

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ก ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

A COMPARISON OF TERM FOR WOMEN BETWEEN THAI SONGS AND KHMER
SONGS DURING 1949 – 1999

By
Ms. Yorn SREYLUCH

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Arts (Thai for Career Development)

Department of THAI

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2020

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

620520002 : ภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : คำเรียกผู้หญิง, โลกทัศน์, เพลงไทย, เพลงเขมร

Ms. Yorn Sreyluch: เปรียบเทียบคำเรียกผู้หญิงในบทเพลงไทยและบทเพลงเขมรระหว่าง พ.ศ. 2492 – 2542 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รองศาสตราจารย์ ดร. อุบล เทศทอง

การค้นคว้าอิสระครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายของคำเรียกผู้หญิงจากบทเพลงไทยและบทเพลงเขมรและเพื่อศึกษาโลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมรรวมทั้งเพื่อเปรียบเทียบโลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมร โดยศึกษาจากเนื้อเพลงไทยและเพลงเขมรที่อยู่ระหว่าง พ.ศ. 2492-2542 ผู้ศึกษาศึกษาคำเรียกผู้หญิงจากเพลงไทยสากลของนักร้องชายคนไทยจำนวน 5 คน ได้แก่ สุเทพ วงศ์กำแหง ชรินทร์ นันทนาคร ธาณินทร์ อินทรเทพ ทนงศักดิ์ ภัคดีเทวา และชรั่มภ เทพชัย จำนวน 310 เพลง ส่วนคำเรียกผู้หญิงของเขมร ผู้ศึกษาศึกษาจากเพลงของนักร้องชายชาวเขมรจำนวน 5 คน ได้แก่ สิน สีสามุด (ស៊ិន សីសាមុត) อิง ณาวิ (អ៊ឹង ណារី) มาส หุกเสง (មាស ហុកសេង) มาส สามอน (មាស សាម៉ុង) และ แกว สาราต (កែវ សារាត់) จำนวน 313 เพลง

ผลการศึกษาพบว่าความหมายคำเรียกผู้หญิงของทั้งสองชาติมีความคล้ายคลึงกันเป็นจำนวนมาก ได้แก่ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ และคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรม ส่วนที่แตกต่าง คือ ความหมายคำเรียกผู้หญิงของเขมรยังพบกลุ่มความหมายของคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก

ในด้านโลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงพบว่าทั้งไทยและเขมรมีโลกทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิงที่คล้ายกัน เช่น ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์ต้องมีลักษณะที่ดี มีค่า มีความอ่อนเยาว์ และเป็นคนดี ในขณะที่ลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ คือ เป็นผู้หญิงที่มีจิตใจโหดร้าย และไม่จงรักภักดีต่อคนรัก อย่างไรก็ตาม โลกทัศน์ต่อผู้หญิงที่แตกต่างระหว่างไทยและเขมรพบว่า ผู้หญิงเขมรต้องเป็นผู้หญิงที่สามารถเป็นที่พึงให้กับผู้ชายได้โดยมีสาเหตุมาจากอิทธิพลของระบบมรดาธิปไตยที่แฝงอยู่ในความคิดของคนเขมรเป็นเวลายาวนานมาแล้ว

620520002 : Major (Thai for Career Development)

Keyword : terms for women, worldview, Thai song, Khmer song

MS. YORN SREYLUCH : A COMPARISON OF TERM FOR WOMEN BETWEEN THAI SONGS AND KHMER SONGS DURING 1949 – 1999 THESIS ADVISOR : ASSOCIATE PROFESSOR UBOL TEDTONG, Ph.D.

The purpose of this independent study is to study the meaning of the terms for women from Thai and Khmer songs, to study the worldview of Thai and Khmer people as reflected from the terms for women, as well as to compare the worldview between these two nations as reflected from the terms for women in Thai and Khmer songs between 1949-1999. The researcher will analyze the meaning of the terms for women in 310 Thai songs from 5 Thai male singers such as Suthep Wongkamhaeng, Charin Nanthanakorn, Thanin Intharathep, Tanongsak Pakdeetewa and Charam Thepchai, as well as in 313 Khmer songs from other 5 Khmer male singers such as Sin Sisamuth, Eng Nary, Meas Hokseng, Meas Samon, and Keo Sarath.

The results show that there are similarities between the meanings of the terms for women in both Thai and Khmer songs such as the terms which refer to general woman, the terms of appearance, the terms that mean something of value, the terms of a beloved woman, the terms that are comparable to nature, the terms of a young woman, the terms which are pronouns, and the terms which are names from literature. The only difference is the meaning of Khmer terms for women is also found to be the name of a lover.

Regarding the worldview towards women, it was found that both Thai and Khmer have similar worldviews of women, for instance desirable feminine traits must be of good character, worthy, and youthful, while the undesirable woman who has a cruel mind and not loyal to their loved ones. However, the worldviews towards women, which are different between Thai and Khmer, was found that Khmer women have to be the women on whom men can depend because of the influence of the matriarchy that have embedded in the minds of the Khmer people for a long time.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชา ตามพระราชดำริสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่มอบทุนการศึกษาแก่ผู้ศึกษาให้มีโอกาสได้ศึกษาหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองและประเทศชาติ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีเพราะได้รับความเมตตาและการดูแลเอาใจใส่อย่างดียิ่งจากอาจารย์ผู้ควบคุมการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อุบล เทศทอง ซึ่งกรุณาสละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขงานทั้งในด้านเนื้อหาสาระ ตลอดจนการใช้ภาษา อีกทั้งกรุณาช่วยประสานงานในการดำเนินการต่าง ๆ ให้มีความสะดวกสบายยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระทุกท่าน ได้แก่อาจารย์ ดร.สิริขัญญา คอนกรีต และรองศาสตราจารย์จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ ที่กรุณาสละเวลาให้คำแนะนำแก้ไข เพื่อให้การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปัทมา ชิมประเสริฐกุล ประธานหลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือและประสานงานการดำเนินเอกสารต่าง ๆ ให้ลุล่วงได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย และเจ้าหน้าที่ประจำคณะอักษรศาสตร์ทุกท่าน ที่ได้แสดงความห่วงใยและให้กำลังใจผู้ศึกษาตลอดช่วงการศึกษา 2 ปี

ขอกราบขอบคุณตายายพ่อแม่ที่ให้โอกาสและให้เวลาแก่ผู้ศึกษาได้ศึกษาหาความรู้ตามความประสงค์ อีกทั้งเป็นกำลังใจที่พิเศษที่สุด

ท้ายที่สุดขอขอบคุณรุ่นพี่ เพื่อน และน้อง ๆ คนกัมพูชาทุกท่านที่เป็นกำลังใจให้ผู้ศึกษามาโดยตลอด

Yorn Sreyluch

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ซ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	5
สมมติฐานของการศึกษา.....	5
ขอบเขตของการศึกษา.....	5
วิธีดำเนินการศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกผู้หญิง.....	8
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลง.....	11
2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโลกทัศน์	13
บทที่ 3 ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมร	17
3.1 ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทย	17
3.1.1 คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป	17
3.1.2 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ.....	21

3.1.2.1 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงคุณสมบัติ.....	21
3.1.2.2 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างและหน้าตา.....	26
3.1.3 คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า	36
3.1.3.1 คำเรียกผู้หญิงเทียบกับสิ่งมีค่า	37
3.1.3.2 คำเรียกผู้หญิงเทียบกับชีวิตและอวัยวะสำคัญของร่างกาย	39
3.1.3.3 คำเรียกผู้หญิงตามฐานะและสถานภาพ	45
3.1.3.4 คำอื่น ๆ ที่หมายถึงผู้หญิงผู้มีค่า	46
3.1.4 คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก	46
3.1.5 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ.....	48
3.1.5.1 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับท้องฟ้า.....	48
3.1.5.2 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับพืช/สวนต่าง ๆ ของพืช	50
3.1.5.3 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์.....	52
3.1.6 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ.....	54
3.1.6.1 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนาม	54
3.1.6.2 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำเรียกญาติ.....	56
3.1.7 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์.....	57
3.1.8 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรม	58
3.1.8.1 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อตัวละครในเรื่อง	58
3.1.8.2 คำเรียกผู้หญิงที่ใช้ชื่อตัวละครแต่เน้นที่พฤติกรรมของตัวละคร	60
3.2 ความหมายคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงเขมร	63
3.2.1 คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป	63
3.2.2 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ	66
3.2.2.1 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงคุณสมบัติ.....	66
3.2.2.2 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างและหน้าตา.....	75

3.2.3 คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า	87
3.2.3.1 คำเรียกผู้หญิงเทียบกับสิ่งมีค่า	87
3.2.3.2 คำเรียกผู้หญิงเปรียบกับชีวิตและอวัยวะสำคัญของร่างกาย	93
3.2.3.3 คำเรียกผู้หญิงตามฐานะและสถานภาพ	97
3.2.3.4 คำอื่น ๆ ที่หมายถึงผู้หญิงผู้มีค่า	99
3.2.4 คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก	100
3.2.5 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ	103
3.2.5.1 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับท้องฟ้า	103
3.2.5.2 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับพืช	105
3.2.5.3 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์	113
3.2.6 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ	116
3.2.6.1 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนาม	116
3.2.6.2 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำเรียกญาติ	117
3.2.7 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์	120
3.2.8 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดี	121
3.2.8.1 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อตัวละครในเรื่อง	121
3.2.8.2 คำเรียกผู้หญิงที่ใช้ชื่อตัวละครแต่เน้นที่พฤติกรรมของตัวละคร	121
3.2.9 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก	123
3.3 เปรียบเทียบความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมร	130
บทที่ 4 โลกทัศน์ต่อผู้หญิงจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทยและเพลงเขมร	133
4.1 โลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทย	135
4.1.1 ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์	136
4.1.2 ลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์	141
4.2 โลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงเขมร	144

4.2.1 ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์..... 146

4.2.2 ลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ 157

4.3 เปรียบเทียบโลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทยและเพลงเขมร .. 163

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ..... 165

รายการอ้างอิง 172

ภาคผนวก..... 176

ประวัติผู้เขียน..... 185

สารบัญแผนภูมิ

	หน้า
แผนภูมิที่ 1 ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทย.....	62
แผนภูมิที่ 2 ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมร	128
แผนภูมิที่ 3 การเปรียบเทียบความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมร.....	130

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เพลงเป็นวรรณกรรมที่เข้าถึงประชาชนได้มากที่สุดเพราะเพลงมีรูปแบบสั้นและไม่ได้จำกัดความสามารถของคนเหมือนหนังสือที่จะต้องเป็นผู้ที่รู้หนังสือเท่านั้นและต้องใช้เวลาในการอ่าน แต่เพลงเปรียบเสมือนตัวหนังสือที่ประกอบด้วยศิลปะ ศิลปะในที่นี้หมายถึงองค์ประกอบสำคัญของเพลง อันได้แก่ ภาษาและดนตรี วรรณกรรมเพลงจึงเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องอาศัยศิลปะอย่างสูงในการสร้างสรรค์ (วิชชุกร ทองหล่อ, 2548a: 1) กล่าวคือผู้แต่งมักจะคัดเลือกคำอย่างระมัดระวังและประกอบด้วยความคิดสร้างสรรค์เพราะต้องให้เนื้อเพลงสอดคล้องกับทำนองเพลง

กล่าวอีกนัยหนึ่งเพลงเป็นภาษาสากลที่มนุษย์รับรู้ร่วมกันว่าเป็นเครื่องมืออย่างสำคัญในการปลอบใจมนุษย์ให้ดีขึ้นโดยไม่จำกัดชาติพันธุ์ เพศ และความสามารถ ตัวอย่างคนไทยสามารถฟังเพลงจีนได้โดยไม่ต้องรู้ภาษาจีน หรือคนเขมรก็สามารถฟังเพลงไทยได้โดยไม่ต้องรู้ภาษาไทย กล่าวคือมนุษย์ทุกชาติทุกภาษาสามารถสัมผัสได้ แต่จะได้รายละเอียดลึกซึ้งเพียงใดขึ้นอยู่กับภูมิหลังและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล (พูนพิศ อมาตยกุล, 2529: คำนำในการพิมพ์ครั้งแรก) เนื่องจากเพลงเป็นวรรณกรรมที่เข้าถึงประชาชนได้มากที่สุด ฉะนั้นจึงมีการประพันธ์เพลงที่แฝงเนื้อหาอบรมสั่งสอนหรือยกประเด็นที่อยู่รอบตัวของผู้ประพันธ์แต่งเป็นบทเพลงได้อย่างกลมกลืน

เพลงที่มีความไพเราะขึ้นอยู่กับการผสมผสานระหว่างเนื้อเพลง ทำนองเพลง รวมทั้งน้ำเสียงของผู้ร้อง กล่าวคือ ความหมายของเพลง ทำนองเพลง เนื้อร้องของเพลงต้องสอดคล้องกับดนตรีความสามารถของผู้แต่งในการคัดเลือกคำศัพท์เพื่อสื่อความหมายได้อย่างลึกซึ้ง รวมถึงความสามารถของนักร้องในการใช้น้ำเสียง และออกเสียงชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับที่ดาวใจไพจิตร สุจริตกุล (2555: 1) ได้กล่าวถึงเงื่อนไขสู่ความโด่งดังของศิลปินนักร้องดังนี้

ศิลปินนักร้องของไทยน้อยคนนักที่จะได้รับฉายาอันทรงเกียรติเช่นนี้ เพราะการเป็นนักร้องอาชีพระดับแนวหน้านั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เงื่อนไขสำคัญที่เป็นเสมือนปราการด่านแรกสู่ความโด่งดังอย่างเป็นอมตะคือการมีกระแสเสียงกังวาน มีน้ำเสียงที่ไพเราะเป็นเอกลักษณ์ ประการต่อมาคือกลวิธีการต่าง ๆ ที่นักร้องผู้นั้นใช้ถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เพื่อให้ผู้ฟังสามารถเข้าถึงจินตนาการตามภาษาเพลงและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของ
ผู้ประพันธ์เพลงได้อย่างแท้จริง

ประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน หรือมีชายแดนติดต่อกันมักได้รับอิทธิพลซึ่งกันและกัน ด้วย
เหตุนี้จึงทำให้ประเทศนั้น ๆ มีความคล้ายคลึงกันในด้านต่าง ๆ ตัวอย่างประเทศในภูมิภาคเอเชียคือ
ประเทศจีน จีนมีอิทธิพลต่อประเทศเพื่อนบ้านหลายประเทศเช่น เกาหลี ญี่ปุ่น และเวียดนามทั้งด้าน
วัฒนธรรม และภาษา ส่วนประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีชายแดนติดต่อกันและมี
วัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกันเป็นจำนวนมากคือประเทศไทยและประเทศเขมร ประเทศทั้งสองมีความ
แตกต่างกันที่คล้ายคลึงกันเช่น สถาปัตยกรรมศาสตร์ ศาสนา ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเชื่อ ความ
เป็นอยู่ และวิถีชีวิต

คนไทยเป็นคนที่รักความสนุกสนานจึงมักจะเชื่อมโยงชีวิตกับเพลงและดนตรีเสมอ จะเห็นได้
จากบทบาทอย่างสำคัญของเพลงในสังคมไทยดังที่ (พูนพิศ อมาตยกุล, 2529: 9) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ
ดนตรีวิจักษ์ “ความรู้เรื่องดนตรีไทยเพื่อความชื่นชม” ดังนี้

หน้าที่ของเพลงไทยนั้น ได้รับใช้สังคมมากมายในหลายรูปแบบ เรียกได้
ว่าตั้งแต่เกิดจนตาย เรามีเพลงที่จัดไว้สำหรับการกล่อมทารกแรกเกิด เพลงสำหรับทำ
ขวัญ เพลงเหล่านี้ยังแบ่งชั้นไว้ด้วยว่าบรรเลงสำหรับผู้ใด หากบรรเลงกล่อมพระบรรทม
สมเด็จพระเจ้าฟ้าประสูติใหม่ เราก็มักเรียกว่า “เพลงช้างลูกหลวง” มีเพลงเห่กล่อมพระบรรทม
โดยเฉพาะ ดังที่พระยาภูมิเสวิน (จิตร จิตตเสวี) ได้เขียนไว้ เรามีเพลงสำหรับพิธีการต่าง
ๆ เพลงสำหรับอัญเชิญทวยเทพทเวา เพลงสำหรับการแสดงโขนและละครอันได้แก่เพลง
หน้าพาทย์ต่าง ๆ เพลงสำหรับบรรเลงขับร้องเพื่อความบันเทิงเช่น เพลงตับ เพลงเถา
เพลงเกร็ดต่าง ๆ เพลงสำหรับบรรเลงประกวดและอวดฝีมือศิลปิน เพลงสำหรับงาน
กลางวัน งานกลางคืน ตลอดจนถึงเพลงสำหรับงานศพโดยเฉพาะ

เพลงไทยมีหลายประเภทซึ่งมีลักษณะเฉพาะที่บ่งบอกถึงอัตลักษณ์ของชาติ อย่างไรก็ตาม
ก่อนที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตก ไทยมีเพลงดั้งเดิมที่เป็นของตนเองคือเพลงไทยเดิมหรือเพลงไทยแท้
แต่หลังจากได้รับอิทธิพลจากตะวันตกจึงทำให้เพลงไทยเดิมหรือเพลงไทยแท้ได้เปลี่ยนรูปแบบพัฒนา
มาเป็นเพลงชนิดใหม่คือเพลงลูกกรุงหรือเพลงไทยสากลที่มีจุดประสงค์สำคัญคือใช้เป็นเพลงประกอบ
ละคร นอกจากนี้แล้วเพลงไทยสากลยังใช้ในด้านบันเทิงที่ช่วยให้ความผ่อนคลาย บรรเทาทุกข์
และความเครียดที่เกิดจากการทำงาน หรือ ปัญหาส่วนบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เพลงไทยสากลได้ถูกดัดแปลงจากเพลงไทยเดิมซึ่งสันนิษฐานว่าได้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2475 เมื่อเริ่มมีการแสดงละครเวทีและภาพยนตร์เสียงที่เป็นผลงานของคนไทย ครั้นใดที่มีภาพยนตร์มักมีเพลงประกอบภาพยนตร์ด้วยดังนั้นจึงเห็นว่าผลงานเพลงอีกจำนวนมากได้ออกเผยแพร่ในช่วงต่อมาอย่างต่อเนื่อง ละครเรื่องแรกของไทยคือเรื่องจันทร์เจ้าขา ละครเรื่องนี้มีเพลงประกอบเป็นจำนวนมากซึ่งเป็นผลงานการแต่งเพลงไทยสากลของ นายจวงจันทร์ จันทร์คณา หรือที่รู้จักกันในนาม “พรานบุรณ” ได้แก่ เพลงจันทร์เจ้าขา และเพลงจันทร์สวาท ในขณะเดียวกันนั้นที่ค่ายภาพยนตร์เสียงศรีกรุงซึ่งมี เรือโทมานิตย์ เสนะวิณินเป็นผู้ผลิตได้สร้างภาพยนตร์เสียงในฟิล์มเรื่องแรกชื่อ “หลงทาง” และได้แต่งเพลงประกอบภาพยนตร์โดยใช้อุปกรณ์ดนตรีสากลบรรเลงเพลงไทยแท้ที่บรรจุนักร้องและทำนอง ต่อมาในพ.ศ. 2477 กองทัพบกได้ร่วมมือกับบริษัทภาพยนตร์ศรีกรุงสร้างผลงานภาพยนตร์เรื่องเลือดทหารไทยขึ้น พร้อมกับเพลงประกอบละครคือเพลงกุหลาบในมือเธอ หลังจากนั้นก็เกิดละครและภาพยนตร์อีกเป็นจำนวนมากซึ่งหนึ่งในนั้นคือภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกษตรกร เรื่องบ้านไร่ของเราของรัฐบาล และมีเพลงประกอบละครที่แต่งโดยกรมโฆษณาการที่มีนายเอื้อ สุนทรสนาน หรือ สุนทรภรณ์ เป็นผู้ประพันธ์ และนี่คือที่มาของเพลงไทยสากลของไทย

เพลงไทยสากลสามารถจำแนกตามเนื้อหาของเพลงได้หลายลักษณะ ได้แก่ เพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก เพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติ เพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวรรณคดี เพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเทศกาล และประเพณีต่าง ๆ เพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเยาวชน เพลงเบ็ดเตล็ด ฯลฯ เนื่องจากเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักเป็นเพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับอารมณ์ความรู้สึกของผู้คนมากที่สุด กล่าวคือมีทั้งความสุข และความทุกข์ที่เกิดจากความรักซึ่งบางคนไม่สามารถระบายออกด้วยคำพูดหรือบางคนเลือกใช้เพลงเพื่อเกี่ยวพาราสิ หรือสารภาพความรักกับคนรักได้อย่างน่าประทับใจ ดังนั้นเพลงรักเป็นเพลงที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในบรรดาเพลงทั้งหลาย

ในช่วงเวลาเดียวกันในประเทศเขมรซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของไทยก็ได้รับอิทธิพลเกี่ยวกับวัฒนธรรมตะวันตกเป็นจำนวนมาก เนื่องจากประเทศเขมรอยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศสเป็นเวลานาน กล่าวคือตั้งแต่ พ.ศ. 2406 จนถึง พ.ศ. 2496 รวมเป็นระยะเวลา 90 ปี ดังนั้นเขมรต้องปรับทั้งระบบการปกครองประเทศ การแต่งกาย การกิน และการบันเทิงให้มีรูปแบบสมัยใหม่มากขึ้น อย่างไรก็ตามก่อนที่ฝรั่งเศสได้เข้ามาตั้งอาณานิคม ชาวเขมรนิยมความสนุกสนานและมีความผูกพันกับศิลปะของตนอย่างเป็นชีวิตจิตใจอยู่แล้ว ตลอดจนมีคำโบราณกล่าวไว้ว่า “ชีวิตคือศิลปะ และศิลปะคือชีวิต” (ชีวิตคือศิลปะ: ศิลปะคือชีวิต) โดยเฉพาะดนตรีและเพลง บทบาทของเพลงใน

สังคมเขมรมีหน้าที่สำคัญและมีส่วนร่วมในโอกาสพิเศษทุกโอกาส รวมถึงพิธีกรรมในชีวิตของคนเขมร คนตรีแต่ละชนิดมีอารมณ์แตกต่างกันไปซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของโอกาสนั้น ๆ เช่น ตอนยังเป็นเด็กต้องการเพลงกล่อมเด็กก่อนนอน ตอนเป็นผู้ใหญ่และถึงเวลาต้องแต่งงานสร้างครอบครัวต้องการเพลงเฉพาะโอกาสคือ คนตรีวิวาทมงคล (ត្រៀមភាព្យាប័តិព្យាប័) ที่เชื่อกันว่าเป็นเพลงมงคลของงาน ส่วนตอนเสียชีวิตก็จะได้ยินการบรรเลง ปี่พาทย์ (ត្រៀមពិណ្ឌព្យា) ไว้อาลัยศพ นอกจากนี้ในพิธีกรรมของศาสนาหรือความเชื่อต่าง ๆ ก็ยังใช้ดนตรีมาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ ตัวอย่างเพลง บวชนาค ที่ใช้ในงานบวช และเพลง เลี้ยงอารักษ์ (លៀងអារក្ស) หรือ อารักษ์สิง (បញ្ជូនអារក្ស) ที่ใช้ในพิธีกรรมการรักษาโรค (សូ មុយញៀង ទិត សៀង និង ណិ, 2011: 153 – 154)

ดนตรีสมัยใหม่ (ត្រៀមសម័យ) มีความคล้ายคลึงกับเพลงไทยสากลของไทยมากแต่ต่างกันตรงที่ว่า เพลงสมัยนิยมของเขมรแบ่งประเภทของเพลงไปตามจังหวัด เช่น รำวง (រាំរង) รำกบัจ (រាំក្បាច់) สาละวัน (សាលាวัน) ลำลาว (ลำลาว) ชะ ชะ ช่า (ជាច ជាច ជា) ทวีส (ทิวีส) สโล (สลอ) โบเลโร (บรูเชอโร) ดิสโก (ดิสโก) ฯลฯ (กาที อุต, 2546 อ้างในวิชชุกร ทองหล่อ, 2548 : 2) หรือหากแบ่งโดยใช้เกณฑ์เนื้อหาซึ่งพิจารณาจากแก่นของเรื่องที่ปรากฏในเพลงยังสามารถแบ่งได้ 6 ลักษณะ ได้แก่ เพลงสมัยนิยมเขมรที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก มีเนื้อหาให้แง่คิดและคติสอนใจ มีเนื้อหาพรรณนาสถานที่ เพลงสมัยนิยมเขมรที่มีเนื้อหาสะท้อนภาพประเพณีและเทศกาล รวมถึงเพลงสมัยนิยมเขมรที่มีเนื้อหาสะท้อนภาพสังคม (วิชชุกร ทองหล่อ, 2548 : 33)

ในด้านเนื้อหาของเพลงที่ได้รับความนิยมมากที่สุดเกือบทุกยุคสมัยคือเพลงที่เกี่ยวกับเรื่องราวความรักระหว่างชายและหญิงซึ่งมีทั้งความรักที่สมหวัง ความรักที่ผิดหวังและการขอความรักจากคนรัก เพลงที่บรรยายเกี่ยวกับความรักที่สมหวังมักจะกล่าวถึงความหวานชื่น และความสุข ในขณะที่เพลงซึ่งบรรยายถึงความรักที่ผิดหวังมักจะกล่าวถึงปัญหา อุปสรรค ความเจ็บปวด และความเศร้า ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงใช้เพลงเป็นสื่อหรือเครื่องมือเพื่อสารภาพความรักกับคนรัก หรือเพื่อระบายความทุกข์ที่ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคำพูด

ผู้ศึกษาสังเกตเห็นว่าทั้งเพลงไทยสากลและเพลงเขมรที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักปรากฏคำเรียกผู้หญิงซึ่งมีความหมายที่หลากหลาย คือ ความหมายที่เหมือนกันเช่น คำเรียกผู้หญิงทั่วไป คำ

เรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า ฯลฯ และแตกต่างกัน เช่น คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก นอกจากนี้คำเรียกผู้หญิงยังสะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงได้อย่างชัดเจน ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมร โดยจะวิเคราะห์ความหมายของคำเรียกผู้หญิง และวิเคราะห์โลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงซึ่งสะท้อนผ่านคำเรียกผู้หญิง รวมทั้งเปรียบเทียบโลกทัศน์ของคนไทยกับคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงว่ามีลักษณะเหมือนและต่างกันอย่างไร การศึกษาครั้งนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อการขยายขอบเขตการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างไทยและเขมรให้กว้างขวางขึ้นอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความหมายของคำเรียกผู้หญิงจากบทเพลงไทยและบทเพลงเขมร
2. เพื่อศึกษาโลกทัศน์ของคนไทยกับคนเขมรที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยกับเพลงเขมร
3. เพื่อเปรียบเทียบโลกทัศน์ของคนไทยกับคนเขมรที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยกับเพลงเขมร

สมมติฐานของการศึกษา

1. ความหมายคำเรียกผู้หญิงจากเพลงไทยและเพลงเขมรมีความคล้ายคลึงกันเป็นจำนวนมาก เช่น คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ คำเรียกผู้หญิงผู้มีค่า เป็นต้น
2. ความหมายคำเรียกผู้หญิงของทั้งสองชาติแสดงให้เห็นถึงโลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิง เช่น ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์ คือ มีกิริยามารยาทดี มีรูปร่างและกลิ่นกายหอม เป็นต้น

ขอบเขตของการศึกษา

1. ผู้ศึกษาจะศึกษาคำเรียกผู้หญิงจากเพลงไทยและเพลงเขมรที่อยู่ระหว่าง พ.ศ. 2492-2542

- ผู้ศึกษาจะศึกษาคำเรียกผู้หญิงจากเพลงไทยสากลของนักร้องชายคนไทยจำนวน 5 คน ได้แก่ สุเทพ วงศ์กำแหง ชรินทร์ นันทนาคร ธาณินทร์ อินทรเทพ ทนงศักดิ์ ภักดีเทวา และชรั่มภ์ เทพชัย จำนวน 310 เพลง ส่วนคำเรียกผู้หญิงของเขมร ผู้วิจัยจะศึกษาจากเพลงของนักร้องชายเขมรจำนวน 5 คน ได้แก่ ลิน สีสามุต (ស៊ុន ស៊ីសាមុត) อึง ณาโร (អ៊ឹង ណារី) มาส หุกเสง (មាស ហុកសេង) มาส สามอน (មាស សាម៉ុន) และ แกว สาราต (កែវ សារ៉ាត់) จำนวน 313 เพลง

วิธีดำเนินการศึกษา

- รวบรวมเพลงไทยจากเว็บไซต์ <https://www.youtube.com/> และเลือกเพลงจาก 5 ช่อง ได้แก่ สวลี ผักพันธุ์, สุเทพ วงศ์กำแหง – Topic Charin Nuntanakorn – Topic Thanin Intharathep – Topic ทนงศักดิ์ ภักดีเทวา – Topic และชรั่มภ์ เทพชัย – Topic รวมถึงเว็บไซต์ <https://xn--72c9bva0i.meemodel.com/> หลังจากนั้นฟังเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อเพลง
- รวบรวมเพลงเขมรจากเว็บไซต์ <https://www.youtube.com/> โดยเลือกเพลงจาก 3 ช่อง ได้แก่ Sinn Sisamouth – Topic កែវ សារ៉ាត់ – Topic และ KonKhmerAngkor รวมถึงเว็บไซต์ <https://www.smule.com/songs> หลังจากนั้นตรวจสอบว่าเนื้อเพลงถูกต้องหรือไม่
- เก็บข้อมูลคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทยและเพลงเขมร
- ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- วิเคราะห์ความหมายของคำเรียกผู้หญิง และโลกทัศน์ที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิง
- สรุปผลการวิจัยและนำเสนอรายงาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

- คำเรียกผู้หญิง หมายถึงคำที่ใช้เรียกทั้งชื่อ และคำแทนชื่อของผู้หญิงที่ปรากฏในบทเพลงของนักร้องชายไทยจำนวน 5 คน และนักร้องชายเขมรจำนวน 5 คน

2. โลกทัศน์ต่อผู้หญิง หมายถึง ทักษะของบุคคลและกลุ่มบุคคลที่มีต่อตนเองและสิ่งรอบตัว โดยทำการประเมินผ่านกระบวนการความคิดที่ได้รับอิทธิพลจากการขัดเกลาทางสังคม และวัฒนธรรมที่ตนอาศัยอยู่ หรือความคิดเห็นที่คนไทยและคนเขมรมีต่อผู้หญิงในสังคมที่ตนอาศัยอยู่
3. เพลงไทย หมายถึง เพลงไทยสากลที่ขับร้องโดยนักร้องชายคนไทยจำนวน 5 คน ได้แก่ สุเทพ วงศ์กำแหง ชรินทร์ นันทนาคร ธาณินทร์ อินทรเทพ ทนงศักดิ์ ภักดีเทวา และชรัมภ์ เทพชัย
4. เพลงเขมร หมายถึง ดนตรีสมัย (តន្ត្រីសម័យ) ที่ขับร้องโดยนักร้องชายเขมรจำนวน 5 คน ได้แก่ สิน สีสามุต (ស៊ិន ស៊ីសាមុត) อิง ฌารี (អ៊ឹង ណារី) มาส หุกเสง (មាស ហុកសេង) มาส สามอน (មាស សាម៉ន) และ แกว สาราต (កែវ សារាត់)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจความหมายคำเรียกผู้หญิงจากเพลงไทยและเพลงเขมร
2. ทำให้เข้าใจโลกทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิงของคนไทยและคนเขมรที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทยและเพลงเขมร
3. ทำให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างเกี่ยวกับโลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงของไทยและเขมรที่สะท้อนผ่านบทเพลง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาคำเรียกผู้หญิงจากเพลงไทยและเพลงเขมร มีดังต่อไปนี้

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำเรียกผู้หญิง

ปริศนา พิมพ์ดี (2547) เรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “คำเรียกผู้หญิงในวรรณคดีไทยสมัยอยุธยา” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ความหมายของคำ การสร้างคำ และค่านิยมของกวีไทยสมัยอยุธยาที่มีต่อผู้หญิง ผลการศึกษาพบว่าคำเรียกผู้หญิงในวรรณคดีไทยสมัยอยุธยาสามารถแบ่งเป็นสองอย่าง คือ คำศัพท์ที่มีความหมายตรงและคำศัพท์ที่มีความหมายแฝง ส่วนการสรรค่านั้น กวีเลือกใช้ทั้งการใช้คำเดี่ยว การประสมคำ การซ้อนคำ และสมาสคำ อีกทั้งยืมคำต่างประเทศเข้ามาสร้างคำด้วย แต่อย่างไรก็ตามกวีก็ยังคงรักษาความหมายของคำนั้น ๆ ไว้ด้วย เพราะเป็นคำที่สื่อความหมายลึกซึ้ง อีกนัยหนึ่งสามารถกล่าวได้ว่าคำที่กวีสร้างขึ้นนั้นได้สะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่กวีสมัยอยุธยามีต่อผู้หญิงและให้ภาพของผู้หญิงสมัยนั้นว่าผู้หญิงต้องมีรูปโฉมสวยงาม สดชื่น และอ่อนโยน ผู้หญิงต้องเปรียบดังของมีค่า และต้องมีเสน่ห์เป็นที่รักของกวี

วิชชุกร ทองหล่อ (2548a) เขียนบทความเรื่อง “คำเรียกหญิงในเพลงสมัยนิยมเขมร” ที่เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “เพลงสมัยนิยมเขมร : ภาษาและภาพสะท้อนวัฒนธรรม” โดยศึกษาจากเพลงจำนวน 390 เพลงมากกว่าจำนวนเพลงที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา การใช้ภาษาและภาพสะท้อนวัฒนธรรมเขมร ผลการศึกษาพบว่าคำเรียกหญิงในเพลงสมัยนิยมเขมรมีเนื้อหาแบ่งเป็น 2 ประเภทได้แก่ ประเภทแรกคือ คำเรียกหญิงที่รักได้แก่ คำที่หมายความถึงชีวิต อวัยวะที่สำคัญ สิริมงคลของชีวิต คำที่หมายความถึงแร่ธาตุมีค่า มีราคา คำที่หมายความแสดงถึงสถานภาพที่สำคัญในชีวิต คำที่หมายความถึงลักษณะทางธรรมชาติ คำที่หมายความแสดงถึงรูปร่าง หน้าตา คำที่หมายความแสดงถึงความมีอายุน้อย คำที่หมายความแสดงถึงความประเสริฐ ความงดงาม คำที่หมายความแสดงถึงความรัก ความทะนุถนอม คำที่เป็นสัญลักษณ์ของหญิงเขมร และประเภทสุดท้ายคือคำเรียกหญิงที่ชัง นอกจากนี้ยังพบว่าคำเรียกหญิงในเพลงสมัยนิยมเขมรมีลักษณะพิเศษคือการซ้อนคำที่หมายความหลายลักษณะ อาจซ้อนกันมากที่สุดถึง 5 คำ คำเรียกหญิงเขมรยังสามารถนำไปใช้เรียกเด็กและผู้ชายได้อีกด้วย คำเรียกหญิงของชาวเขมร

เป็นศัพท์กวีที่กวีเขมรนิยมเลือกใช้ให้สอดคล้องตามขนบฉันทลักษณ์บทร้อยกรองที่มีตั้งแต่โบราณ คำเรียกหญิงส่วนมากเป็นการใช้ภาพพจน์ที่สื่อความหมายได้อย่างดี และยังแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ร่วมถึงความรู้สึกซึ่งที่ชายหญิงมีต่อกัน ยิ่งไปกว่านี้คำเรียกหญิงสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดและวัฒนธรรมเขมรที่สืบทอดจากอดีตและการปรับใช้ให้เข้ากับสังคมปัจจุบัน

วนารัตน์ น้อยเล็ก (2556) เรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาศัพท์เรียกผู้หญิงในนวนิยายเขมรสมัยปัจจุบัน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการสร้างคำ ความหมายและภาพสะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงในนวนิยายจำนวน 20 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า การสร้างคำเรียกผู้หญิงที่มีจำนวนมากที่สุดคือ คำประสมที่แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายและการสลับตำแหน่งของคำ อีกทั้งยังบ่งบอกถึงความรู้ความสามารถของนักประพันธ์นวนิยายเขมรในการสรุสร้างคำใหม่ด้วยการนำคำเก่ามาประสมกันหรือจากคำยืมต่าง ๆ ในด้านความหมายพบว่า คำเรียกผู้หญิงได้แสดงความหมายเกี่ยวกับลักษณะหรือสถานะของตัวละครผ่านคำนำหน้าที่ประกอบด้วยความงามกับลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ ความอ่อนโยน ความเป็นที่รัก เปรียบสิ่งมีค่า ความสูงศักดิ์ อีกทั้งยังสะท้อนค่านิยมของนักประพันธ์เขมรที่มีต่อผู้หญิงว่าผู้หญิง คือ สิริมงคลที่นำพาความสุขความเจริญมาสู่ครอบครัว ผู้หญิงควรเป็นผู้ที่มีทั้งรูปสมบัติ คุณสมบัติ มีคุณค่า เป็นที่พึงและเป็นที่รัก

ภคภท เตียมทัน (2556) เรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “คำเรียกผู้หญิงในวรรณกรรมกลอนสวด” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะโครงสร้างของคำ ความหมายประจํารูปและความหมายในบริบทการสื่อสารของคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในวรรณกรรมกลอนสวด ฉบับที่ตีพิมพ์และเผยแพร่โดยกรมศิลปากรโดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับสัมพันธสารเรื่องเล่า แนวคิดเกี่ยวกับชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสาร แนวคิดเกี่ยวกับวัจนกรรม แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ส่วนประชิด แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์องค์ประกอบความหมาย และพบคำเรียกผู้หญิงทั้งสิ้นจำนวน 396 คำ ในลักษณะโครงสร้างคำเรียกผู้หญิงจำแนกได้ 3 ประเภท ได้แก่ โครงสร้างแบบส่วนหลัก ปรากฏจำนวน 70 คำ โครงสร้างแบบส่วนหลัก ส่วนขยาย พบจำนวน 295 คำ และโครงสร้างแบบส่วนหลัก ส่วนหลัก ปรากฏจำนวน 31 คำ ส่วนในด้านความหมายประจํารูปพบจำนวน 2 ประเภท ประเภทแรก คือ ความหมายประจํารูปคำหลักพบในคำเรียกผู้หญิงเป็นจำนวน 116 คำ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภทย่อยได้แก่ คำเรียกผู้หญิงที่มีอรรถลักษณะผู้หญิงและคำเรียกผู้หญิงที่มีอรรถลักษณะผู้หญิงร่วมกับอรรถลักษณะแสดงคุณสมบัติดังนี้ มีรูปลักษณะสวย ความอ่อนเยาว์ มีค่า มียศ เป็นที่รัก มีลักษณะไม่พึงประสงค์ มีรูปลักษณะไม่สวย และมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ประเภทสุดท้าย คือ ความหมายประจํารูปคำขยายพบในคำเรียกผู้หญิงเป็นจำนวน 90 คำ และยังจำแนกได้เป็น 3 ประเภทย่อย คือ คำขยายบ่งลักษณะ ได้แก่ บ่งเพศหญิง บ่ง

ลักษณะมียศ บ่งการเป็นที่รัก บ่งรูปลักษณ์สวย บ่งลักษณะมีค่า บ่งความเหนือกว่าผู้อื่น บ่งความอ่อนเยาว์ บ่งความมงคล และบ่งลักษณะดูหมิ่น คำขยายบ่งความเป็นเจ้าของ และคำขยายบ่งสถานภาพ ในด้านความหมายในบริบทการสื่อสารของคำเรียกผู้หญิงพบว่าคำเรียกผู้หญิงมีความสัมพันธ์ด้านความหมายแตกต่างกันไปที่ขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้เช่น มีความหมายบอกบุรุษที่ 1 มีความหมายบอกบุรุษที่ 2 มีความหมายบอกบุรุษที่ 3 และมีความหมายบอกบุรุษที่ 2 และ 3 ก็ได้ นอกจากนี้คำเรียกผู้หญิงก็เปลี่ยนแปลงด้านความหมายของคำด้วยหากใช้ในบริบทการสื่อสารที่ต่างกัน

Nguyen Thi Thuy Chau (2558) เขียนบทความเรื่อง “ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่สะท้อนจากการใช้คำเรียกบุคคลที่สามสำหรับผู้หญิงในนวนิยายเวียดนาม พ.ศ. 2473 – 2553” ศึกษาลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่สะท้อนจากการใช้คำเรียกบุคคลที่สามที่ใช้สำหรับผู้หญิงในนวนิยายเวียดนามโดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับคำเรียกบุคคล – คำบุรุษสรรพนาม แนวคิดเกี่ยวกับภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมจากการใช้คำเรียกบุคคล และการศึกษาคำเรียกบุคคลที่สามในภาษาเวียดนาม ผลการวิจัยพบว่า ผู้หญิงเวียดนามมีบทบาทในสังคมไม่เพียงแต่เป็นภรรยาที่ช่วยสามีแต่ยังมีหน้าที่เป็นผู้จัดการเรื่องเศรษฐกิจของครอบครัวด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังแสดงถึงพัฒนาการของสตรีเวียดนามจากเดิมที่ไม่มีโอกาสในการเรียนรู้และทำงานราชการต่าง ๆ จนได้มาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมีโอกาสเรียนรู้และใช้คำนำหน้า และคำบอกตำแหน่งที่เป็นชื่อของตนได้ จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นสารที่บอกว่าผู้หญิงเวียดนามมีอิสรภาพจากสามีมากขึ้น จากคำเรียกบุคคลที่สามยังบ่งบอกถึงการแบ่งแยกชนชั้นในสังคมเวียดนามเป็น 2 ชั้น คือ ชนชั้นปกครองและชนชั้นล่าง ตลอดจนการบอกลักษณะด้านประเพณีวัฒนธรรมของเวียดนาม 3 ประการได้แก่ ความเชื่อตามลัทธิขงจื้อ ความเป็นหัวหน้าครอบครัวและตระกูล และการให้ความเคารพนับถือผู้อาวุโส

ปิยะพันธุ์ วัชรนุกูล (ค.ศ. 2019) เขียนบทความเรื่อง “การศึกษาคำเรียกผู้หญิงในเพลงเพื่อชีวิต : กรณีศึกษาวงคาราบาว” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความหมายและกลวิธีการสร้างคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงเพื่อชีวิตจากอัลบั้มของวงคาราบาวที่วางจำหน่ายในปี พ.ศ. 2524 ถึง พ.ศ. 2530 รวมทั้งสิ้นจำนวน 80 เพลง ผลการศึกษาพบว่า คำเรียกผู้หญิงที่มีความหมายแฝงมีจำนวนน้อยกว่าคำเรียกผู้หญิงที่มีความหมายตรง เพราะอาจมาจากผู้ประพันธ์เพลงวงคาราบาวต้องการสื่อความหมายโดยตรงกับผู้ฟัง อนึ่งยังพบคำเรียกผู้หญิงอื่นที่อยู่ในหมวดของคำเรียกผู้หญิงที่มีความหมายโดยตรงเป็นจำนวนมากที่สุด ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงเป็นเพศที่สำคัญในสังคมไทย ส่วนในด้านกลวิธีการสร้างคำพบว่าวิธีประสมคำพบมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำมูล และน้อยที่สุดคือวิธีซ้ำคำ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นจะเห็นว่ามีการศึกษาคำเรียกผู้หญิงจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ทั้งในวรรณคดี นวนิยายเขมร วรรณกรรมกลอนสวด นวนิยายเวียดนาม เพลงสมัยนิยมของเขมร และจากเพลงเพื่อชีวิตของไทย การศึกษาแต่ละเรื่องต่างศึกษาประเด็นแตกต่างกันเช่น มีการศึกษาประเด็นโครงสร้าง ความหมาย ค่านิยม และภาพสะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงนั้น ๆ การศึกษางานวิจัยกลุ่มนี้ทำให้ผู้ศึกษาได้เข้าใจถึงแนวทางและความหมายของคำเรียกผู้หญิงที่มีลักษณะหลากหลายซึ่งผู้ศึกษาสามารถนำไปใช้ประกอบการศึกษาของงานวิจัยครั้งนี้ได้

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลง

วัชรภรณ์ อัจหาญ (2535) เรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงไทยสากลของสุนทราภรณ์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบ เนื้อหา และการใช้ภาษาในบทเพลงไทยสากลของสุนทราภรณ์ในฐานะที่เป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้แต่ง และเพื่อศึกษาคุณค่าด้านอื่น ๆ ของบทเพลงไทยสากลของสุนทราภรณ์ที่รวบรวมจากหนังสือรวมเพลงสุนทราภรณ์ ตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2507 – 2514 รวมจำนวน 568 เพลง งานวิจัยดังกล่าวได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาและประเด็นที่น่าสนใจด้านเนื้อหาอันหลากหลายของบทเพลงไทยสากลของสุนทราภรณ์ จากการวิเคราะห์เนื้อหาของเพลงผู้วิจัยได้จำแนกเนื้อหาออกเป็น 8 ประเภทและเรียงลำดับตามจำนวนที่มีมากที่สุดไปน้อยที่สุดได้แก่ เพลงรัก เพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติ เพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวรรณคดี เพลงปลุกใจและสดุดี เพลงที่เกี่ยวกับสถาบันการศึกษาและเพลงประจำจังหวัด เพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเทศกาลและประเพณีต่าง ๆ เพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเยาวชนและ เพลงเบ็ดเตล็ด ส่วนรูปแบบของเพลงคือ ยึดตามรูปแบบกวีนิพนธ์ขนาดสั้นเพราะเป็นการสื่อสารด้วยการฟัง เพราะฉะนั้นต้องมีรูปแบบสั้นจึงสามารถจับใจความได้ง่าย นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ประกอบไปด้วยวรรณศิลป์และการใช้ถ้อยคำที่น่าสนใจ ผู้วิจัยพบการใช้ภาษา 6 ประเภทดังนี้ การใช้คำภาษากวี การเล่นเสียงสัมผัสสระและสัมผัสอักษร การใช้คำซ้อนและการซ้ำคำ การใช้คำหลาก รวมถึงการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ ยิ่งไปกว่านี้ยังพบการใช้สำนวน และการใช้ภาพพจน์ในบทเพลงไทยสากลของสุนทราภรณ์ด้วย

วิชชุกร ทองหล่อ (2548a) เรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “เพลงสมัยนิยมเขมร: ภาษาและภาพสะท้อนวัฒนธรรม” โดยศึกษาจากเพลงจำนวน 364 เพลง ผลการศึกษาพบว่า เพลงสมัยนิยมเขมรเริ่มมีพัฒนาการโดยได้รับอิทธิพลจากตะวันตกและมีการผสมผสานระหว่างดนตรีตะวันตกกับดนตรี

เขมรอีกทั้งมีการเพิ่มเนื้อร้องใหม่เข้าไปด้วยจึงทำให้มีเพลงแนวใหม่เกิดขึ้น ในด้านการใช้ถ้อยคำพบว่า เพลงสมัยนิยมเขมรใช้ถ้อยคำใน 2 ลักษณะคือ การใช้ถ้อยคำที่อิงกับขนบการแต่งบทร้อยกรองเขมร ได้แก่ การใช้คำซ้ำ การใช้คำซ้อน การใช้คำอุทาน การใช้คำลงท้าย การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ และ การใช้ถ้อยคำที่อิงกับความหมายและเนื้อความ ได้แก่ การใช้คำต่างประเทศ การใช้คำสรรพนาม การใช้คำศัพท์กวี การใช้คำภาษาปาก จากการศึกษาถ้อยคำทำให้เห็นถึงพัฒนาการการใช้คำของกวีเขมร แต่ช่วงเวลาด้วยว่ามีความแตกต่างกัน จะเห็นว่ายุคก่อนเขมรแดง หรือ ยุคก่อนการปกครองของพลพอดมีการใช้ถ้อยคำหลากหลายกว่า และมีลักษณะของการใช้ถ้อยคำขนบของการแต่งบทร้อยกรองเขมรมากกว่าเพลงสมัยใหม่ เพลงสมัยนิยมเขมรมีกระบวนการจินตภาพ 3 ลักษณะคือ การกล่าวตรงไปตรงมา การใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบและการใช้ภาพพจน์วาทศิลป์ การศึกษาภาพสะท้อนพบว่า เพลงสมัยนิยมเขมรได้สะท้อนภาพวัฒนธรรมต่าง ๆ ได้แก่ ความเชื่อในเรื่องพระพุทธศาสนา ความเชื่อในเรื่องสิ่งเหนือธรรมชาติ ความเชื่อในเรื่องการ बनบ้านและคำสาบาน ความเชื่อในเรื่องโหราศาสตร์ ภาพสะท้อนเรื่องค่านิยมในการเลือกคู่ การอบรมลูก ภาพสะท้อนเกี่ยวกับประเพณีและการละเล่น ภาพสะท้อนเกี่ยวกับลักษณะชายหญิงที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ ภาพสะท้อนเกี่ยวกับอาชีพการงาน และภาพสะท้อนเกี่ยวกับระบบนิเวศของประเทศที่มีทั้งป่าไม้ ภูเขา น้ำตก ทะเลด้วย

อุดมลักษณ์ ระพีแสง (2550) เรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “ศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงสุนทราภรณ์ ระหว่างปี พ.ศ. 2482 - พ.ศ. 2524” ในงานวิจัยเรื่องนี้มุ่งศึกษาการใช้คำ การใช้โวหารภาพพจน์และรูปแบบการประพันธ์คำร้องและแนวคิดที่ปรากฏในบทเพลงของสุนทราภรณ์ จากอัลบั้มบันทึกประวัติศาสตร์ของบทเพลงสุนทราภรณ์ใน 6 ยุคสมัย เริ่มต้นที่มาสเตอร์แผ่นเสียงต้นฉบับเดิม พ.ศ. 2482 – 2524 จำนวน 96 เพลง ผลการศึกษาในด้านการใช้คำพบว่า บทเพลงของสุนทราภรณ์มีการใช้คำ 4 ประเภท คือ การใช้คำสื่ออารมณ์ ซึ่งเป็นการสื่ออารมณ์ในทุก ๆ ด้านของมนุษย์เช่น ดีใจ เสียใจ โกรธแค้น ผิดหวัง การใช้คำราชาศัพท์ในเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ การใช้คำซ้อนที่เป็นคำ 2 พยางค์ และการซ้อนคำเพื่อความหมาย รวมถึงการใช้คำซ้ำเพื่อเน้นความหมายให้ชัดเจน ในด้านการใช้โวหารภาพพจน์พบ 11 ลักษณะได้แก่ อุปมาอุปไมย อุปลักษณ์ สัมพจน์หรืออนุนามนัย นามนัย ปฏิวาหะ ปฏิภาคพจน์ อาวัตพากย์ อติพจน์ ปฏิรูปพจน์ บุคลาธิษฐาน และปฏิปจฉา ในลักษณะรูปแบบการประพันธ์คำร้องพบว่าในเพลงยังคงรักษารูปแบบการประพันธ์ดั้งเดิมได้แก่ รูปแบบคำประพันธ์ที่ตรงตามฉันทลักษณ์ คำประพันธ์ประเภทกลอนหก และกาพย์สุรางคนางค์ ส่วนแนวคิดที่ปรากฏในบทเพลงของสุนทราภรณ์พบว่ามีแนวคิด 7 ประเภทคือ แนวคิดเกี่ยวกับความรัก แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต แนวคิดเรื่องการยกย่องวีรกรรมของ

กษัตริย์และนักรบผู้กล้าหาญ แนวคิดเรื่องการเผยแพร่ศาสนา แนวคิดแบบสังคมนิยม แนวคิดแสดงพฤติกรรม และแนวคิดเกี่ยวกับผู้หญิง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นจะเห็นว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับเพลงจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ และมุ่งศึกษาหลายประเด็นทั้งเรื่องการวิเคราะห์บทเพลง ความเชื่อในเพลง รวมถึงการศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงซึ่งจะเห็นได้ว่างานวิจัยส่วนมากมุ่งศึกษาด้านเนื้อหาของเพลง ตลอดจนวจนภาษาของเพลง การศึกษางานวิจัยกลุ่มนี้เป็นประโยชน์ให้กับงานวิจัยครั้งนี้ในส่วนของประวัติความเป็นมาและลักษณะทั่วไปของเพลงไทยสากลของไทยและเพลงสมัยใหม่ของเขมร

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโลกทัศน์

โสภณา ศรีจำปา (2544) เรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “โลกทัศน์ของชาวเวียดนามจากสุภาษิต” โลกทัศน์ของคนเวียดนามมีความหลากหลาย แต่ในขณะเดียวกันก็มีปัจจัยที่คล้ายคลึงกันหรือเรียกว่าวัฒนธรรมร่วมกันของชาวเอเชียเช่น ความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมหากทำดีก็ได้รับผลดี การสั่งสอนให้กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ และทัศนคติต่อการทำงานที่ต้องพึ่งพิงความสามารถของตน โดยเฉพาะต้องมีความมานะพยายาม อดทนสูง ส่วนโลกทัศน์ที่แสดงอัตลักษณ์ของชาวเวียดนามอย่างชัดเจนมี 4 ประการได้แก่ โลกทัศน์ที่มีต่อสังคม คนเวียดนามให้ความสำคัญกับหมู่บ้านมาก แต่ละหมู่บ้านสามารถออกกฎระเบียบเพื่อปฏิบัติเฉพาะในพื้นที่ของตนได้ ประการที่สองคือทัศนคติที่มีต่อความยากลำบาก ความทุกข์ ความสุข คนเวียดนามมองว่าในชีวิตของมนุษย์มักเผชิญหน้ากับปัญหา มากกว่าโชคลาภที่ไม่มีที่ครั้งเท่านั้น นอกจากนี้คนเวียดนามยังเชื่อว่าความสุขในครอบครัวมีอิทธิพลด้านบวกต่อชีวิตของสมาชิกในครอบครัว ประการที่สามคือโลกทัศน์ที่มีต่อคนและหน้าที่ คนเวียดนามได้แบ่งหน้าที่โดยอาศัยอยู่กับเพศเช่น การเกษตรมักเป็นงานของผู้หญิง ส่วนช่างมักเป็นงานของผู้ชาย และประการสุดท้ายคือทัศนคติที่มีต่อความรู้ การศึกษา อบรม คนเวียดนามได้เปิดโอกาสในการศึกษาอย่างกว้างขวางโดยไม่แบ่งฐานะ คนเวียดนามจะยกย่องผู้ที่มีความสามารถที่แท้จริงแต่ต้องรู้จักถ่อมตนและเรียนรู้กับผู้ใหญ่เพราะเขาเชื่อว่าไม่ว่าผู้หนึ่งจะเก่งอย่างไรก็ยังมีผู้ที่เก่งกว่าเสมอ

อุบล เทศทอง (2548) เรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “ภาษิตเขมร : วิถีชีวิตและโลกทัศน์ของชาวเขมร” ในงานวิจัยชิ้นนี้มุ่งศึกษาลักษณะทั่วไปของภาษิต ที่มาและเนื้อหาของภาษิต รวมถึงวิถีชีวิตและโลกทัศน์ของคนเขมรที่สะท้อนจากภาษิตจำนวน 800 ภาษิต ผลการศึกษาพบว่าโครงสร้างของภาษิตจำแนกได้ 3 ประเภทได้แก่ คำประสม วลี และประโยค ส่วนลักษณะในการใช้คำพบว่าภาษิตเขมรนิยมใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกัน คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน และคำที่สัมผัส

กัน ภาชิตเขมรมีที่มาจากสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนกัมพูชาทั้งเป็นสัตว์ พืช สิ่งของเครื่องใช้ อาหารการกิน การประกอบอาชีพ เป็นต้น ส่วนโลกทัศน์ของคนกัมพูชาที่สะท้อนจากภาชิตนั้นสามารถ จำแนกเป็น 4 ประเภทได้แก่ โลกทัศน์ต่อมนุษย์ โลกทัศน์ต่อความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในสังคม โลกทัศน์ต่อธรรมชาติ และโลกทัศน์ต่อศาสนาและความเชื่อต่าง ๆ ผู้ศึกษาได้อธิบายโลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิง ซึ่งอยู่ในหัวข้อโลกทัศน์ต่อมนุษย์ว่า ชาวกัมพูชาให้ความสำคัญกับผู้หญิงเป็นอย่างมากโดยอาศัยตำราสอนผู้หญิงหรือที่เรียกว่า “สรีครบลักขณ” ซึ่งต้องปฏิบัติให้ครบ 31 ข้อ ในขณะที่ตำราสอนผู้ชายมี เพียง 26 ข้อเท่านั้น ผู้หญิงซึ่งเป็นที่พึงประสงค์นั้นจำเป็นต้องเป็นผู้หญิงที่สามารถกำหนดอนาคต ครอบครัวได้ มีความสามารถในการดูแลทรัพย์สินสมบัติ ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับสามี ส่งเสริมสามีให้ เจริญก้าวหน้า เคารพเชื่อฟังและให้เกียรติสามี ปฏิบัติหน้าที่ของแม่ที่ดี ในขณะที่ผู้หญิงที่ไม่พึง ประสงค์คือผู้หญิงที่มีกิจกรรมยาพหุไม่ตี ไม่มีความสามารถในการงานการเรือน ไม่มีความละเอียด รอบคอบ ไว้วางใจไม่ได้ ไม่ซื่อสัตย์ เก็บความลับไม่ได้ รวมถึงการที่ประพฤติตัวไม่ดี วางตนไม่เหมาะสม โดยเฉพาะเรื่องเพศ

สุภาพร คงศิริรัตน์ (2553) เรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาพระโลกทัศน์ของ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในพระราชหัตถเลขา” มีวัตถุประสงค์เพื่อ การศึกษาพระโลกทัศน์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในพระราชหัตถเลขา โดยเก็บข้อมูลจากพระราชหัตถเลขาจำนวน 22 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่าพระโลกทัศน์ของ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในพระราชหัตถเลขามี 8 ด้าน ได้แก่ ด้านสถาบัน พระมหากษัตริย์ ด้านการปกครอง ด้านการศึกษา ด้านศาสนา ด้านการต่างประเทศ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและด้านสาธารณสุข พระโลกทัศน์ที่ได้กล่าวข้างต้นล้วนมีที่มาจากประสบการณ์ที่ พระองค์ได้ประสบและพระปัญญาของพระองค์ในการแก้ไขปัญหาให้เกิดเป็นโอกาสเพื่อช่วยพัฒนา ประเทศให้เจริญรุ่งเรืองจนถึงปัจจุบันได้

วรารัชต์ มหามนตรี และคณะ (2557) เรียบเรียงวิจัยเรื่อง “โครงการโลกทัศน์ของคนไทย จากภาชิต” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบโลกทัศน์และวิถีชีวิตของคนไทยในอดีตและปัจจุบัน จากภาชิตโดยเก็บรวบรวมข้อมูลภาชิตเก่าและภาชิตใหม่จากเอกสารและสื่อต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 1,280 ภาชิต ผลการศึกษาพบว่าโลกทัศน์ของคนไทยที่สะท้อนจากภาชิตนั้นมีทั้งหมด 3 ประการได้แก่ โลก ทัศน์ต่อมนุษย์ โลกทัศน์ต่อธรรมชาติ และโลกทัศน์ต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ ยิ่งไปกว่านั้นก็พบโลกทัศน์ที่มี ต่อผู้หญิงซึ่งอยู่ในหมวดโลกทัศน์ต่อมนุษย์ โลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงแบ่งเป็น 3 ประการได้แก่ ประการ แรกคือ ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์เช่น หญิงสาวควรเป็นหญิงบริสุทธิ์ ผู้หญิงควรมีฝีมือในการ

ทำอาหาร ผู้หญิงควรมีรูปร่าง ผู้หญิงควรมีกิจกรรมยามราตรี ผู้หญิงควรเคารพเชื่อฟังผู้ปกครอง ผู้หญิงควรมีสามีเลี้ยงดูและปกป้อง ประการที่สองคือ ลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ได้แก่ ผู้หญิงที่ไม่รักนวลสงวนตัว ผู้หญิงที่ไม่มีฝีมือในการทำอาหาร ผู้หญิงที่มีรูปร่างไม่งาม ผู้หญิงที่มีกิจกรรมยามราตรีไม่ดี ผู้หญิงที่ไม่มีสามีเลี้ยงดูและปกป้อง ผู้หญิงที่มีจิตใจโลเล ไร้ใจไม่ได้ และประการสุดท้ายคือ ผู้หญิงรักร่วมเพศ

สุภาพร คงศิริรัตน์ และคณะ(2558) ได้ศึกษาเรื่อง “โลกทัศน์ของอาเซียนจากภาษิต” จากจำนวน 5 ประเทศได้แก่ ไทย ลาว พม่า อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ ผลการศึกษาพบว่า โลกทัศน์ของแต่ละประเทศมีความคล้ายคลึงกันทั้งเรื่องให้ความสำคัญกับครอบครัว เครือญาติ การเลือกคู่ครอง ศาสนา ทศนคติที่มีต่อผู้หญิง ผู้วิจัยและคณะยังสันนิษฐานว่าการที่ทั้ง 5 ประเทศมีโลกทัศน์ที่คล้ายกันนั้นอาจมาจากความเป็นอาเซียนที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกัน

ศิริพร มณีชูเกต (2559) เขียนบทความเรื่อง “โลกทัศน์ของคนอินโดนีเซียจากภาษิต” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโลกทัศน์และวิถีชีวิตของคนอินโดนีเซียจากพจนานุกรมภาษิตอินโดนีเซียฉบับสมบูรณ์ ในการศึกษาโลกทัศน์นั้นศิริพร มณีชูเกตได้ใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับโลกทัศน์ของสุภาพร คงศิริรัตน์ ผลการศึกษาพบว่าชาวอินโดนีเซียมีโลกทัศน์แบ่งเป็น 3 ประเภทได้แก่ โลกทัศน์ต่อมนุษย์ โลกทัศน์ต่อธรรมชาติ และโลกทัศน์ต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าโลกทัศน์ของคนอินโดนีเซียที่มีต่อมนุษย์มีจำนวนมากที่สุดโดยเฉพาะโลกทัศน์ที่มีต่อดัตช์ (เนเธอร์แลนด์) ซึ่งเป็นโลกทัศน์ในด้านลบอันมาจากประสบการณ์ที่เคยตกเป็นอาณานิคมถึง 301 ปี นอกจากนี้โลกทัศน์ที่แสดงถึงอัตลักษณ์อย่างชัดเจนของคนอินโดนีเซียอีกประการหนึ่งคือ โลกทัศน์ต่อสิ่งเหนือธรรมชาติคือ ศาสนาอิสลามและอักษรอาหรับ คนอินโดนีเซียเป็นคนที่เคร่งครัดต่อศาสนาจนมีความเชื่อว่าคนที่ปฏิบัติต่อศาสนาได้ดีจึงเป็นที่ยกย่อง ส่วนอักษรอาหรับได้แสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์สำคัญ 2 ประเด็นคือ การเริ่มต้น และการรู้หนังสือ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นจะเห็นว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับโลกทัศน์จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เช่นจากพระหัตถเลขา และภาษิต งานวิจัยส่วนมากมุ่งศึกษาประเด็นคล้ายคลึงกันคือวิถีชีวิตของคน และโลกทัศน์ของกลุ่มคนที่มีต่อสิ่งรอบตัว การศึกษางานวิจัยกลุ่มนี้จะเป็นประโยชน์ในงานวิจัยครั้งนี้ในด้านข้อมูลเกี่ยวกับการมองโลกของกลุ่มคนหลายกลุ่มโดยเฉพาะคนไทยและคนเขมรซึ่งเป็นแนวทางในการวิเคราะห์เพื่อให้เห็นและเข้าใจคนทั้งสองกลุ่มมากขึ้น

หลังจากที่ได้ค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้ว ผู้ศึกษาเห็นว่ายังไม่มียงานวิจัยใดที่ศึกษาประเด็นเปรียบเทียบคำเรียกผู้หญิงจากเพลงไทยของศิลปินที่ได้กล่าวข้างต้น กับคำเรียกผู้หญิงจากเพลงเขมรของนักร้องชายเขมรทั้ง 5 คนด้วย ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาและเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์ในการขยายขอบเขตในการศึกษา เพื่อจะเห็นและเข้าใจความหมายรวมถึงโลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรจากคำเรียกผู้หญิงได้กว้างขวางขึ้นอีกด้วย

บทที่ 3

ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมร

ในบทนี้ ผู้ศึกษาจะกล่าวถึงความหมายคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทยสากลและเพลงเขมรโดยจะวิเคราะห์ความหมายประจำรูป และอธิบายความหมายที่อิงบริบทของเพลง เนื่องจากว่าศัพท์บางคำมีความหมายประจำรูปอย่างหนึ่ง แต่ผู้ประพันธ์เพลงก็นำศัพท์นั้นไปใช้ในเนื้อเพลงที่ไม่ได้สื่อถึงความหมายที่แท้จริงของคำแต่อย่างใด ผู้ศึกษาเข้าใจว่าภาษาของเพลงจำเป็นต้องได้สัมผัสคล้อยจอง ดังนั้นผู้ประพันธ์จึงสรรคำใช้เรียกผู้หญิงโดยคำนึงถึงความไพเราะมากกว่าอรรถรสของคำ แต่อย่างไรก็ตามคำเรียกผู้หญิงเหล่านั้นก็ยังสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของผู้ประพันธ์เกี่ยวกับผู้หญิงผ่านความหมายเดิมของคำเรียกผู้หญิงที่ใช้ในเพลงได้อย่างชัดเจน

3.1 ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทย

คำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยมีจำนวนมากและมีความหมายหลากหลาย เช่น สุดา หมายถึง หญิงสาว, กุลสตรี หมายถึง หญิงผู้มีตระกูลและมีความประพฤติดี, แก้วตา หมายถึง ส่วนสำคัญของตาที่ทำให้มองเห็น หรือคำใช้เรียกสิ่งทีรัก เป็นต้น เมื่อพิจารณาความหมายของคำเรียกผู้หญิงดังกล่าว ผู้ศึกษาสังเกตเห็นว่าสามารถแบ่งประเภทความหมายของคำเรียกผู้หญิงได้เป็น 8 ประเภท คือ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ รวมถึงคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรม

3.1.1 คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป

คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป เป็นการใช้คำที่สื่อถึงผู้หญิงเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้มีการขยายความใด ๆ เพิ่มเติม ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไปจำนวน 10 คำ ได้แก่ นาง, นารี, นางเยาว์, พฐุ, พุ่มพวง, แม่, สตรี, สาว, สุดา และ หญิง คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป บางค่านิยมใช้เป็นคำหลักของคำเรียกผู้หญิงที่มีส่วนขยายเพิ่มเติม เช่น แม่งาม นางนวล เป็นต้น อย่างไรก็ตามคำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไปปรากฏใช้อย่างตรงตัวในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่างต่อไปนี้

นาง

คำว่า นาง หมายถึง คำประกอบหน้าคำเพื่อแสดงว่าเป็นเพศหญิง เช่น นางฟ้า นางบำเรอ นางละคร นางพระกำนัล, คำแทนชื่อหญิง เช่น นางกักร้อยพวงมาลัย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 619) ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...นุ่งลม ชมจันทร์ มองแล้วหวันอุรา งามเหมือนจันทร์เยือนหล้า ใครอิจฉา
นางได้ แม่ลอยเมฆีมาหลงวาริเวียนว้าย ตานันกวาดขม้าย ยามไผ่ว่ายแหวกธาร...”

(กนิรีเล่นน้ำ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “นาง” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่มีรูปโฉมงาม

นารี

คำว่า นารี หมายถึง ผู้หญิง, นาง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 623) ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...อนิจจา**นารี**นี้แสนแปลก อาจจำแนกเป็นอะไรได้หลายอย่าง เป็นนางฟ้าน่า
โลมโฉมสำอางค์ เป็นน้องนางเนื้ออ่อนให้หอมชุ่ม...”

(นารี - ทนงศักดิ์ ภักดีเทวา)

คำว่า “นารี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีหน้าตาสวยงามดังนางฟ้า

นงเยาว์

คำว่า นงเยาว์ หมายถึง นางสาว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 604) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...น้องรักรักพี่ อ่อนวอนเจ้าเท่านี้ เทวีนีไปได้ อารมณ์แสนอาลัย **นงเยาว์**
หวงทำไม ดวงใจน้องคงดำ...”

(ขอใจให้พี่ - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “นงเยาว์” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

พธู

คำว่า พธู หมายถึง เจ้าสาว, เมีย, ผู้หญิง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 802) ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ช่วยมาได้ยลวิมลเลิศทรู พี่เคียง**พธู** นุ่มนวลชวนคูไม่รู้ลืมได้...”

(หวานใจนารี - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “พธู” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีหน้าตาดี

พุ่มพวง

คำว่า พุ่มพวง หมายถึง หญิงสาว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 843) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“..แม่ได้เธอมา ขอบูชา แทนเทพทั่วสรวง อื่นใดไม่หวั่น ขอ**พุ่มพวง** รักฝาก
ไม่ตรี...”

(แม่พระ - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “พุ่มพวง” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

แม่

คำว่า แม่ หมายถึง คำที่ผู้ใหญ่เรียกผู้หญิงที่มีอายุน้อยกว่าด้วยความสนิทสนมหรือรักใคร่เป็นต้น ว่า แม่นั่น แม่นี้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 922) ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...**แม่**เออยงามจริง งามเหลือเหนือสิ่งเปรียบเปรย เกินหาคำใดเอ๋ย มาเฉลย
คำอ้าง...”

(กินรีเล่นน้ำ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “แม่” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีรูปโฉมงาม

สตรี

คำว่า สตรี หมายถึง ผู้หญิง, เพศหญิง, คู่กับ บุรุษ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1157) เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เรื่องจริงนั้นมี **สตรี**นางหนึ่งงามนัก สองเราสมัค ร่วมรักมั่น จนถึงคราว
เราเกือบเป็นของกัน ก็เพียงเท่านั้น ถ้ามันไม่มีเหตุการณ์...”

(อุบัติเหตุนอกเส้นทาง - ชรัมภ์ เทพชัย)

คำว่า “สตรี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีโฉมงามและเป็นคนรักของ
ฝ่ายชาย

สาว

คำว่า สาว หมายถึง หญิงที่มีอายุพ้นวัยเด็ก นับตามความนิยมตั้งแต่ 15-30 ปีขึ้นไป เช่น ย่าง
เข้าสู่วัยสาว โตเป็นสาวแล้วยังซุกซนเหมือนเด็ก ๆ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1225) เป็นศัพท์ที่
ปรากฏในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...อยากรู้ ถึงใจพธู มีรักของใครอยู่ ที่ในใจ**สาว** หากแม่ มีเขาในใจเจ้า พี่
คนเศร้า ก็จะขอลา...”

(หนึ่งใจสองรัก - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “สาว” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่ตนแอบรัก

สุดา

คำว่า สุดา หมายถึง หญิงสาว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1244) เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลง
ไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...จอมใจไม่รัก ก็ไม่ต้องรักต้องฝัน จอมใจไม่ชื่น ก็ไม่ต้องฝันเวทนา
เพียงแต่ขอให้พี่รัก รักดี**สุดา** ก็สุขอุรา เป็นวาสนาพี่น้อง...”

(ไม่รักไม่ว่า - ทนงศักดิ์ รักดีเทวา)

คำว่า “สุดา” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่ตนกำลังแอบรัก

หญิง

คำว่า หญิง หมายถึง มนุษย์เพศเมียซึ่งโดยกำเนิดมีโยนีเป็นอวัยวะสืบพันธุ์, ผู้หญิง ก็ว่า
(ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1281) เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เป็น เวิร์กกรรมปางก่อน หมุนจร ชีตโชคชะตา นับให้ ทุกข์ทรมาน ไม่มี เวลา สุขใจ คงเป็นคำสาป จาก**หญิง**ที่มีรักจริง มันในฤทัย แต่ถูกฉันทน์ ทำร้ายจิตใจ ทำร้ายร่างกายให้ทุกข์ทรมาน...”

(กรรมเก่า - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “หญิง” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่ตนได้ทำร้ายทั้งจิตใจและร่างกาย

3.1.2 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะทุกประการที่เกี่ยวกับผู้หญิงทั้งข้อดี ข้อเสีย ความงาม และรูปร่าง เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.2.1 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงคุณสมบัติ

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงคุณสมบัติ หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงข้อดี และข้อด้อยของผู้หญิง คำเรียกผู้หญิงที่แสดงคุณสมบัติสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

ก. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความดี

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความดีของผู้หญิง หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงข้อดี และความดีของผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความดีจำนวน 6 คำ ได้แก่ กุลสตรี, คนดี, สุภาพสตรี, คนมีน้ำใจ, แม่เอื้ออาทร และ นฤมล ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

กุลสตรี

คำว่า กุลสตรี หมายถึง หญิงผู้มีตระกูลและมีความประพฤติดี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 137) เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...สุดที่รักเอ๋ย คำนับผมมิเคย จะเอ๋ยกับใคร เพื่อคุณ ผมจึงมอบให้ ทั้งกาย และวิญญาณ รักที่ซื่อตรง กับคุณ ผมจึงสยบ เพราะพบ**กุลสตรี** ที่ดีเช่นคุณ”

(สุดที่รัก - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “กุลสตรี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่มีกิริยามารยาทที่ดี

คนดี

คำว่า คนดี หมายถึง คนที่มีคุณความดี, คนที่มีคุณธรรม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 226) ปรากฏการใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...แม้งอนบ่อย เห็นทีต้องปล่อยงอนให้พอ เข้าย่วนิดเดียวหน้างอ พี่ต้องง้อ
เซียงอน **คนดี**”

(คนชิ่งอน - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “คนดี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่เป็นคนมีจิตใจดี

สุภาพสตรี

คำว่า “สุภาพสตรี” หมายถึง หญิงที่มีกิริยาวาจาเรียบร้อย รู้กาลเทศะ และมีคุณธรรม เช่น ท่าทางเธอเรียบร้อยสมเป็นสุภาพสตรี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1245) เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เธอตายเสียแล้ว ตายไปจากทีวี แคล้วไปจากซีวี ตายไปจากความหวัง
ทั้งลม หายใจ ยังมี **สุภาพสตรี**สุดแสนดีของฉัน”

(เหมือนตายจากกัน - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “สุภาพสตรี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่มีกิริยาวาจาเรียบร้อย

คนมีน้ำใจ

คำว่า คนมีน้ำใจ เป็นคำที่เกิดจากการประสมระหว่างคำว่า คน หมายถึง มนุษย์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 226) กับคำว่า น้ำใจ ซึ่งหมายถึง ใจแท้ ๆ, ใจจริง, ความรู้สึกนึกคิดจริง ๆ, เช่น อยู่ด้วยกันไม่นานก็เห็นน้ำใจว่าเขาเป็นคนอย่างไร, ความจริงใจ เช่น เราเห็นว่าเขามีน้ำใจกับเราไม่เคยหลอกลวงเราเลย, นิสัยใจคอ เช่น น้ำใจชาย น้ำใจหญิง, ความเอื้ออาทร เช่น เขาเป็นคนมีน้ำใจ เธอช่างแล้งน้ำใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 626) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่ซอซ่วยเหลือผู้อื่น คำพจน์นี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“..ทำไมมัวปล่อยซีวีระทม เมื่อโลก ยังกลม ก็หลง มัน ไป หมุนให้ทันโลก
หมุนความโศรกให้กลับสดใส เมื่อพบ**คนมีน้ำใจ** หัวใจสั่นไคร่กันที่...”

(ชีวิตกับความรัก - ทนงศักดิ์ ภัททิเทวา)

คำว่า “คนมีน้ำใจ” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งชายคนนี้เชื่อว่าจะเป็นคนที่มาช่วยเหลือนอนให้พบกับความรักที่แท้จริงและไม่ทำให้ตนเสียใจอีก

แม่เอื้ออารี

คำว่า แม่เอื้ออารี เป็นคำประสมระหว่างคำว่า แม่, คำว่า เอื้อ หมายถึง เอาใจใส่, มีน้ำใจ เช่น เอื้อแก่กัน, เห็นแก่กัน เช่น ทำกับข้าวเผ็ดไม่เอื้อเด็ก ๆ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1437) กับคำว่า อารี หมายถึง เอื้อเฟื้อ, มีแก่ใจ, มีใจเฟื่อแผ่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1409) จึงรวมความได้ถึงผู้หญิงที่มีน้ำใจเอื้อเฟื้อ เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“ฉันทอดทูลเธอ เหมือนมาลีที่หน้าพระ ดุจดารกะ บนนภา มาโรจน์กลาง
ใจ เปรียบดุจกลีบบัวทอง มารองน้ำตา ยามฉันท้องให้ ชื่นชม สุขสมฤทัย แม่พระ
จอมใจ **แม่เอื้ออารี...**”

(แม่พระ - ชารินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “แม่เอื้ออารี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือ
คนอื่น

นฤมล

คำว่า นฤมล หมายถึง ไม่มีมลทิน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 608) ปรากฏใช้ในเพลงไทย
สากล ดังตัวอย่าง

“...ฉันมาจากดาว ที่พรั่งพรู จากฟากฟ้าไกล รักมาจากใจ จะบอกให้
หากสนใจจูบฉันที่ เหตุใดนโยนึ่งแปลกจริงจริงนะ **นฤมล** บอกรักผิดคนหรือผม...”

(ฉันมาจากดาว - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “นฤมล” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่ไม่มีมลทิน

ข. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความไม่ดี

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความไม่ดีของผู้หญิง หมายถึงคำที่
สะท้อนให้เห็นถึงข้อบกพร่อง หรือข้อเสียของผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความไม่
ดีจำนวน 6 คำ ได้แก่ คนใจบอน, คนใจหิน, คนเลือดเย็น, นางบังเงา, แม่งอน, และ หญิงใจชั่ว ดัง
ปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

คนใจบอน

คำว่า คนใจบอน เป็นคำประสมระหว่างคำว่า คน, คำว่า ใจ หมายถึง สิ่งที่ทำหน้าที่รู้ รู้สึก นึก และคิด เช่น ใจก็คิดว่าอย่างนั้น, หัวใจ เช่น ใจเต้น, ลมหายใจ เช่น กลั่นใจ อึดใจ หายใจ, ความรู้สึกนึกคิด เช่น ใจคด ใจซื่อ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 341) กับคำว่า บอน ซึ่งหมายถึง อาการที่ปากหรือมืออยู่ไม่สุข เรียกว่า ปากบอน หรือ มือบอน เช่น สนมือบुकชุกมือบอน สนปากบुकชุกปากบอน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 658) จึงรวมความถึงคนที่มีจิตใจไม่มั่นคง หรือไม่ซื่อสัตย์ เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...จะจำเอาไว้โดยไม่ต้องจด เพราะมีภาพพจน์ คอยเตือนหลอกหลอน ช่วย
เตือนความเจ็บใจลั่นถึง**คนใจบอน** ชอบเปลี่ยนคู่นอน เหมือนเปลี่ยนเสื้อใน...”

(จำโดยไม่ต้องจด - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “คนใจบอน” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่เป็นคนรักหรือภรรยาที่ไม่ซื่อสัตย์

คนใจหิน

คำว่า คนใจหิน เป็นคำประสมระหว่างคำว่า คน คำว่า ใจ กับคำว่า หิน ซึ่งหมายถึง ของแข็ง ที่ประกอบด้วยแร่ชนิดเดียวหรือหลายชนิดรวมตัวกันอยู่ตามธรรมชาติ; เลว, ทราม, ต่ำช้า, ใจว่า หิน ก็มี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1337) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่ใจแข็ง คำนี้เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“ง่ายนักหรือ กับการให้ฉันลืมเธอ มันง่ายเสมอ สำหรับ**คนใจหิน** คำมันต่าง
ห่างกันราวฟ้าดิน รักเกิดจากปลายลิ้น กับรัก ที่มาจากใจ...”

(คนใจหิน - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “คนใจหิน” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่ใจแข็งและไม่รักจริง

คนเลือดเย็น

คำว่า คนเลือดเย็น เป็นคำประสมระหว่างคำว่า คน กับคำว่า เลือดเย็น ซึ่งหมายถึง มีใจ เข้มสามารถทำลายชีวิตหรือชื่อเสียงผู้อื่นได้โดยไม่รู้สึกหวั่นไหว เช่น ข่าอย่างเลือดเย็น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1085) จึงรวมความถึงคนที่มีใจปราศจากเมตตากรุณา เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...หน้าหน้าหลบไม่ยอมแลเห็น หน้าหน้า**คนเลือดเย็น** ยิ่งกว่าก่อนน้ำแข็ง
...”

(ภาพหลอนใจ - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “คนเลือดเย็น” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงคนรักที่มีจิตใจเย็นชา ทำเรื่องชั่วโดยไม่รู้สึกละอายใจ

นางบังเงา

คำว่า นางบังเงา เป็นคำประสมระหว่างคำว่า นาง กับคำว่า บังเงา ซึ่งหมายถึง เรียกหญิงหา กินในเวลากลางวัน มักยืนแอบอยู่ตามเงามืดที่แสงไฟส่องไปไม่ถึง ว่า นางบังเงา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 659) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่ทำงานขายบริการในเวลากลางวัน คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทย สากล ดังตัวอย่าง

“**นางบังเงา** ชีวิตเธอเศร้าเสียจริง หัวอกของลูกผู้หญิง ถูกทอดทิ้งสิ้นมิตร
และญาติ...”

(นางบังเงา - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “นางบังเงา” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่นักร้องชายใช้ผู้ชายเรียกผู้หญิงที่หาเลี้ยงชีพในตอนกลางวัน

แม่งอน

คำว่า แม่งอน เป็นคำประสมระหว่างคำว่า แม่ กับคำว่า งอน ซึ่งหมายถึง แสดงอาการโกรธ เคืองหรือไม่พอใจเพื่อให้เขาใจ, ทำจริตสะบัดสะบั้ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 288) จึงรวมความ หมายถึงผู้หญิงที่ซึ้งอน เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...รู้ว่างอนยิ่งงามหล่อนยิ่งทำเป็นงอน ขอให้เพียงอดอดอ่อนอดจ้อโดยดี
งอน แท้แม่งาม หนุ่มต้องตามง้อ**แม่งอน**อ่อนน้อมยอมพลี จับกระแตยกแค้ไหน ก็
ไม่เท่านารี มักจะดินหลุดหนี ปราดเปรี้ยวและไวลีนดี...”

(จับกระแต - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “แม่งอน” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงคนรักที่ซึ้งอนเพราะอยากให้ฝ่ายชายเอาใจ

หญิงใจชั่ว

คำว่า หญิงใจชั่ว เป็นคำประสมระหว่างคำว่า หญิง คำว่า ใจ กับคำว่า ชั่ว หมายถึง เลว, ทรมาน, ร้าย, ไม่ดีเพราะจงใจฝ่าฝืนศีลธรรมหรือจารีตประเพณีเป็นต้น เช่น คนชั่ว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 372) ซึ่งรวมความถึงผู้หญิงใจร้าย คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ได้มาอย่างไร เสียไปอย่างนั้นข่มใจมิให้คิดสั้น เพราะมันเป็นเรื่องหมอง
มัว กำพืดดั้งเดิม ไม่อาจแต่งเติมเสริมตัว ตัดรักจาก**หญิงใจชั่ว** เจ็บตัวดีกว่าเจ็บใจ”

(ได้มาอย่างไรเสียไปอย่างนั้น - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “หญิงใจชั่ว” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงคนรักที่เป็นคนไม่ดี ทำผิดศีลธรรม

3.1.2.2 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างและหน้าตา

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างและหน้าตา หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะภายนอกของผู้หญิงรวมทั้งความงาม สีมวล และรูปร่าง เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างและหน้าตาสามารถแบ่งได้ 5 ประเภท ดังนี้

ก. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามโดยรวม

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามโดยรวม หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงความสวยความงามโดยไม่แบ่งแยกว่าเป็นส่วนใดของผู้หญิง แต่เป็นภาพรวมที่มองเห็นและให้ความรู้สึกดีใจ ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามโดยรวมจำนวน 7 คำ ได้แก่ คนงาม, โฉม, ทรมานเซย, นงคราญ, นงลักษณ์, มารศรี, และ ยูพิน ซึ่งปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

คนงาม

คำว่า คนงาม เป็นคำประสมระหว่างคำว่า คน กับคำว่า งาม ซึ่งหมายถึง ลักษณะที่เห็นแล้วชวนให้ชื่นชมหรือพึงใจ เช่น มารยาทงาม รูปร่าง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 290) จึงรวมความได้ถึงผู้หญิงที่มีรูปร่างสวยงดงาม ปรากฏการใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เป่าปี่ตีฆ้องลั่นกลองศึกรบ จะพบ**คนงาม**ด้วยความแค้นใจ จะหมายชิง
ชัย**กุสุมา** สร้างเวรกรรมไว้เจ็บใจยิ่งหนอ เจ้าสอพิณยาข้าทนต์โศกา...”

(บุเรงนองลั่นกลองรบ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “คนงาม” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีรูปร่างสวยงาม
และมารยาทงาม

โฉม

คำว่า โฉม หมายถึง รูปร่าง, ทรวดทรง, เค้า, เช่น เนื้อขาววังใช้ซ้ำ โฉมโฉโฉมคนค้า หน้าใช้
หน้ากรีกกริว; งาม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 354) คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...**โฉม**เอ๋ย แม่งามเลิศลักษณ์ หรือจะลองฝากฟ้า ข้ากลัวจะเหลิงไป จะ
ลอย โฟยม ระทมท่านจะคลั่งไคล้ ใครเล่าจะแล...”

(ยอดพรุเมืองแปร - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “โฉม” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงคนรักที่มีรูปร่าง

คำว่า โฉม นอกจากสามารถปรากฏเป็นคำเรียกผู้หญิงโดยเพียงลำพังแล้ว คำนี้ยังสามารถใช้
ร่วมกับคำอื่นโดยยังคงความหมายเดิม คือ งาม ผู้ศึกษาพบคำที่ใช้ร่วมกับคำว่า โฉม จำนวน 2 คำ
ได้แก่ โฉมฉาย และโฉมตรู ดังนี้

โฉมฉาย

คำว่า โฉมฉาย หมายถึง รูปร่างงามเปล่งปลั่ง รูปร่างงามสง่าผ่าเผย (ราชบัณฑิตยสถาน,
2556 : 354) คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ทั้งทั้งที่รู้ เธอมีร้อยชู้พันรัก ใจซื่อยิ่งนัก หลงรักเธอ ไม่เสื่อมคลาย
ทุกวันทุกคืน คอยเคล้าชื่นแอบกาย คอยเฝ้าป้อน รักจนตาย ไม่ห่าง**โฉมฉาย**ให้
ครวญ...”

(ร้อยชู้พันรัก - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “โฉมฉาย” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงคนรักที่มีรูปร่างสง่า
งามเปล่งปลั่ง

โฉมตรู

คำว่า โโฉมตรู หมายถึง รูปงาม, หญิงงาม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 354) คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...หากพี่รู้ **โฉมตรู**มีคู่อร่า จะหลีกทางกานดา ไม่ปรารถนาเคียงกาย
กลัวรักซ้อน เก็บรักซ้อน สุดเสียดาย บุญไม่เคียงกาย ออกกระต่ายจึงเหงา...”

(ซ่อนรัก รักซ้อน - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “โฉมตรู” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีความงาม

ทราชมเชย

คำว่า ทราชมเชย หมายถึง หญิงงามน่ารัก, นางงามผู้เป็นที่รัก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 544) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ทั้งทั้งที่รู้ เธอมีร้อยชู พันรัก ก็สุดหยุดพัก เลิกรักเธอไม่ได้เลย ครั้งแรก
พบกัน ใจฉันสั่นหวั่นเอย กลัวจะอดรัก**ทราชมเชย** มาร่วมขैनยขึ้นชู...”

(ร้อยชูพันรัก - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “ทราชมเชย” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงงามและน่ารัก

นงคราญ

คำว่า นงคราญ หมายถึง นางงาม, สาวงาม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 604) คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“ถึงอย่างไร พี่ยังรักเธอไม่คลาย トラบซีพนี้วอดวาย เป็นเจ้าถ่านก็จะขอรัก
จะขอรักด้วยวิญญาน แทรกสายลมโชยผ่าน เคล้าเคลีย**นงคราญ** ไม่ห่างไกล...”

(พี่ยังรักเธอไม่คลาย - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “นงคราญ” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกคนรักซึ่งเป็นหญิงงาม

นางลักษณะ

คำว่า นางลักษณะ หมายถึง นางผู้มีลักษณะดี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 604) คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“นวลละออฟ้าอรอฝากรัก ผ่องประไพพักตร์ **นงลักษณ์**งามประจักษ์ใจ คุณ
ความดีเหนือวารีร่างไข อ่อนละมุนอ่อนละไม เกินหญิงใดในปฐพี...”

(นวลละออ - ธานีรินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “นงลักษณ์” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่มีลักษณะดี

มารศรี

คำว่า มารศรี หมายถึง นาง, นางงาม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 905) คำนี้ปรากฏใช้ใน
เพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...คิดถึงคืนจันทร์กระจ่างฟ้า คิดถึงดวงหน้า**มารศรี**...”

(คณิงนุช - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “มารศรี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีรูปร่างงามดังนางงาม

ยุพิน

คำว่า ยุพิน น่าจะกลายเสียงมาจากคำว่า “ยุพาพิน” ซึ่งหมายถึง หญิงสาวสวย
(ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 958) คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ที่เกิดจากเลน จากตมลิกไต้วารี้น ตังบัวพินน้ำประทิน จะอยู่คู่**ยุพิน**กระ
ถางใด...”

(แจกันรัก - ธานีรินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “ยุพิน” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่ตนหมายรักซึ่งเป็นหญิงสาว
สวย

ข. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะสีผิวของผู้หญิง

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะผิวงามและสีผิวของผู้หญิง หมายถึงคำที่
สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของสีผิวและสภาพผิวของผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ
ผิวงามและสีผิวของผู้หญิงจำนวน 5 คำ ได้แก่ เจ้าสกา, นวล, เนื้อทอง, เนื้อเย็น และ เนื้ออุ่น ดัง
ปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

เจ้าสกา

คำว่า เจ้าสกา เกิดจากการประสมคำว่า เจ้า ซึ่งหมายถึง คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วย สำหรับ ผู้ใหญ่พูดกับผู้น้อยอย่างสุภาพหรือเอ็นดู, เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 เช่น เจ้ามานี่, คำนำหน้าที่ผู้ใหญ่ เรียกเด็กหรือผู้น้อย เช่น เจ้าหนู เจ้าแดง เจ้านี่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 337) กับคำว่า สกา ที่ หมายถึง ขาว, สะอาด, หมดจต (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1153) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มี ผิวพรรณสวยงาม คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ดาวเอ๋ย ก่อนนั้นเจ้ายังไร้ค่า ใครใครก็ไม่นำพา ไม่เลิศเลอกว่าแสงดาว
เรื่องรอง **เจ้าสกา** จึงมีคนเฝ้าคอยปอง เด่นเหมือนดาวทอง สักวันจะหมองวิญญา
...”

(ดาวจรัสแสง - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “เจ้าสกา” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่นักร้องชายใช้อ้างถึงผู้หญิงคนรักที่มีผิวผุดผ่อง หมดจตและเรียบเนียน

นวล

คำว่า นวล หมายถึง สีขาวปนเหลืองเล็กน้อย; ผ่องเป็นยองใย, งามผุดผ่อง, เช่น ผิวนวล (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 609) คำว่า นวล ไม่ปรากฏใช้เป็นคำเรียกผู้หญิงเพียงลำพังแต่ปรากฏ ร่วมกับคำอื่น ผู้ศึกษาพบคำที่ใช้ร่วมกับคำว่า นวล จำนวน 6 คำ ได้แก่ นวลน้อย นวลนาง นวลฉวี นวลปราง นวลล่อ และนิมนวล คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

นวลน้อย

คำว่า นวลน้อย เกิดจากการประสมคำว่า นวล กับคำว่า น้อย จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มี ผิวผุดผ่อง คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ใคร่ชมชิตชวนภิรมย์รัฐจวน **นวลน้อย**จงเมตตา ปองรักเพียงอุรา
รักเพียงแก้วตา เสนหาท่วมใจ...”

(พีโรราพัน - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “นวลน้อย” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีผิวผุดผ่อง

นวลนาง

คำว่า นวลนาง เกิดจากการประสมคำว่า นวล กับคำว่า นาง หมายถึงผู้หญิงที่มีผิวผุดผ่อง คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“ความรักเรียกหาเหมือนมนต์ตราตรึงใจ ฝ้าคร่ำครวญไปไม่รู้ส่าง หวี
หวัน ฝันแต่ภาพนวลนาง...”

(มนต์รักเรียกหา - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “นวลนาง” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงคนรักที่มีผิวผุดผ่อง

นวลฉวี

คำว่า นวลฉวี เกิดจากการประสมคำว่า นวล กับคำว่า ฉวี ซึ่งหมายถึง ผิวขาว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 346) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีผิวผ่องนวล คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ใครเล่าโลมเล่าเอาใจ ห่างน่องไป ใจห้วงนวลฉวี ไม่ควรโศกตรมให้
เสื่อมราศี เมื่อยามน่องโศกฤดี ก็เหมือนทรวงพีแหลกราญ...”

(รักอย่ารู้คลาย - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “นวลฉวี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงคนรักที่มีผิวผ่องนวล

นวลปราง

คำว่า นวลปราง เกิดจากการประสมคำว่า นวล กับคำว่า ปราง ซึ่งหมายถึง แก้ม, มะปราง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 715) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีเนื้อแก้มสวย น่าจับต้อง คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...พี่ขอสัญญาไม่กลับคืนคำ ถนอมนวลปรางดังพรำ มิให้เจ้าซ้ำเกิน
ควร...”

(จุมพิตนวลปราง - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “นวลปราง” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงคนรักที่มีแก้มสวย น่าจับต้อง

นวลลออ

คำว่า นวลลออ หมายถึง ผุดผ่อง, งามดี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 609) คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...**นวลลออ**ฟ้ารอฝากรัก ผ่องประไพพิศตรึง นงลักษณ์งามประจักษ์ใจ
คุณความดีเหนือจรัสไข อ่อนละมุนอ่อนละไม เกินหญิงใดในปฐพี...”

(นวลละออ - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “นวลลออ” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีผิวผ่องงาม ไม่มีมลทิน

นิมนวล

คำว่า นิมนวล หมายถึง อ่อนโยน, ละมุนละม่อม, ไม่กระด้าง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 635) คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...**นิมนวล** จงหวนคืนมา เหมือนได้วิวาท์ สองคราสดใส กลับรัก ร่วม
เรียงมาเคียงให้ชื่นใจ จะหาใด พร้อมพริกเท่ารักรอบสอง”

(รักรอบสอง - ชรินทร์ เทพชัย)

คำว่า “นิมนวล” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงอดีตคนรักที่มีผิวเนียน ไม่กระด้าง

เนื้อทอง

คำว่า เนื้อทอง เกิดจากการประสมคำว่า เนื้อ ซึ่งหมายถึง ส่วนของร่างกายคนและสัตว์อยู่ถัดหนังเข้าไป (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 642) กับคำว่า ทอง ซึ่งหมายถึง ธาตุแท้ชนิดหนึ่งเนื้อแน่นมาก สีเหลืองสุกปลั่ง เป็นโลหะมีค่า, เรียกเต็มว่า ทองคำ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 549) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีสีผิวสวยงามดั่งทอง เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“**เนื้อทอง**ของพี่ เจ้าหนี พี่ไป แรกเจ้ารัก พี่ก็รัก ปักใจ แต่เจ้าพลาด พลั่ง
ไป ให้ใครสุดชม...”

(เนื้อทองของพี่ - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “เนื้อทอง” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีสีผิวสวยงามดั่งทอง

เนื้อเย็น

คำว่า เนื้อเย็น เป็นคำประสมระหว่างคำว่า เนื้อ กับคำว่า เย็น ซึ่งหมายถึง มีความรู้สึกตามผิวหนังเหมือนถูกน้ำแข็งเป็นต้น, หนาว, หายร้อน, ตรงข้ามกับ ร้อน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 960) คำว่า เนื้อเย็นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เหมือนดังกระต่ายดำต้อย ที่แหงนคอยพระจันทร์วันเพ็ญ ออกที่ต้อมดม
ชวคกริมย์เนื้อเย็น เหมือนดังเช่นกระต่ายโง่ม...”

(กาไฟหงษ์ - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “เนื้อเย็น” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่สามารถให้ความสุขสบายทุกครั้งที่ได้อยู่ด้วยกัน

เนื้ออุ่น

คำว่า เนื้ออุ่น เป็นคำประสมระหว่างคำว่า เนื้อ กับคำว่า อุ่น ซึ่งหมายถึง ทำให้ร้อน เช่น อุ่นแกง, ค่อนข้างร้อน เช่น ตัวอุ่น, ไม่ร้อนนักไม่หนาวนัก เช่น อากาศอุ่น, อุ่น ๆ ก็ว่า (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1425) คำว่า เนื้ออุ่น เป็นคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เธอย้ำเธอหยิกแคะเหน็บ ฟันบเอาไว้อย่างดี จะคิดบัญชีเนื้ออุ่น รอยเล็บที่
เหน็บเนื้อหนัง ก็ครั้งก็ครั้งแม่คุณ...”

(เดี่ยวเขาจูบให้หะ - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “เนื้ออุ่น” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่สามารถมอบความสุขความสบายใจให้กับฝ่ายชายได้

ค. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดังนางสวรรค์

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดังนางสวรรค์ หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงความงามเป็นเลิศ สวยเหมือนนางสวรรค์ ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดังนางสวรรค์จำนวน 3 คำ ได้แก่ เทพี เทวี และชาวฟ้า ดังปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

เทพี

คำว่า เทพี หมายถึง เทวี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 581) เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“สวรรค์สร้างเธอให้ งามสวยเลิศวิไล ดังเทพเทพี งามเหมือนภาพเลขา เธอสวยกว่ามาลี มองเฉิดโฉม**เทพี** ท่าที่คล้ายนางละเวง...”

(ชมละเวง - ทนงศักดิ์ ภัคดีเทวา)

คำว่า “เทพี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีความงามเหมือนนางสวรรค์

เทวี

คำว่า เทวี หมายถึง เทวดาผู้หญิง, นางพญา, นางกษัตริย์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 582) เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ภายในวงแขนนี้ **เทวี**เคยคลุกเคล้า มาเย็นยะเยิบเงียบเหงา มองยามค่ำเช้า ฝ้าหมองไหม้...”

(บันทึกตอบดวงใจ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “เทวี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีความงามเหมือนนางฟ้า

คำว่า เทวี ยังปรากฏรวมกับคำอื่นด้วย ได้แก่ เทวีสวรรค์

เทวีสวรรค์

คำว่า เทวีสวรรค์ เป็นคำประสมระหว่างคำว่า เทวี กับคำว่า สวรรค์ ซึ่งหมายถึง โลกของเทวดา, เมืองฟ้า (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1184) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่งามดั่งนางจากเมืองฟ้า เป็นคำที่ปรากฏในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ดวงใจฉันมี**เทวีสวรรค์** ยากจนก้มหน้าฝ้าฝัน พาดวงใจฉัน ลอยฝันแสนไกล...”

(ขวัญใจคนจน - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “เทวีสวรรค์” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่มีความงามดั่งนางฟ้าบนสวรรค์

ชาวฟ้า

คำว่า ชาวฟ้า เกิดจากการประสมคำว่า ชาว ซึ่งหมายถึง กลุ่มชนที่มีเชื้อชาติเดียวกัน เช่น ชาวไทย ชาวจีน หรืออยู่ในถิ่นฐานเดียวกัน เช่น ชาวเมือง ชาวชนบท หรือมีอาชีพอย่างเดียวกัน เช่น ชาวไร่ ชาวนา ชาวประมง หรือนับถือศาสนาเดียวกัน เช่น ชาวพุทธ ชาวคริสต์ หรืออยู่ในแวดวงเดียวกัน เช่น ชาวอักษร ชาวค่าย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 378) กับคำว่า ฟ้า ซึ่งหมายถึง สวรรค์ เช่น นางฟ้า ฟ้าดินเป็นพยาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 859) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีรูปโฉมสวยงามดั่งนางสวรรค์ เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เธอเปรียบดั่งชาวฟ้าโสภณ ไยทิ้งให้ชาวดิน ครวญถวิลร้องไห้ น้ำใจรัก
เจ้า ช่างเปลี่ยนง่ายตาย **ชาวฟ้า**ช่างโหดร้าย ไยถึงได้ใจดำ...”

(สังข์ฟ้าฝากดิน - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “ชาวฟ้า” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่มีฐานะสูงส่ง แต่มีจิตใจไม่มั่นคงในเรื่องความรัก

ง. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดั่งเทพ

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดั่งเทพ หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงความงามเป็นเลิศดั่งเทพ ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดั่งนางสวรรค์จำนวน 2 คำ ได้แก่ สมร และอนงค์ ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

สมร

คำว่า สมร หมายถึง นางงามซึ่งเป็นที่รัก ส่วนในภาษาสันสกฤต หมายถึง กามเทพ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1169) เป็นคำที่ปรากฏในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ก่อนเคยเกลียวกลมชื่นชม**สมร** รากไทรใช้หนุนนอน อ่อนนอนพรรณา
แต่บัดนี้ห้องพี่ทำลี้มัจฉา พี่มาหาแก้วตา วิญญาณยังเรียกหาเธอ...”

(ลาไทร - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “สมร” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีรูปร่างสวยงามดั่งนางสวรรค์

อนงค์

คำว่า อนงค์ หมายถึง ผู้ไม่มีตัวตน เป็นชื่อหนึ่งของกามเทพ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1367) เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ทำไมเปลอใจ ไปหลงรักเธอ ..ฉันจึงต้องเจอ แต่ความซำ รักมีกรรมและ
น้ำตา หากรู้ธาตุแท้และมารยา ยังไงฉันคงไม่เสียท่า ฮือฮือฮือ ฮือฮือฮือ ฮือฮือฮือ
ฮือฮือฮือ ..ฉันคงไม่มา ใฝ่ใจหลง **อนงค์**ให้ใคร่ราตรอม...”

(ทำไมเปลอใจ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “อนงค์” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีรูปร่างสวยงามดั่งนางฟ้า

จ. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างภายนอก

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างภายนอก หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงรูปร่าง เช่น ผอม อ้วน บอบบาง เป็นต้น ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างภายนอกของผู้หญิงจำนวน 1 คำ ได้แก่ อรชร ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

แม่อรชร

คำว่า แม่อรชร เป็นคำประสมระหว่างคำว่า แม่ กับคำว่า อรชร ซึ่งหมายถึง งามที่มีรูปร่างบอบบาง, มักใช้เข้าคู่กับคำ อ่อนแอ้น เป็น อรชรอ่อนแอ้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1377) จึงรวมความถึงหญิงผู้มีรูปร่างอ่อนแอ้น เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...**แม่อรชร**งามเหมือนกินรีร่าง ยลพักตร์แม่แลค่าง ทรวงสล้างเต่งตึง...”

(กินรีเล่นน้ำ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “แม่อรชร” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงที่มีรูปร่างบอบบาง

3.1.3 คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า

คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า หมายถึงกลุ่มคำที่อยู่ในหมวดหมู่สิ่งมีค่าทั้งหลาย เช่น สิ่งของ ่วยวะที่สำคัญของร่างกายรวมถึงชีวิตมนุษย์ เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่าสามารถแบ่งได้ 4 ประเภท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.3.1 คำเรียกผู้หญิงเทียบกับสิ่งมีค่า

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เทียบกับสิ่งมีค่าจำนวน 4 คำ ได้แก่ แก้ว กิ่งทอง ปรากฏทอง และ เพชร ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทย ดังนี้

แก้ว

คำว่า แก้ว หมายถึง หินแข็งใส แลลอดเข้าไปข้างในได้ ได้แก่จำพวกเพชรพลอย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 155) เป็นคำที่ปรากฏใช้รวมกับคำอื่นในเพลงไทยสากลจำนวน 4 คำ ได้แก่ กิ่งแก้ว เกล็ดแก้ว น่องแก้ว และ นางแก้ว ดังตัวอย่าง

กิ่งแก้ว

คำว่า กิ่งแก้ว เกิดจากการประสมคำว่า กิ่ง ซึ่งหมายถึง ส่วนที่แยกออกจากต้น, แขนง; ใช้เรียกส่วนย่อยที่แยกออกไปจากส่วนใหญ่ แต่ยังคงขึ้นอยู่กับส่วนใหญ่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 127) กับคำว่า แก้ว จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับแก้ว เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...จนปัญญาพี่แล้ว **กิ่งแก้ว**ทูนหัว รักเจ้าเผลอต้มว้มา เพราะรักโง่งม
หลงชมเพียงเจ้า จึงปวดใจร้าวอยู่ชั่ววันจันทร์...”

(กิ่งฟ้า - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “กิ่งแก้ว” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบกับแก้ว

เกล็ดแก้ว

คำว่า เกล็ดแก้ว เกิดจากการประสมคำว่า เกล็ด ซึ่งหมายถึง ส่วนที่เป็นแผ่น ๆ ซ้อน เหลื่อมกันห่อหุ้มตัวปลาและสัตว์เลื้อยคลานบางชนิด, สิ่งที่แข็งตัวเป็นแผ่นบาง ๆ คล้ายเกล็ดปลา เช่น เกล็ดพืชมเสน น้ำตาลชั้นเกล็ด, โดยปริยายหมายความถึงสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น บาน เกล็ด ฝาเกล็ด เกล็ดเสือ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 144) กับคำว่า แก้ว จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับแก้ว เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“เกล็ดเอ๋ยฮือฮือเกล็ดแก้ว คำรักแว่ว**เกล็ดแก้ว**แรมรา ทะเลลาย
กลายเป็นน้ำตา ฝั่งคงคา ร้างราดั่งป่าไพร...”

(เกล็ดแก้ว - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “เกลียดแก้ว” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่นักร้องชายใช้อ้างถึงหญิงคนรักที่เทียบได้กับแก้ว

น้องแก้ว

คำว่า น้องแก้ว เกิดจากการประสมคำว่า น้อง กับคำว่า แก้ว จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับแก้ว เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“ดึกเอย ดึกแล้ว น้องเอย **น้องแก้ว** หลับแล้วหรือยัง ถ้าหากเจ้ายัง ผิน ฟังเสียงเพลงพีกล่อม...”

(ดึกเอยดึกแล้ว - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “น้องแก้ว” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เทียบได้กับแก้ว

นางแก้ว

คำว่า นางแก้ว เกิดจากการประสมคำว่า นาง กับคำว่า แก้ว จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับแก้ว เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“..**นางแก้ว** คู่ใจ เจ้า จากไป พี่ ครวญ หาใจใครกจ้ง ถึง แก้วตา รำพึง ถึงหน้า โอม สมร...”

(นางแก้วในดวงใจ - ทนงศักดิ์ ภัคดีเทวา)

คำว่า “นางแก้ว” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เทียบได้กับแก้ว

กึ่งทอง

คำว่า กึ่งทอง เกิดจากการประสมคำว่า กึ่ง กับคำว่า ทอง ซึ่งหมายถึง ธาตุแท้ชนิดหนึ่งเนื้อแน่นมาก สีเหลืองสุกปลั่ง เป็นโลหะมีค่า, เรียกเต็มว่า ทองคำ, โบราณกำหนดคุณภาพของเนื้อ ตั้งแต่เนื้อสี่ถึงเนื้อเก้า โดยตั้งพิถีพิถันราคาตามเนื้อทอง เช่น ทองเนื้อหก คือ ทองหนัก ๑ บาท ราคา ๖ บาท ทองเนื้อเก้า คือ ทองหนัก ๑ บาท ราคา ๙ บาท. (ประกาศ ร. ๔), ทองเนื้อเก้านี้เป็นทองแท้เป็นทองบริสุทธิ์ เรียกว่า ทองธรรมชาติ ทองเนื้อแท้ ทองนพคุณ หรือบางที่เรียกว่า ทองชมพูนุท เช่น ดั่งทองชมพูนุทเนื้อเก้า (สังข์ทอง ตอนตีคัลลี) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 549) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับทอง ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“กึ่งฟ้าช่อนี้หรือมีคนปอง **กึ่งทอง**เจ้าสูง เปรียบไม่ย่างยุงเจ้าสูงลอย หลง
เฝ้าเพ่อมอง อยากปองเอื้อมสอย แต่บุญพิน้อยจึงพลอยระทม...”

(กึ่งฟ้า - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “กึ่งทอง” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีค่าเทียบได้กับทอง

ปรางทอง

คำว่า ปรางทอง เกิดจากการประสมคำว่า ปราง หมายถึง แก้ม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 715) กับคำว่า ทอง ซึ่งหมายถึงผู้หญิงที่มีแก้มที่สุกใสราวทอง ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เรือนหอหลังนี้เห็นทีจะร้าง สวาทขาดจาง เปลี่ยวอ้างว้างไม่สมปอง
สร้างเรือนหอไว้รอ**ปรางทอง** เหลือเพียงหอห้อง กับเจ้าของเรือนรักหลาย...”

(หอรักรอร้าง - ทนงศักดิ์ รักดีเทวา)

คำว่า “ปรางทอง” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีแก้มเทียบได้กับทอง

เพชร

คำว่า เพชร หมายถึง ชื่อแก้วที่แข็งที่สุดและมีน้ำแวววาวมากกว่าพลอยอื่น ๆ ใช้ทำเครื่องประดับหรือใช้ประโยชน์ในทางอุตสาหกรรม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 844) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...แม้ ยาม**เพชร**หยาดจากฟ้า ร่วงลงมา ฟ้าคงไหวหวั่น ดวงดาวก็พลอย
เศร้ายุโสศัลย์ มีจากล้นน้ำตาอาลัย...”

(หยาดเพชร - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “เพชร” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีค่าเทียบได้กับเพชร

3.1.3.2 คำเรียกผู้หญิงเทียบกับชีวิตและอวัยวะสำคัญของร่างกาย

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เทียบกับชีวิตและอวัยวะสำคัญของร่างกาย จำนวน 9 คำ ได้แก่ แก้วใจ, แก้วตา, ขวัญ, จอมใจ, ดวงใจ, ดวงชีวา, ดวงฤดี, ดวงยิหาวา และยาใจ ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

แก้วใจ

คำว่า แก้วใจ เกิดจากการประสมคำว่า แก้ว กับคำว่า ใจ จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับแก้ว เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...**แก้ว ใจ**จำ รู้ตัวใหม่ ว่า งาม น่าภิรมย์ โอ พระพรหม คงปั้นเสกสรรให้
สดใส สวยปนโศก หวานปนเศร้า ยั่วเย้าใจ แก้วผ่องใส แม้อยู่ในความมืดเอย”

(ดอกแก้ว - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “แก้วใจ” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบกับแก้ว

แก้วตา

คำว่า แก้วตา หมายถึง ส่วนสำคัญของตาที่ทำให้แลเห็น, โดยปริยายใช้เรียกสิ่งที่รักยิ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 155) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...อย่าคำ ตะวันลับจันทร์สาดแสง ฟ้างามยามสุรย์อ่อนแรง สิ้นแสงสองเรา
อ้อลา โอบเอวกระซิบ รับขวัญนวลปราง**แก้วตา** อาลัยหัวใจเสียวซ่า น้ำตาเธอซึมอก
ฉัน...”

(ทุ่งสร้าง - ชรินทร์ เทพชัย)

คำว่า “แก้วตา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีความสำคัญกับชีวิตของตนมาก เนื่องจากแก้วตาเป็นสิ่งที่ช่วยให้แลเห็น ดังนั้นหากขาดแก้วตา ก็กลายเป็นคนตาบอดที่ไม่สามารถมองเห็น อีกทั้งไม่สามารถทำงานได้เหมือนคนทั่วไป จึงเห็นได้ว่าการเปรียบผู้หญิงเป็นแก้วตา คือหมายถึงผู้หญิงที่สำคัญสำหรับชีวิตของฝ่ายชายมาก หรือรักมาก หากขาดหญิงคนนั้น ก็เหมือนขาดทุกสิ่งทุกอย่าง

ขวัญ

คำว่า ขวัญ หมายถึง

สิ่งที่ไม่มีความตัวตน เชื่อกันว่ามีอยู่ประจำชีวิตของคนตั้งแต่เกิดมา ถ้าขวัญอยู่กับตัวก็เป็นสิริมงคล เป็นสุขสบายจิตใจมั่นคง ถ้าคนตกใจหรือเสียขวัญ ขวัญก็ออกจากร่างไป ซึ่งเรียกว่า ขวัญหาย ขวัญหนี ขวัญบิน เป็นต้น ทำให้คนนั้นได้รับผลร้ายต่าง ๆ เรียกผู้ตกใจง่ายคือ เด็กหรือหญิงซึ่งมักจะขวัญหายบ่อย ๆ ว่า ขวัญอ่อน , และอนุโลมใช้ไปถึงสัตว์หรือสิ่งของบางอย่าง เช่น ช้าง ม้า ข้าว เรือ ฯลฯ ว่ามีขวัญ

เช่นเดียวกับคนเหมือนกัน, โดยปริยายหมายความว่า ยอดกำลังใจ
เช่น ขวัญเมือง ว่า ยอดกำลังใจของเมือง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 175)

เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“**ขวัญ**เอ๋ย เคยภิรมย์ซิดชื่น สุขสันต์ หลง เพื่อฝัน รักมัน มีทันจะเนิ่น...”

(เดียดาย - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “ขวัญ” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีความสำคัญ
เหมือนกับขวัญ หากขวัญหายก็กลายเป็นคนไม่ปกติซึ่งทำงานไม่ได้ จิตใจไม่สงบ ดังนั้นผู้หญิงคนนี้เป็น
คนที่มีความหมายสำหรับฝ่ายชายมาก

คำว่า ขวัญ นอกจากสามารถปรากฏเพียงลำพังแล้ว คำนี้ยังสามารถใช้ร่วมกับคำอื่นได้ด้วย
ผู้ศึกษาพบคำที่ใช้ร่วมกับคำว่า ขวัญ จำนวน 5 คำ ได้แก่ ขวัญใจ, ขวัญชีวา, ขวัญชีวิต, ขวัญตา, และ
จอมขวัญ ดังนี้

ขวัญใจ

คำว่า ขวัญใจ หมายถึง ยอดกำลังใจ, เป็นที่นิยมรักใคร่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 :
175) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...รักนี้จากดวงใจ จะไม่ขอรักใครนอกเหนือจากเธอ ใจฉันแน่นะเออ
ความหวังที่เจอรักคือ**ขวัญใจ**...”

(รักจากดวงใจ - ชรินทร์ เทพชัย)

คำว่า “ขวัญใจ” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักว่าเป็นขวัญของใจ

ขวัญชีวา

คำว่า ขวัญชีวา เกิดจากการประสมคำว่า ขวัญ กับคำว่า ชีวา จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มี
ค่าเทียบได้กับชีวิต เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ตั้งเกขอเร่รักลอยล่อง อยู่กลางท้องทะเลที่เหวว่า ใจดวงใจคล้ายดัง
ลำนาวา ล่องลอยเสาะหา **ขวัญชีวา**มาแนบดวงใจ...”

(ตั้งเกเร่รัก - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “ขวัญชีวา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีค่าเทียบได้
กับขวัญชีวิต

ขวัญชีวี

คำว่า ขวัญชีวี เกิดจากการประสมคำว่า ขวัญ กับคำว่า ชีวี ซึ่งหมายถึง ชีวิต (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 383) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับชีวิต เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...กราบลงบนตัก**ขวัญชีวี** ความชั่วมีมากเหลือคณา เกินเอ๋ยคำขอ
อภัย วอนให้เมตตา ลดโทษาโฉมตรู...”

(น้ำตาดอกไม้ - ธานินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “ขวัญชีวี” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีค่าเทียบได้กับขวัญยอดชีวิต

ขวัญตา

คำว่า ขวัญตา หมายถึง มิ่งขวัญดวงตา, สิ่งที่เห็นเป็นที่เจริญตา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 175) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...อย่าโศกเลย**ขวัญตา** ยิ้มดีกว่าหมองหม่น เสียงฝนสั่งฟ้าใครจะมา
ปลอบใจ จำใจจากไกลที่หักใจผืนทน ท้องฟ้าจะครีมีใครจะลืมน้ำมน ดวงดาว
จะหล่นพานวลน้อง หม่นหมอง...”

(สั่งรัก - ชรัมภ์ เทพชัย)

คำว่า “ขวัญตา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เทียบเหมือนขวัญของตา

จอมขวัญ

คำว่า จอมขวัญ หมายถึง ผู้ที่เป็นมิ่งขวัญอย่างยอดเยี่ยมหมายถึงหญิงที่รัก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 175) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ศักดิ์เธอสูง สูงเกินกว่าคว่าครองได้ ไ้อ่างใด รู้ถึงเจ้าเล่า**จอมขวัญ**
กลุ่มศรัทธาในหล้าแหล่ง แห่งนภาที่มีฉันเป็นคะแนนรักอนงค์...”

(อนุสาวรีย์รัก - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “จอมขวัญ” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เป็นมิ่งขวัญอย่างยอดเยี่ยม

จอมใจ

คำว่า จอมใจ หมายถึง หญิงที่เป็นยอดดวงใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 306) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“รู้รู่อยู่มีใครคู่ กับ**จอมใจ** วาสนาเราแสนไกลหนักหนา แต่ความรักหักฉันท
ใด ไม่เลือนลา แค่เพียงไม่เห็นดวงหน้า เหมือนว่าจะบ้าตาย...”

(ไม่รักไม่ว่า - ทนงค์ดี ภัคดีเทวา)

คำว่า “จอมใจ” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เป็นยอดดวงใจ

ดวงใจ

คำว่า ดวงใจ หมายถึง คำเปรียบเทียบเรียกหญิงที่รักหรือลูกที่รัก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 422) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“กลับมาเถิดหนา**ดวงใจ** ฉันไม่รักใคร่นอมใครเท่าเธอความหลัง ครั้งเรา
เคยร่วมบำเรอ สุขเสมอรักเธอเพื่อพรำรำพัน...”

(รักรอบสอง - ชรินทร์ เทพชัย)

คำว่า “ดวงใจ” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบเสมือนดวงใจ

ดวงชีวา

คำว่า ดวงชีวา เกิดจากการประสมคำว่า ดวง คำนี้ใช้ประกอบคำอื่นเป็นคำเปรียบเทียบ เช่น ดวงใจ ดวงตา ดวงสมร หมายถึงสิ่งที่เป็นที่รักยิ่ง หญิงที่รัก หรือลูกที่รัก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 422) กับคำว่า ชีวา จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับชีวิต เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เจ้าอยู่ใกล้ไกล หนใดจะไปเสาะหา รับขวัญช่วยซบน้ำตา ปลอดภัย
หายข้องชุนใจ กลับเถิดหนา กลับมาสัญญากันใหม่ แค้นพี่ ไปเอย อภัยแล้ว**ดวงชีวา**
...”

(หักใจไม่คิด - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “ดวงชีวา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบเสมือนชีวิต

ดวงฤดี

คำว่า ดวงฤดี เกิดจากการประสมคำว่า ดวง กับคำว่า ฤดี ซึ่งหมายถึง รดี, ความยินดี, ใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1028) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับชีวิต เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...คิดถึง**ดวงฤดี**ที่จากไป คิดถึงรสสวาทนิราศไกล คิดถึงแต่สายใจยอดชีวิ
...”

(คณิงนุช - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “ดวงฤดี” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบเสมือนดวงใจ

ดวงยิวา

คำว่า ดวงยิวา เกิดจากการประสมคำว่า ดวง กับคำว่า ยิวา หมายถึง ดวงชีวิต, ดวงใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 953) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับชีวิต เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...หาก**ดวงยิวา** น่องกรุณาพบพี่ คำคืนสุขศรีแสนสราญ ดุจดั่งบุหลัน
แย้มฟ้า ดุจดั่งบุหงาแย้มบาน...”

(บุหลันขวัญรัก - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “ดวงยิวา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบเสมือนชีวิต

ยาใจ

คำว่า ยาใจ หมายถึง เป็นที่บำรุงหัวใจ, เป็นที่ชื่นใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 946) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...มาเถิดหนา **ยาใจ** ทั้งปรอย ผมให้สยาย ปล่อยใจ ให้มันโบยบิน ทัวเรือน
ร่าง สวยสำอางค์ ไร่ลมทิน นำโลม นำไร่ ไปสิ้น ยวนยั่วใจ สุดทน...”

(อ่าวอารมณ์ - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “ยาใจ” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบเสมือนสิ่งบำรุงหัวใจ ที่ช่วยให้ฝ่ายชายมีความสุข

3.1.3.3 คำเรียกผู้หญิงตามฐานะและสถานภาพ

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงตามฐานะและสถานภาพจำนวน 3 คำ ได้แก่ กิ่งฟ้า, ดอกฟ้า, และ หญิงศักดิ์นา ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

กิ่งฟ้า

คำว่า กิ่งฟ้า หมายถึง หญิงที่มีฐานะสูงศักดิ์กว่าชายที่หมายปอง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 424) ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...กิ่งฟ้าชื่อนี้หรือมีราคา หากพี่จะคว่ำ พี่คงได้มาแค่เพียงลมๆ ได้แต่แหงนมอง ยิ่งปองยิ่งตรม ออกต้องชื่นชมได้ชมเพียงเงา...”

(กิ่งฟ้า - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “กิ่งฟ้า” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีฐานะสูงศักดิ์

ดอกฟ้า

คำว่า ดอกฟ้า หมายถึง หญิงที่มีฐานะสูงศักดิ์กว่าชายที่หมายปอง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 424) ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“ลาก่อนที่รักลาก่อนดอกฟ้า แม้นชาติหน้ามีค่อยพบกันใหม่ ชาตินี้ฉันจนทุกข์ทนยากไร้ ต้องหักห้ามใจเมื่อคิดรักเธอ...”

(ลาก่อนดอกฟ้า - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “ดอกฟ้า” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่มีฐานะสูงส่ง

หญิงศักดิ์นา

คำว่า หญิงศักดิ์นา เกิดจากการประสมคำว่า หญิง กับคำว่า ศักดินา ซึ่งหมายถึง อำนาจหรือสิทธิที่พระเจ้าแผ่นดินพระราชทานให้แก่ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินตามศักดิ์ของแต่ละคน เดิมเป็นการถือครองที่ดินคิดเป็นจำนวนไร่ ต่อมาถือเป็นการกำหนดสถานะ สิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบของคนในสังคม เช่น มหาอุปราช มีศักดิ์นา ๑๐๐๐๐๐ เจ้าพระยาจักรี มีศักดิ์นา ๑๐๐๐๐ ภิภษุ์ธรรม เสมอณา ๖๐๐ ไพร่มีคร้ว มีศักดิ์นา ๒๐ ยาจก วมพิท ทาส ลูกทาส มีศักดิ์นา ๕ (สามดวง), คำประชดเรียกชนชั้นสูงหรือผู้ดีมีเงินว่าพวกศักดิ์นา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1138) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีฐานะสูงส่ง เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...แปลกไหม ชายผู้แสนจนยาก กล้าเผยเอ่ยปาก ฝากรัก**หญิงศักดิ์นา** ทั้ง
ที่รู้ดี ศักดิ์ศรีต่ำต้อยหนักหนา ด้วยฤทธิ์เสนาหา จึงไม่นำมาเจียมกาย...”

(บึงเอิญ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “หญิงศักดิ์นา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่มีฐานะสูงส่ง

3.1.3.4 คำอื่น ๆ ที่หมายถึงผู้หญิงผู้มีค่า

ผู้ศึกษาพบคำอื่น ๆ ที่หมายถึงผู้หญิงผู้มีค่าจำนวน 1 คำ ได้แก่ แม่ร้อยชั่ง
ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

แม่ร้อยชั่ง

คำว่า แม่ร้อยชั่ง เกิดจากการประสมระหว่างคำว่า แม่ กับคำว่า ร้อยชั่ง หมายถึง จำนวนเงิน
8,000 บาท ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนมากในสมัยหนึ่ง, โดยปริยายหมายถึงลูกสาวที่พ่อแม่สงวนอย่างมีค่า
เท่ากับเงิน 100 ชั่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 976) เป็นคำที่ใช้เรียกผู้หญิงที่มีคุณค่าดังปรากฏในเนื้อ
เพลงไทยสากล ตัวอย่าง

“เห็นใจบ้าง **แม่ร้อยชั่ง** อยาเอาแต่งอน เข้าค่าเจ้าทำปึงปอน เอาแต่งอน
ต้องง้อรำไป...”

(คนซึ้งอน - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “แม่ร้อยชั่ง” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีคุณค่ามาก

3.1.4 คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก

คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก หมายถึงคำที่แสดงให้เห็นถึงความน่ารัก น่าเอ็นดูของ
ผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รักจำนวน 4 คำ ได้แก่ กานดา, คนรัก, ชู้, และ สาวน้อย ดัง
ปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

กานดา

คำว่า กานดา หมายถึง หญิงที่รัก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554 : 112) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อ
เพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...อยู่ฟ้าเดียวกัน พระจันทร์ดวงหนึ่ง แผลงใจสุดซึ้ง ไยจึงไกลน่องหนัก
หนา ฟ่านี้ไกลไป ไม่เหมือนตั้งใจเสนาหา อยากไกลัก**กานดา** อยากให้ขอบฟ้าแคบแคบ
เอย”

(เพราะขอบฟ้ากว้าง - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “กานดา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่รัก

คนรัก

คำว่า คนรัก หมายถึง คนที่เป็นที่รักในเชิงชู้สาว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 227) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ไหววอนสวรรค์ช่วยดลบันดาล อย่าปล่อยให้ฉัน ฝ้าแต่รำพันฝันเพื่อ
ละเมอ คอยหาแต่**คนรัก** ด้วยอยากจะเจอ อยากจะให้เธอนึกกลับมาหา...”

(กลับมาหารักเอย - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “คนรัก” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

ชู้

คำว่า ชู้ หมายถึง บุคคลที่เป็นที่รัก เช่น ร้อยชู้ถาเท่าเนื้อ เมียตน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 386) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ชาตินี้บ่องรัก รักไปจนวันตาย ไม่มีเสื่อมคลาย จาก**ชู้** คู่ชม ฝันใฝ่ฝงอยู่
ในอารมณ์ แอบรักชื่นชม เมื่อใดจะสมใจเรา...”

(มนต์รักเรียกหา - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “ชู้” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่รัก

สวาน้อย

คำว่า สวาน้อย เกิดจากการประสมคำ สว กับคำว่า น้อย ซึ่งหมายถึง ตรงข้ามกับ มาก, ไม่มาก เช่น ฝนน้อย นำน้อย มีเงินน้อย พุดน้อย, ตรงข้ามกับใหญ่, ไม่ใหญ่ เช่น ข้าราชการชั้นผู้น้อย; โดยปริยายหมายถึงลักษณะที่ด้อยความสำคัญหรือเป็นรอง เช่น ครุ่่น้อย ผู้น้อย, แสดงความรู้สึกว่าน่ารักน่าเอ็นดู เช่น เณรน้อย เด็กน้อย น่องน้อย สวาน้อย หนูน้อย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 612) จึงรวมความถึงผู้หญิงผู้เป็นที่รัก เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“**สวาน้อย**คนดีแม่จอมฟ้าธาดรี เจ้าเป็นหนึ่งน้องเทพีทรงศรีประดับใจ ต่อให้เป็นจักรพรรดิหรือมีสมบัติ เกரியงไกร แล้วให้ต้องสิ้นเจ้าไปไม่ขอพึงใจพราจากจากกัน...”

(สวาน้อย – ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “สวาน้อย” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่น่ารัก น่าเอ็นดู

3.1.5 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ

คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ หมายถึงกลุ่มคำที่อยู่ในหมวดหมู่ธรรมชาติทุก อย่างเช่น สิ่งต่าง ๆ บนท้องฟ้า พืช สัตว์ เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติสามารถแบ่งได้ 3 ประเภท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.5.1 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับท้องฟ้า

คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับท้องฟ้า หมายถึงกลุ่มคำที่อยู่ในหมวดหมู่ธรรมชาติบนท้องฟ้า เช่น ดาว พระจันทร์ เป็นต้น ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับท้องฟ้าและสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่บนฟ้าจำนวน 5 คำ ได้แก่ แก่นจันทร์, แขน, ดาว, เดือน, และ บุหลัน ดังปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

แก่นจันทร์

คำว่า แก่นจันทร์ เกิดจากการประสมคำว่า แก่น ซึ่งหมายถึง เนื้อไม้แข็งและมีสีเข้ม อยู่ถัดกระพี้เข้าไป, เนื้อแท้, หลักสำคัญ เช่น แก่นพระศาสนา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 153) กับคำว่า จันทร์ หมายถึง เรียกเทวดาองค์หนึ่งในนิยายว่า พระจันทร์, ในตำราโหราศาสตร์เป็นชื่อดาวพระเคราะห์ที่ 2, ชื่อวันที่ 2 ของสัปดาห์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 312) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่เปรียบกับพระจันทร์ เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...**แก่นจันทร์**จำอย่ากังวล แม้กำแพงแห่งความจน ขวางหน้า ถ้าเรามีรัก
มัน ซื่อต่อกันเหมือนว่า หวันอะไรขวัญตา เมื่อศรัทธาเรามี...”

(แก่นจันทร์จำ - ทนงศักดิ์ ภัคดีเทวา)

คำว่า “แก่นจันทร์” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่งามประดุจพระจันทร์

แห

คำว่า แห หมายถึง ดวงเดือน, พระจันทร์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 214) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...จวนอรุณ ใกล้ สาง ออกพระพลางยามจะพราวจากออก**แห** ต่อแต่นี้คง
เหงาใจ ใครจะแล ฝ้าชะงักคอยคืนเพ็ญจะคืนทรวง...”

(คืนกระจ่างฟ้า - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “แห” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบกับพระจันทร์

ดาว

คำว่า ดาว หมายถึง สิ่ง que เห็นเป็นดวงเล็ก ๆ มีแสงในท้องฟ้าเวลามืด เช่น ดาวประจำเมือง ดาวเหนือ; เรียกกลุ่มดาว เช่น ดาวลูกไก่ ดาวจระเข้ ดาวไถ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 431) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“**ดาว** ดาวดวงหนึ่ง ซึ่งสุดโสภา เคยประดับในดวงฤดี อ้อมทรวงพินี้ เคยเป็นที่รักฝากกาย...”

(ดาว - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “ดาว” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีฐานะสูงส่งสว่างกับดาวบนฟ้า

เดือน

คำว่า เดือน หมายถึง ดวงจันทร์; ส่วนของปี โดยปรกติมี 30 วัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 446) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“**เดือน**เจ้าเอ๋ย ลืมรักที่เคยชื่นทรวง เจ้าจากไปเมืองหลวง เหมือนเดือน
คล้อยดวง มิเคยคิดห้วงทรวงนา...”

(มนต์รักบ้านนา - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “เดือน” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบเสมือนพระจันทร์

บุหลัน

คำว่า บุหลัน หมายถึง เดือน, ดวงเดือน, พระจันทร์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 680) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“ไอ้ดวง**บุหลัน** ขวัญหทัยของพี่ ไอ้คำคั้นนี้น้องอยู่ไหน ไม่มีบุหลันแย้มฟ้า
ไม่มีบุหงาแย้มใบ ดุโลกตั้งไร้ความชื่น...”

(บุหลันขวัญรัก - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “บุหลัน” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบกับพระจันทร์

3.1.5.2 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับพืช/ส่วนต่าง ๆ ของพืช

คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับพืช หมายถึงกลุ่มคำที่อยู่ในหมวดหมู่พืชเช่น ดอกไม้ ต้นไม้ เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับพืชสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

ก. คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับดอกไม้ทั่วไป

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับดอกไม้ทั่วไปจำนวน 2 คำ ได้แก่ มาลี และ ผกา ดังปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

มาลี

คำว่า มาลี หมายถึง ดอกไม้ทั่วไป (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 905) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ฝากคำครวญ หลลให้รำพัน จดลงบันทึก ตอบดวงใจ ปฐพี นี่เท่าไร
ดวงใจชื่นชมก็ถมอยู่ เธอลิ้มความรักนี้ **มาลี**ที่แสนทรู ทำไมไม่ให้ใครรู้ มาลัยซ่อนซู้
หอมระรื่น...”

(บันทึกตอบดวงใจ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “มาลี” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักโดยเปรียบกับดอกไม้

ผกา

คำว่า ผกา หมายถึง ดอกไม้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 770) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...พี่ขอพบ ศรีสวัสดิ์ เป็นมัจฉา แม่เป็นบัว ตัวพี่ เป็นภุมรา เขย**ผกา** โกสุม
ปทุมทอง...”

(คำมั่นสัญญา - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “ผกา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักโดยเปรียบกับดอกไม้

ข. คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับชื่อเฉพาะของดอกไม้

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับชื่อเฉพาะของดอกไม้จำนวน 2 คำ ได้แก่ ดอกหญ้า, และเอื้อง ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

ดอกหญ้า

คำว่า หญ้า หมายถึง ชื่อเรียกไม้ล้มลุกหลายชนิดหลายสกุลในวงศ์ Gramineae เช่น หญ้าคา [Imperata cylindrical (L.) P. Beauv.] หญ้าตีนกา [Eleusine indica (L.) Gaertn.] หญ้าแพรก [Cynodon dactylon (L.) Pers.]; ใช้นุโลมเรียกพรรณไม้ขนาดเล็กบางชนิดที่มีได้อยู่ในวงศ์ Gramineae เช่น หญ้าเกล็ดหอย หญ้าวงช้าง. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1280) นอกจากความหมายจากพจนานุกรมแล้ว ดอกหญ้ายังมีความหมายแฝงซึ่งหมายถึงความต่ำต้อย คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ดอกหญ้ายอดรัก ของงประจักษ์ใจฉัน ยอดชู้คู่ขวัญ เธอกับฉัน เชื่อม
ชีวิตกันเถิดหนา แม่หากจะรู้ เขาใส่ใจรัก อย่าตรมนักเลย**ดอกหญ้า** รู้ตัว ดีว่า ฉัน
สมักรักอยู่เสมอ”

(ดอกหญ้า - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “ดอกหญ้า” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีคุณค่าสำหรับ
เขามาก

เอื้อง

คำว่า เอื้อง หมายถึง ต้นกล้วยไม้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1437) คำว่า เอื้องยังมีนัยบ่ง
บอกถึงหญิงผู้มีคุณค่า หากพิจารณาจากลักษณะของกล้วยไม้ คือเป็นพันธุ์ที่ต้องปลูกในที่สูง หาก
เปรียบกับผู้หญิงก็หมายถึงหญิงที่มีคุณค่า เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“โอ้ เจ้าดอกเอื้องดอย พี่นี้ มาคอยหวังจะเด็ด เขยชม ดอกเจ้าคลีบาน
หอมตระการใคร่ดม อยากจะเขยชม แต่กล้วยออกตรมหมอง ไหม้ ถ้า ใครเด็ดไปชม ที่
นี้ ต้องตรม เหลือ จะชม ดวงใจ ยิ่งคอยยิ่งหวน นับคืนวันยิ่งไกล หวงแทนเจ้ายิ่งสิ่ง

ใด แต่ **เอื้อง**ไม่เห็นใจพี่เลย โอ้อเอื้องฟ้า เจ้าสูงสุดสอย พี่นี้เฝ้าหลงคอย เอื้องคอย
กลับมองผ่านเลย วาสนา พี่คงจะไร้คู่เซย เจ้าถึงมองผ่านเลย...”

(ดอกเอื้องคอย - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “เอื้อง” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักโดยเปรียบกับดอก
กล้วยไม้

3.1.5.3 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์

คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์ หมายถึงกลุ่มคำที่อยู่ในหมวดหมู่สัตว์ เช่น
เสื่อ ฐ เป็นต้น ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์จำนวน 4 คำ ได้แก่ กิ้งก่า, ฐพิช, นกเอื้อง,
และ หงส์ ดังปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

กิ้งก่า

คำว่า กิ้งก่า หมายถึง

ชื่อสัตว์เลื้อยคลานหลายชนิดหลายสกุล ในวงศ์ Agamidae มีขนาดลำตัวต่าง ๆ
กัน สันกลางของคอถึงลำตัวมีหนามแหลมจำนวนและขนาดต่างกัน เพศผู้มีสีเข้มและปรับ
สีได้ดีแตกต่างจากเพศเมีย ตัวและขามีเกล็ด ขาและนิ้วเล็กเรียว เล็บแหลมคม หางยาว
ส่วนใหญ่อาศัยบนต้นไม้ เช่น กิ้งก่าบ้านหัวน้ำเงิน (*Calotes mystaceus* Dumeril &
Bibron) กิ้งก่าเขา [*Acanthosaura armata* (Hardwicke & Gray)], อีสานเรียก ปอม
กะปอม กะทัง หรือ กะท้าง. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 127)

เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...แม้เธอได้ทุกข์ วันไหนจงรีบกลับมา ฉันจะถลา เข้าไปหาเธอตรงหน้า แต่
ฉันมิใช่ อภัยหรือกนา จะสมน้ำหน้า **กิ้งก่า**ที่อยากได้ทอง”

(กิ้งก่าที่อยากได้ทอง - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “กิ้งก่า” จากเนื้อเพลงข้างต้นน่าจะได้รับอิทธิพลจากเรื่อง กิ้งก่าที่อยากได้ทอง ซึ่ง
ชี้ให้เห็นการลืมหืมของกิ้งก่าที่หลังจากที่ได้รับทองจากกษัตริย์แล้วก็ไม่ยอมก้มหัวอีก หากเปรียบเทียบกับ
ผู้หญิงก็เป็นหญิงที่ลืมหืม ลืมความหลังหลังจากที่ได้ดีมีสุข

งูพิษ

คำว่า งูพิษ เกิดจากการประสมคำว่า งู ซึ่งหมายถึง ชื่อสัตว์เลื้อยคลานอันดับย่อย Serpentes ในอันดับ Squamata หัวไม่มีรูเปิดสำหรับฟังเสียง ลำตัวเรียวยาว มีเกล็ด ไม่มีขา มีทั้งชนิดที่มีพิษและไม่มีพิษ ที่มีพิษเช่น งูเห่าไทย (*Naja kaouthia* Lesson) ที่ไม่มีพิษ เช่น งูเหลือม [*Python reticulatus* (Schneider)]. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 291) กับคำว่า พิษ ที่หมายถึง สิ่งที่มีพิษเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือให้ความเดือดร้อนแก่จิตใจ; สิ่งที่มีพิษเป็นอันตราย เมื่อเข้าสู่ร่างกาย จะทำให้ตาย เจ็บปวด หรือ พิการได้ บางอย่างเกิดจากแร่ เช่น สารหนู, บางอย่างเกิดจากต้นไม้ เช่น ต้นแสลงใจ, บางอย่างเกิดจากสัตว์ เช่นงู. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 838-839) จึงรวมความถึงผู้หญิงที่มีจิตใจโหดร้ายเหมือนกับงูพิษ เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“ได้มาอย่างไร เสียไปอย่างนั้น ช่มใจมิให้คิดสั้น เพราะมันเป็นเรื่องกรรมเวร
ก่อนได้เธอมา รู้ว่าชั่วช้าเหลือเกิน **งูพิษ**ยังอ้อมมาเล่น อยากเห็น กลับตัวกลับใจ...”

(ได้มาอย่างไรเสียไปอย่างนั้น - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “งูพิษ” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีจิตใจโหดร้ายเหมือนงูพิษ

นกเอี้ยง

คำว่า นกเอี้ยง เป็นสาสิกชนิดหนึ่ง ซึ่งสาสิก คือ ชื่อนกขนาดเล็กชนิด *Acridotheres tristis* (Linn.) ในวงศ์ Sturnidae หัวสีดำ วงรอบเบ้าตาและปากสีเหลือง ลำตัวสีน้ำตาลเข้ม มีแต้มขาวที่ปีก ปลายหางสีขาว ทำรังแบบง่าย ๆ ด้วยกิ่งไม้ตามโพรงไม้ ง่ามไม้ หรือซอกอาคาร กินแมลงและผลไม้ พบทั่วทุกภาคของประเทศไทย, เอี้ยง หรือ เอี้ยงสาสิก ก็เรียก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1224) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...**นกเอี้ยง**จำ ก่อนเอี้ยงเคยร้องเพลงแจ้ว เสียงเพลงยังก้องดังแว่ว อยู่ใน
ห้วงฤทัย เอี้ยงคงลืมที่สัญญากับทวยหรือไร ถึงจึงทอดทิ้งทวยได้ ไม่ อาลัยเสียเลย...”

(นกเอี้ยงจำ - ทนงศักดิ์ ภัคดีเทวา)

คำว่า “นกเอี้ยง” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักโดยเปรียบกับนกเอี้ยงซึ่งเป็นนกตัวเล็กและน่ารัก ในเนื้อเพลงข้างต้นยังสะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างนกเอี้ยงกับควายซึ่งสัตว์ทั้งสองเป็นสัตว์ที่คู่กัน อีกทั้งยังเป็นสัตว์ที่ช่วยส่งเสริมกันและกัน นกเอี้ยงมักจะเกาะอยู่บนหลังควายและจิกกินแมลงที่อยู่บนผิวหนังของควาย จึงช่วยทำให้ผิวหนังควายสวยงามไม่มีโรค ในสังคมไทยได้นำ “นกเอี้ยง” ไปใช้ในเชิงเปรียบเทียบดังประโยคที่กล่าวว่า “นกเอี้ยงเลี้ยงควายเฒ่า”

คือหมายถึงการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์บนการทำงานของผู้อื่น หากมองในลักษณะความเป็นจริงจะเห็นได้ว่านกเอี้ยงที่เกาะอยู่บนหลังควายอยู่ตลอดเวลาจะได้กินอาหารโดยไม่ต้องใช้แรงใด ๆ ทั้งสิ้น เนื่องจากเมื่อใดที่ควายเดินผ่านบริเวณพงหญ้าป่าละเมาะทำให้ฝูงแมลงต้องบินแตกพรูขึ้นมา นกเอี้ยงที่อยู่บนหลังควายก็จิกกินแมลงได้อย่างสะดวกสบายโดยไม่ต้องใช้แรงเพื่อบินไปหาอาหารเอง ควายและนกเอี้ยงจึงเป็นสัตว์ที่อยู่คู่กันและต่างฝ่ายต่างได้ประโยชน์ซึ่งกันและกัน

หงส์

คำว่า หงส์ หมายถึง นกในนิยายถือว่าเป็นนกในตระกูลสูง มีเสียงไพเราะ เป็นพาหนะของพระพรหม; ในวรรณคดีหมายถึงบุคคลที่มีชาติตระกูลสูงและเปรียบการเดินทางที่งดงามอ่อนช้อยและเป็นสง่าเทียบด้วยการเดินของหงส์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1278) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“เปลอใจไฝ่ฝัน สีมัสยชาติ คืดต่อนาถหนักหนา ศักดิ์สกุลเปรียบกาไส้มม
ยังหลงลืมลละเมอ เผยอใจปองชม อ่าองค์หงส์ทองล่องลม ที่สูงลิบหล้า...”

(กาไฝ่หงษ์ - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “หงส์” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบกับหงส์ที่มีนัยถึงการมีฐานะสูงศักดิ์ซึ่งตรงข้ามกับ กา ที่ผู้ชายใช้เปรียบกับตนเอง กาเป็นนกชนิดหนึ่งที่มีขนสีดำและใช้เปรียบกับคนที่มีฐานะต่ำต้อย ดังนั้นเนื้อเพลงข้างต้นเป็นการบอกกล่าวถึงเรื่องชายยากจนแอบรักผู้หญิงฐานะสูงส่งซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก

3.1.6 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ

คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ หมายถึงกลุ่มคำที่อยู่ในหมวดหมู่กลุ่มความหมายของคำที่เป็นสรรพนาม และ คำเรียกญาติ เช่น ฉัน คุณ และเขา เพื่อใช้เรียกผู้หญิง

3.1.6.1 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนาม

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามจำนวน 5 คำ ได้แก่ เขา, คุณ, เจ้า, เธอ, และ หล่อน ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

เขา

คำว่า เขา หมายถึง คำใช้แทนผู้ที่เราพูดถึง, เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 208) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...แต่แล้วไอ้เรา โง่เขลา **เขา**มีคู่แอบอิง วิมานสวาท ทั้งรอยพักใจประวิง นี้
หรือรักจริง ที่หญิงเขาให้กับชาย...”

(คืนคำรัก - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “เขา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

คุณ

คำว่า คุณ หมายถึง คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วย เป็นคำสุภาพ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2, (ปาก)
คำใช้แทนผู้ที่เราพูดถึงด้วยความสุภาพ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3, เช่น คุณอยู่ไหม ช่วยไปเรียนว่ามีคน
มาหา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 263) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“**คุณ**ก็รู้ว่าผมรักผมรักดีคุณ ไยมีการอุยให้ความอุ่นใจ ถึงคุณไม่รักเดี๋ยวนี้
ผมมีว่าไร ผมรอคุณได้เสมอ...”

(คุณก็รู้ว่าผมรัก - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “คุณ” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 ที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

เจ้า

คำว่า เจ้า หมายถึง คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วย สำหรับผู้ใหญ่พูดกับผู้น้อยอย่างสุภาพหรือเอ็นดู
, เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 เช่น เจ้ามานี่, คำใช้แทนผู้ที่เราพูดถึง, เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3, มักใช้เข้าคู่กับ
คำ นั้น เป็น เจ้านั้น เช่น เจ้านั้นจะไปด้วยหรือเปล่า (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 337) เป็นคำที่
ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...ลมหนาวโบกมา แก้วตาที่จากไป **เจ้า**ทิ้งพี่ให้นอนหนาว **เจ้า**ทิ้งพี่ให้
นอนหนาว...”

(คิดถึงพี่บ้างไหม - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “เจ้า” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

เธอ

คำว่า เธอ หมายถึง คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วย มักใช้ในระหว่างเพื่อนผู้หญิงด้วยกัน หรือใช้กับ
ผู้มีศักดิ์ต่ำกว่า เช่น ครูพูดกับศิษย์ เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2, คำใช้แทนผู้ที่เราพูดถึง ใช้กับผู้มีศักดิ์ต่ำ
กว่าด้วยความยกย่องหรือเอ็นดูเป็นต้น เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 602) เป็น
คำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“ถ้า **เธอ** จะคิดถึงจิต ใจฉัน รักเราก็คงไม่ต้องโศกศัลย์ เจ็บปวดเช่นนี้...”

(เธอ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “เธอ” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

หล่อน

คำว่า หล่อน หมายถึง คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วย เพศหญิง สำหรับผู้ใหญ่ใช้เรียกผู้น้อย เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2, สรรพนามบุรุษที่ 2 และที่ 3 ใช้เรียกได้ทั้งบุรุษและสตรี เช่น จงทรงพระกรุณาโปรด ขอประทานโทษเจ้าเวสสันดร หล่อนกระทำละเมิดจิตผิดกระทรวง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1313) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...กลับมาเอารักหลง ของเธอไปจากฉันให้สิ้น ขอเชิญโยยบินเมื่อคิด
บิตพริ้วไม่ซื่อ อย่าตีหลายหน้า จับปลาหลายมือ เมื่อรักแล้วใจไม่ซื่อ มาเอารัก
หลอน ของ**หล่อน**กลับไป”

(มาเอารักหลอนของหล่อนคืนไป - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “หล่อน” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

3.1.6.2 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำเรียกญาติ

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำเรียกญาติจำนวน 2 คำ ได้แก่ น้อง และเมีย ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

น้อง

คำว่า น้อง หมายถึง ผู้ร่วมบิดาหรือมารดาเดียวกันและเกิดทีหลัง, ลูกของอาหรือของน้า, เรียกคนที่มีอายุคราวน้อง; ออกทีหลัง, มาทีหลัง, เช่น หลานทะเลายน้อง มะพร้าวทะเลายน้อง , คู่กับทะเลายพี่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 611) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“จาก**น้อง**ไปไกล อยู่แห่งไหน ดวงใจนี่เป็นห่วง พี่ยังรัก พี่ยังห่วง พี่ยังห่วง
ห่วงเธอเหมือนดังดวงใจ...”

(จากน้อง - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “น้อง” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีอายุน้อยกว่าตน

คำว่า น้อง ไม่ได้บ่งบอกถึง เพศ ดังนั้น หากต้องการระบุว่าเป็นน้องเพศชายหรือเพศหญิง จึงต้องเติมคำบอกเพศเพิ่มเท่านั้น เช่น น้องสาว เป็นต้น คำว่า **น้องสาว** ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“เชื้อเขาใหม่ ว่าเขา จะไม่หลอกเจ้า โธ**น้องสาว** เจ้าเจอปี่ ทำเป็นบั้งตึง มิเปลี่ยนใจ ทำพี่ชายแทบหงายหลังผึ่ง หนอยเถิดน้องไม่ต้องหน้าบึ้ง หนอยจะซึ้ง เมื่อหนึ่งเป็นสอง...”

(เชื้อหรือเขาหลอก - ทนงศักดิ์ ภักดีเทวา)

คำว่า “น้องสาว” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีอายุน้อย

เมีย

คำว่า เมีย หมายถึง ภรรยา, หญิงที่เป็นคู่ครองของชาย, คู่กับ ผัว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 920) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...โลกนี้ใคร ที่เหมือนดังผม เจ้า ยังไม่ลืมตา เสียง**เมีย**ก้องมา เหมือนดังปลูกระดม...”

(เกรงใจเมีย - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “เมีย” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีสถานะเป็นภรรยา

3.1.7 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์เป็นศัพท์ที่ชี้ให้เห็นถึงความอ่อนวัยของผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์จำนวน 3 คำ ได้แก่ ทรามวัย, บังอร, และออร์ทัย ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

ทรามวัย

คำว่า ทรามวัย หมายถึง หญิงสาววัยรุ่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 544) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“โลกนี้หรือไซ้มีเพียง**ทรามวัย** ถึงไม่รักไซ้แคร์อันใด ไม่โศกใจเศร้าโศกา ทัวแคว้นแดนแผ่นดิน ลีนพสุธา ไซ้จะไร้เท่าไ้พุทรา หญิงหนึ่งพอหามาเคียงใจ...”

(แผ่นดินไม่ไร้เท่าไ้พุทรา - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “ทรมวย” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เป็นหญิงสาววัยรุ่น

บ้งอร

คำว่า บ้งอร หมายถึง ผู้หญิง, เด็ก ๆ ที่กำลังน่ารัก เช่น จิ้งจอกสประภาพไปว่าพราหมณ์เอ๋ย
อย่าเพื่อน้อยใจแก่เราก่อน เราจะพาสองกุมารบ้งอรมาให้จงได้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 661) เป็น
คำที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...รอ ฉันทรอ ด้วยใจวิงวอน ขอ**บ้งอร**เมตตา รักฝากใจ เพียงยิ้มสักนิดอุทัย
ฉันทคงพองเรือยไป ด้วยธฤติเมตตาของเธอ”

(ทาสเทวี - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “บ้งอร” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่ยังเด็กและน่ารัก

อรัทัย

คำว่า อรัทัย หมายถึง หญิงสาว, สาวรุ่น, สาวงาม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1377) เป็นคำ
ที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...หากแม่ที่เป็นได้ตั้งใจนั้น จะขอมันด้วยใจที่แน่นหนัก เอาชีวิตเป็น
สินสอดแม่ยอดรัก เอาใจรักดีเป็นขันหมากฝาก**อรัทัย**...”

(แม่เป็นไปได้ - ธานินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “อรัทัย” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เป็นหญิงสาววัยรุ่น

3.1.8 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรม

คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อ หมายถึงการที่ผู้ประพันธ์นำชื่อจากแหล่งต่าง ๆ ได้แก่
วรรณคดี และ วรรณกรรม ซึ่งผู้ประพันธ์ได้ใช้ชื่อของนางเอกที่เป็นที่รู้จักมาใช้เรียกผู้หญิงในเพลงซึ่ง
ส่วนใหญ่เป็นเพลงที่ใช้ประกอบละคร

3.1.8.1 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อตัวละครในเรื่อง

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อตัวละครในเรื่องจำนวน 4 คำ ได้แก่ กุสุมา, แก้ว,
นันทวดี, และทศดาว บุชยา ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

กุสุมา

คำว่า กุสุมา เป็นชื่อตัวละครในนวนิยายเรื่องผู้ชนะสิบทิศ นวนิยายเรื่องนี้เป็นผลงานของ โชติ แพร่พันธุ์ ที่มีนามปากกาว่า “ยาขอบ” งานประพันธ์ชิ้นนี้ ยาขอบเขียนจากประวัติศาสตร์ของ พม่าเพียงแปดบรรทัด งานประพันธ์ชิ้นนี้เนื้อเรื่องกล่าวถึงเรื่องราวนักรบชื่อ จะเด็ด ต่อมาได้กลายเป็น พระเจ้าบุเรงนองแห่งกรุงหงสาวดี ส่วนกุสุมาเป็นธิดาของเจ้าเมืองแปร กุสุมามีรูปร่างสวยงาม มีเสน่ห์ และเป็นผู้หญิงที่พระเจ้าบุเรงนองรัก ชื่อกุสุมานี้ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เป่าปี่ตีฆ้องลั่นกลองศึกรบ จะพบคนงามด้วยความแค้นใจ จะหมายชิง
ชัย**กุสุมา** สร้างเวรกรรมไว้เจ็บใจยิ่งหนอ เจ้าสอพิณยาข้าทนต์กา...”

(บุเรงนองลั่นกลองรบ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “กุสุมา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่กล่าวถึงตัวละครหญิงที่มีรูปร่าง

แก้ว

คำว่า แก้ว เป็นชื่อตัวละครเอกหญิงในเรื่องดอกแก้ว ตัวละครนางแก้วเป็นลูกสาวของ เจ้าพระยาวงษานุวัติกบึงที่เป็นภรรยาน้อย แก้วมีรูปร่างสวยงาม และกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ ชื่อแก้วนี้ ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...แก้วใจจ๋า รู้ตัวใหม่ ว่า งาม น่าภิรมย์ โอ พระพรหม คงปั้นเสกสรรให้
สดใส สวยปนโศก หวานปนเศร้า ยั่วเย้าใจ **แก้ว** ฝั่งใส แม้อยู่ในความมืดเคย...”

(ดอกแก้ว - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “แก้ว” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นชื่อตัวละครคือนางแก้ว

นันทวดี

คำว่า นันทวดี เป็นชื่อตัวละครในเรื่องผู้ชนะสิบทิศ นางเป็นบุตรธิดาของขุนวังทกะยอดิน นางได้ หลงรักจะเด็จหรือพระเจ้าบุเรงนองแต่ไม่สมหวัง อย่างไรก็ตามนางก็ยังมีหวังดีต่อพระเจ้าบุเรงนองชายในฝันของนางโดยตลอด คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...น้ำใจเธองาม เย็นกว่าน้ำค้างพร่างพรหม หอมทวนลมยิ่งเสียกว่าบุบผา
เพราะทิ้งสวย เพราะทิ้งชื่อ เพราะทิ้งชน ไร่กลมายา ก็ใครเล่าหนา ถ้าหากไม่ใช่

นันทวดี...”

(นันทวดี - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “นันทวดี” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นชื่อตัวละครในเรื่องผู้ชนะสิบทิศ

ทวดดาว บุชยา

คำว่า ทวดดาว บุชยา เป็นชื่อตัวละครในนวนิยายรักเรื่องทวดดาว บุชยา นวนิยายเรื่องนี้เป็นงานประพันธ์ของ ช่อม ปัญญาพรค์ เนื้อเรื่องกล่าวถึงชีวิตแห่งการแปลงกายของทวดดาว บุชยาที่เข้าไปอยู่ที่บ้านของพ่อตนเองเพื่อไปสืบหาพินัยกรรมที่เป็นเอกสารบ่งบอกถึงสิทธิ์ของความเป็นลูก คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...**ทวดดาว บุชยา** เธอสวยกว่า นางในสวรรค์ ดวงใจพระอินทร์ ทั้งสิ่งองค์
นั้น งามไม่เทียมทัน ทวดดาว บุชยา...”

(ทวดดาว บุชยา - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “ทวดดาว บุชยา” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นชื่อตัวละครคือทวดดาว บุชยา

3.1.8.2 คำเรียกผู้หญิงที่ใช้ชื่อตัวละครแต่เน้นที่พฤติกรรมของตัวละคร

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อตัวละครในเรื่องจำนวน 3 คำ ได้แก่ กากี, นางพิม, และวันทอง ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงไทยสากล ดังนี้

กากี

คำว่า กากี เป็นชื่อตัวละครในวรรณคดีเรื่องกากี วรรณคดีเรื่องนี้เป็นงานประพันธ์ของเจ้าพระยาพระคลัง (หน) กากีเป็นตัวละครที่งดงาม มีกลิ่นกายหอมเป็นพิเศษแต่สิ่งเหล่านั้นกลับนำทุกข์มาให้ นาง ความงามของกากีได้ทำให้ชายหลายคนหลงใหลและแย่งชิงนาง นางจึงต้องพลัดไปอยู่กับชายหลายคน เนื่องจากพฤติกรรมนางกากีดังกล่าว ทำให้คนได้นำชื่อ กากี เปรียบกับผู้หญิงที่ประพฤติดันไม่ดี นอกใจสามีเป็นต้น คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...สอดสายตา มองหาคนปราณี ขอน้ำใจไมตรีมาต่อชีวิ สักวัน เขาก็
อุตส่าห์ ให้มา หนึ่งชั้น แต่ช่างขม เหลือนั้น เพราะเป็นน้ำคำจากใจ**กากี**...”

(ญาติวันทอง - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “กากี” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่ไม่ซื่อสัตย์เรื่องความรัก

นางพิม

คำว่า นางพิม เป็นชื่อตัวละครในวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน วรรณคดีเรื่องนี้เป็นงานประพันธ์ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย โดยเชื่อว่ามีเค้าเรื่องมาจากเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในจังหวัด

สุพรรณบุรี คือ เรื่องขุนช้างขุนแผน ซึ่งเป็นวรรณกรรมมุขปาฐะที่บอกเล่ากันในท้องถิ่นสืบต่อกันมา (อมรรัตน์ เปี่ยมดนตรี, 2557 : 28) นางพิมเป็นตัวละครที่มีความสวยงามแต่ไม่สมหวังในเรื่องความรัก นางเป็นที่หมายปองของชาย 2 คนคือ ขุนช้าง และขุนแผน นางกับขุนแผนได้ครองรักกันแต่ขุนแผนมีภรรยาหลายคนจึงทำให้นางพิมเสียใจ และถูกบังคับจากแม่ นางจึงแต่งงานกับขุนช้าง และในที่สุดนางก็ถูกประหารด้วยเหตุว่าตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเลือกผู้ใดระหว่างขุนช้างกับขุนแผน คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...เธอเป็น**นางพิม** ของใครมาก่อน คนทั่วทั้งนครเขาก็ดูทั่วไป ฉันรักเธอไม่เคย คิดแคลงแค้นใจ รักเธอตลอดไปเทิดไว้อยู่เหนือชีวา...”

(นางใจ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “นางพิม” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เปรียบกับนางพิมซึ่งอาจจะเคยครองรักกับผู้อื่นมาก่อนแล้ว

วันทอง

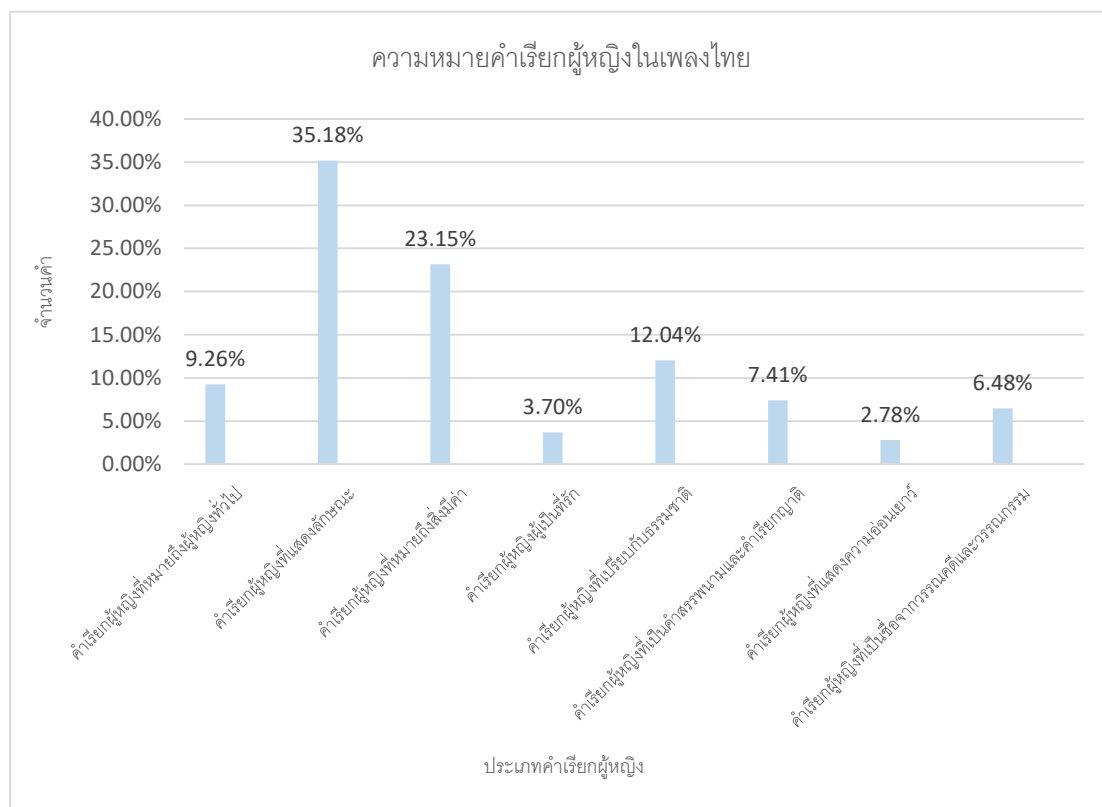
คำว่า วันทอง เป็นชื่อตัวละครในเรื่องขุนช้างขุนแผน นางมีนามเดิมว่านางพิม แต่ได้เปลี่ยนชื่อเป็นนางวันทอง คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากล ดังตัวอย่าง

“...จะเป็น**วันทอง**ของใครก็ช่าง เธอย่อมเหนือร้อยนาง ฉันเคยคิดไฝหา แม้ทุกคนประณามหยามเธอเรื่อยมา ฉันเองยังศรัทธารักเธอนั้นเป็นอาภิน...”

(นางใจ - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “วันทอง” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เทียบกับนางวันทอง

ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยสามารถแสดงดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทย

จากแผนภูมิที่ 1 แสดงให้เห็นว่าความหมายของคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยสามารถแบ่งเป็นจำนวน 8 ประเภท ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงทั้งสิ้นจำนวน 108 คำ จำแนกเป็นแต่ละประเภท ได้แก่ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป มีจำนวน 10 คำ คิดเป็นความถี่คือ 9.26% คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ มีจำนวน 38 คำ คิดเป็นความถี่คือ 35.18% คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า มีจำนวน 25 คำ คิดเป็นความถี่คือ 23.15% คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก มีจำนวน 4 คำ คิดเป็นความถี่คือ 3.70% คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ มีจำนวน 13 คำ คิดเป็นความถี่คือ 12.04% คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นความถี่คือ 7.41% คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นความถี่คือ 2.78% รวมถึงคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรม มีจำนวน 7 คำ คิดเป็นความถี่คือ 6.48%

จำนวนคำเรียกผู้หญิงรวมทั้งสิ้นจำนวน 108 คำ เมื่อเทียบกับกลุ่มคำเรียกผู้หญิงอื่น ๆ ทำให้เห็นว่าผู้ประพันธ์นิยมใช้คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ คำเรียกผู้หญิง

ที่หมายถึงสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรม คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก และคำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าหากกล่าวถึงผู้หญิง ผู้ประพันธ์ก็จะนึกถึงเรื่องลักษณะของผู้หญิงซึ่งเป็น คุณความดี และความสวยความงามเป็นอันดับแรก รองลงมาคือเรื่องคุณค่าของผู้หญิงที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า

3.2 ความหมายคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงเขมร

คำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมรมีจำนวนมากและมีความหมายหลากหลาย เช่น คำว่า กณญา (กณฺญา) หมายถึง สาวน้อย, คำว่า พิสี (พิสี) หมายถึง ประเสริฐ, และคำว่า ทงวง (ทงวง) หมายถึง หญิงผู้มีร่างอ่อนแอ เป็นต้น เมื่อพิจารณาความหมายของคำเรียกผู้หญิงดังกล่าว ผู้ศึกษาสามารถแบ่งประเภทความหมายของคำเรียกผู้หญิงได้เป็น 9 ประเภท คือ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดี รวมถึงคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก

3.2.1 คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป

คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไปเป็นการใช้คำที่สื่อถึงผู้หญิงเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้มีการขยายความใด ๆ เพิ่มเติม ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไปจำนวน 5 คำ ได้แก่ กณญา (กณฺญา), นาง (นาง), นารี (นารี), มุม (มุข), และ สรี (สรี) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

กณญา (กณฺญา)

คำว่า กณญา (กณฺญา) หมายถึง สาวน้อย, สาวรุ่น (พุทธศาสนบัณฑิตย์¹, 1967: 10) ปรากฏการใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

¹ พุทธศาสนบัณฑิตย์ (พุทธศาสนบัณฑิตย) เป็นสถาบันจัดพิมพ์หนังสือทั่วไปแห่งชาติเขมร มีสถานะเท่ากับ ราชบัณฑิตยสถานของไทย

“...សមនេះហោសម ស្រីស្រស់មានទ្រង់ សក្តិសមនឹងក្បាច់រាំង ស្រីស្រស់មាន
ទ្រង់សមល្អអស្ចារ្យ រៀមស្តុតចិត្តាព្រោះគិតស្មានថា **កញ្ញា** ពីស្នាក់”

(ចាំតែអ្នក - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...អោយសមណា អង្វែងស្រស់ត្រង់ អោយសមណា អង្វែងស្រស់ត្រង់
ស្វយងាម រីករាយព្រោះនឹកថា **កញ្ញា** ពីស្នាក់”

(រតន្ត្រី - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

គេហៅ កញ្ញា (កញ្ញា) ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ
នាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ

នាង (នាង)

គេហៅ នាង (នាង) ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ
នាង (នាង) ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ

“...ខ្ញុំខ្ញុំដើរតាម ពីផ្សារដល់ផ្ទះ ខ្ញុំដើរតាម ខ្ញុំដើរតាម ខ្ញុំដើរតាម **នាង** នៅតែស្ងៀម

មិនព្រមស្រដៀង តែខ្ញុំយល់នឹង គឺស្រីនាងអៀន...”

(លាភចង្រៃ - អ៊ឹង ណារី)

“...ទាំងយាយមាតា ទាំងមាតាទាំងបាទ ទាំងមាតាទាំងបាទ ទាំងមាតាទាំងបាទ
នាង ទាំងមាតាទាំងបាទ ទាំងមាតាទាំងបាទ ទាំងមាតាទាំងបាទ ទាំងមាតាទាំងបាទ

(លាភចង្រៃ - អ៊ឹង ណារី)

គេហៅ នាង (នាង) ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ

នារី (នារី)

គេហៅ នារី (នារី) ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ
នារី (នារី) ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ ក្នុងនាមខ្លះខ្លះ

สรី (ស្រី)

คำว่า สรีย (ស្រី) ซึ่งแปลว่า ผู้หญิง เป็นคำที่มีที่มาจากคำว่า สตรี คือมนุษยชาติที่มีเพศแตกต่างจากเพศชาย แตกต่างจากกะเทย (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 1480) ปรากฏการใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“បងគេងចាក់ថ្នាំនៅក្នុងពេទ្យធំ ស្តាប់ចាប់វាយនៅមាត់បង្អួច សំឡេងចាប់អើយសួរ
ដូចបងហួច កាលបងលបលួចស្នេហ៍ ស្រី ដំបូង...”

(ฮาล์ฟหลังบัก - ฮึง ณาโร)

“ฉันนอนอยู่ในโรงพยาบาล ฟังนกร้องที่หน้าต่าง เสียงนกเหมือนเสียงที่
ผิวปาก เมื่อตอนแรกที่พี่แอบรักหญิง...”

(อายปักษา - อึง ณาโร)

คำว่า สรีย (ស្រី) ซึ่งแปลว่า ผู้หญิง ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

3.2.2 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะทุกประการที่เกี่ยวกับผู้หญิงทั้งข้อดี ข้อเสีย ความงาม รูปร่าง เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.2.1 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงคุณสมบัติ

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงคุณสมบัติ หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะทุกประการที่เกี่ยวกับผู้หญิงทั้งข้อดี และข้อเสีย คำเรียกผู้หญิงที่แสดงคุณสมบัติสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

ก. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความดี

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความดีของผู้หญิง หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงข้อดี และความดี ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความดีของผู้หญิงจำนวน 7 คำ ได้แก่ กลยาณ (កល្យាណ), นิมล (និមល), พิสี (ពិសី), วรลขณ (វរលក្ខណ៍), วรมิตร (វรมិត្រ), สรีเณนิม (ស្រីឆ្លើម), และ สรียล (ស្រីល្អ) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

พีสี (ตีสี่)

คำว่า พีสี (ตีสี่) ซึ่งแปลว่า ประเสริฐ หมายถึง ประเสริฐ, วิเศษ, ยอดเยี่ยม (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 759) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...เฒើยมួយย៉าก់ชก **พีสี่** ហី... ចាក្រណីបងទៅនួនល្អង រៀមចាំយូរហើយណា
ស្នេហ៍ស្នង ហី... កុំเฒើយឱ្យបងអស់សង្ឃឹមណា”

(ชกุกุณบั้งค - สุนี สุนีสาบุด)

“...ตอบสักคำเถอะนะ **พีสี่** ฮือ ... ว่าปราณีที่แแล้วนะนวลละออง ฉั่นรอมานานแล้วนะที่รัก ฮือ... อย่าตอบให้ฉั่นสิ้นหวัง”

(นกกปีกเหล็ก - สิ้น สีสามุด)

คำว่า พีสี (ตีสี่) แปลว่า ประเสริฐ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่เป็นผู้ประเสริฐ

วรลกขณ (รณกุน)

คำว่า วรลกขณ (รณกุน) แปลว่า ลักษณะที่ดี ซึ่งมีลักษณะที่ประเสริฐ (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 1163) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...เข็ฌาภาสธาคងបាន **รณกุน** មករួមថ្មមថ្មាក់អស់ពីចិត្តា ហើសំណាងមានគង់
បានកន្តិដ្ឋា មករួមវាសនាឡឹងបង...”

(เข็ฌาภาสธาคุง - สุนี สุนีสาบุด)

“...หากเป็นวาสนาคงได้ **วรลกขณ** มาอยู่ร่วมและทะนุถนอมหมดจินดา หากมีโชคคงได้กนิษฐามาร่วมวาสนากับพี่...”

(หากเป็นวาสนาของฉัน - สิ้น สีสามุด)

คำว่า วรลกขณ (รณกุน) แปลว่า ลักษณะที่ดี ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีลักษณะดี

วรมิตร (វរមិត្ត)

คำว่า วรมิตร (វរមិត្ត) แปลว่า เพื่อนที่ดี หมายถึง เพื่อนที่ประเสริฐ (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 1163) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ដងស្ទឹងសង្កែបំពេរដួងចិត្ត ប្រាប់ថា**វរមិត្ត** ឥតបែរកន្តើយ រង់ចាំរូបបងឥត
លោះពេលឡើយ ស្ទឹងសង្កែងើយពិតប្រយ៉ាងណា?...”

(កម្រងភ្លេងថ្កុល - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“...ลำนน้ำสังแกปลอบดวงใจ บอกว่า **วรมิตร** ไม่เปลี่ยนไป ฝ่ารอดัวพี่ทุก
เวลา ลำนน้ำสังแกเอย จริงหรือไม่?...”

(มาลัยดอกพิกุล - สิ้น สีสามุต)

คำว่า วรมิตร (វរមិត្ត) แปลว่า เพื่อนที่ดี ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เทียบ
กับเพื่อนที่ดี

สรีฉนิม (ស្រីឆ្មើម)

คำว่า สรีฉนิม (ស្រីឆ្មើម) แปลว่า ผู้หญิงเก่ง เป็นคำที่เกิดจากการประสมระหว่างคำว่า สรี
(ស្រី²) กับคำว่า ฉนิม (ឆ្មើម) ซึ่งหมายถึง โดดเด่น เลิศกว่าคนอื่น (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 237)
คำนี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“មហាសង្ក្រាន្តច្រានឆ្មើមទៅ ទ្រង់សែនហុងសៅ នឹកព្រួយខ្លាចពៅបំភ្លេចអ្វីង
ដើម អ្វីងបាត់ដំបងចងក្រងដង្ហើម កាលជួប**ស្រីឆ្មើម** រដូវសន្សើមផ្ការឹកស្កុសស្កាយ...”

(វង្សដងស្ទឹងសង្កែ - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“มหาสงครามต์เข้ามาแทนปีใหม่ ออกแสนระทม กังวลว่าน้องจะลืมเรื่องเดิม
เรื่องทีพระตะบอง ตอนที่เจอ **ผู้หญิงเก่ง** ณ ฤดูน้ำค้างดอกไม้บาน...”

(ลำตวนลำนน้ำสังแก - สิ้น สีสามุต)

² ดูคำศัพท์ในข้อ 3.2.1 คำเรียกผู้หญิงที่มีคำว่า สรี "ស្រី"

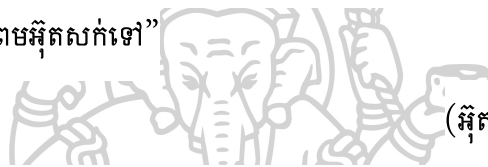
คำว่า สรีเณนิม (ស្រីឆ្លើម) แปลว่า ผู้หญิงเก่ง ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีความสามารถ โดดเด่นในทุกเรื่อง

สรีลอ (ស្រីល្អ)

คำว่า สรีลอ (ស្រីល្អ) แปลว่า หญิงดี เป็นคำที่เกิดจากการประสมระหว่างคำว่า สรี (ស្រី³) กับ คำว่า ลอ (ល្អ) ซึ่งหมายถึง ไม่ร้าย คือไม่มัวหมอง, ไม่มีที่ติ, เหมาะสม, ถูกต้อง, ประเสริฐ เช่น ใจดี รูปดี การกระทำดี คำพูดดี (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 1144) จึงรวมความได้ถึง หญิงผู้ดี คำศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...តើនាងដឹងឬទេពៅ អ្នកសក់ទៅ មុខរឹតតែល្អ អូ! បងសុំអង្វរ ស្រីឆ្លើយស្រី

ល្អ បងសូមអង្វរ ព្រមអ្នកសក់ទៅ”

(អ្នកសក់ទៅអូ - សុិន ស៊ីសามុត)

“...นางรู้หรือเปล่า ยึดผมเถอะ หน้ายิ่งสวย นื่อง! พี่ขอร้อง หญิงเอ๋ย **หญิงดี**
พี่ขอร้อง ยอมยึดผมเถอะ”

(ยึดผมเถื่อนื่อง - สิ้น สีสามมุต)

คำว่า สรีลอ (ស្រីល្អ) แปลว่า หญิงดี ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นคนดี ไม่มีที่ติ

คำว่า สรีลอ (ស្រីល្អ) สามารถใช้เป็นคำเสียดสี ดังนั้นการใช้คำหรือการตีความจะต้องอิงบริบทที่คำศัพท์ปรากฏด้วย ได้แก่

“...ចង់បានរូបរក្សត្រូវមានប្រាក់ ហោប៉ៅកុំស្ងួតផង កុំធ្វើដូចគ្នាទន់ភ្លន់ មិនត្រូវ
កំណាញ់រឿងប្រាក់ នេះទៅចាចលេង បងអោយស្រីល្អ...”

(នេះគឺជាប្រាក់ - សុិន ស៊ីសามុត)

“...อยากร่วมรักต้องมีเงิน กระเป๋าย่าแห้ง อย่าทำเหมือนแมวอ่อนโยน
อย่าเหนียวเรื่องเงิน นี่เอาไปจ่ายเล่น พี่ให้น้องผู้**เป็นหญิงดี**...”

(นี่คือเงิน - สิ้น สีสามมุต)

³ ดูคำศัพท์ในข้อ 3.2.1 คำเรียกผู้หญิงที่มีคำว่า สรี “ស្រី”

คำว่า สรีล (ស្រីល) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงโดยมีนัยในเชิงประชดประชันว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีที่เห็นแก่เงินอย่างเดียว

ข. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความไม่ดี

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความไม่ดีของผู้หญิง หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงข้อบกพร่อง หรือข้อเสียเพื่อใช้เรียกผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความไม่ดีของผู้หญิงจำนวน 5 คำ ได้แก่ สรีจิตตสรล (ស្រីចិត្តស្រល់), สรีจิตตสาวา (ស្រីចិត្តសាវា), สรีเจก (ស្រីជេក), สรีจิตตมีนแสน (ស្រីចិត្តមីនសៃន), และ สรีจิตตสามัญ (ស្រីចិត្តសាមាណ្យ), ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

สรีจิตตมีนแสน (ស្រីចិត្តមីនសៃន)

คำว่า สรีจิตตมีนแสน (ស្រីចិត្តមីនសៃន) แปลว่า หญิงหลายใจ เป็นคำที่เกิดจากการประสมระหว่างคำว่า สรี (ស្រី⁴) คำว่า จิตต (ចិត្ត⁵) คำว่า มีน (មីន) หมายถึง จำนวนสิบพัน (10,000) (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 893) กับคำว่า แสน (សៃន) ซึ่งหมายถึง จำนวนสิบหมื่น (100,000) (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 1406) จึงรวมความได้ถึง ผู้หญิงใจหมิ่นแสนซึ่งเพราะมีหลายใจ ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...បងឈឺកកណាម ដូចអ្នកសាវ៉ែន ឈឺហួសព្រំដែន **ស្រីចិត្តមីនសៃន** នឹកសៃន

ទោម្ពិញ បេះដូងមួយឱ្យគេដូរទិញ ដូចទឹកស្អឹង ហូរមិនវិលវិញ ទោម្ពិញព្រោះស្រីចិត្តស្រល់

...”

(ស្ពានឈើអភ័ព្វ - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

⁴ ดูคำศัพท์ในข้อ 3.2.1/6 คำเรียกผู้หญิงที่มีคำว่า สรี (ស្រី)

⁵ ดูคำศัพท์ในข้อ 3.2.2.1.2/1 คำว่า จิตต (ចិត្ត)

“សម្រែកសត្វក្រៀល វាដៀលជេរស្តី មនុស្សដូចកាកី **ស្រីចិត្តសាវ៉ា** ចិត្តរស់ដូច
ព្រានស្រែកឃ្លានតណ្ហ រូបដូចទេវតា មារយាទដូចឈ្នួស...”

(ទំនិញស្នេហា - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“เสียงร้องของนกปิ่นจั้น ร้องดำคนกาเก **หญิงหลายใจ**ที่ใช้ชีวิตเหมือนนกก่า
ทิวกระหายตัณหา รูปร่างเหมือนนางฟ้า มารยาทเหมือนเก้ง...”

(คำชายเส่นหา - สิ้น สีสามุต)

คำว่า สรีจิตตสาวา (ស្រីចិត្តសាវ៉ា) ซึ่งแปลว่า หญิงหลายใจ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชาย
ใช้เรียกหญิงผู้เป็นที่รักซึ่งมีสองใจ ไม่มั่นคง เปลี่ยนใจได้ตลอดเวลา

สรีเจ็ก (ស្រីចឹក)

คำว่า สรีเจ็ก (ស្រីចឹក) แปลว่า เจ้าชู้ เป็นคำที่เกิดจากการประสมระหว่างคำว่า สรี (ស្រី¹¹)
กับคำว่า เจ็ก (ចឹក) ซึ่งหมายถึง ที่มีจิตใจไม่สงบนิ่ง มักจะมีอารมณ์ในด้านกามคุณ ใช้กับผู้หญิง เป็น
หญิงเจ็ก (หญิงที่มีกามารมณ์สูง) (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 201) จึงรวมความได้ถึงหญิงเจ้าชู้ ศัพท์
นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ស្តាប់ចុះក្មេងខ្មែរលបជេរ **ស្រីចឹក** ចិត្តជ្រួលផឹក បើកទ្រូងឱ្យប្រុស
អាពាហ៍ពិពាហ៍គ្រាន់តែប្តូរឈ្មោះ ក្បត់ចិត្តដែលស្មោះ ផ្លាស់ភ្នាក់ប្រុសថ្មី...”

(ទំនិញស្នេហា - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“...ฟังเถอะเพลงเขมรแอบด่า **หญิงเจ้าชู้** ใจไม่นิ่ง เปิดอกให้ผู้ชาย งาน
แต่งงานเป็นเพียงการเปลี่ยนชื่อ นอกใจที่ซื่อสัตย์ เปลี่ยนผู้ชายใหม่...”

(คำชายเส่นหา - สิ้น สีสามุต)

คำว่า สรีเจ็ก (ស្រីចឹក) แปลว่า เจ้าชู้ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่
เป็นคนเจ้าชู้

¹¹ ดูคำศัพท์ในข้อ 3.2.1 คำเรียกผู้หญิงที่มีคำว่า สรี (ស្រី)

3.2.2.2 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างและหน้าตา

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างและหน้าตา หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะภายนอกของผู้หญิงรวมทั้งความงาม ความสดใส สีผิว และรูปร่าง เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างและหน้าตาสามารถแบ่งได้ 5 ประเภท ดังนี้

ก. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามโดยรวม

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามโดยรวม หมายถึงคำที่สะท้อนให้เห็นถึงความสวยความงามเพื่อใช้เรียกผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามโดยรวมจำนวน 3 คำ ได้แก่ โฉมฉาย (ោษฉาย), โฉมย่ง (ោษย่ง), และ โฉมเฉลา (ោษเฉลา) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

โฉมฉาย (ោษฉาย)

คำว่า โฉมฉาย (ោษฉาย) หมายถึง ที่มีรูปร่างผุดผ่องและสดใส (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967: 233) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“**ซ่งเข็ญส្រីស្រស់ប្រិមប្រិយពីចម្ងាយ សក់អន្លាយភក្តីោษฉาย ដូចគំនូរ...**”

(**ស្តាយដួងតារា - ស៊ិន ស៊ីសាមុត**)

“**พี่เห็นหญิงสวยสดใสจากที่ไกล ผมยาว พักตร์โฉมฉายเหมือนภาพวาด...**”

(**เสียดายดวงดารา - ลิน สีสามุต**)

คำว่า โฉมฉาย (ោษฉาย) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีรูปร่างผุดผ่องและสดใส

โฉมเฉลา (ោษเฉลา)

คำว่า โฉมเฉลา (ោษเฉลา) หมายถึง ที่มีรูปร่างสูงและสดใส (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967: 233) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

ต้น ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะผิวงามและสีผิวของผู้หญิงจำนวน 4 คำ ได้แก่ เขมา (ខ្មៅ), ฆา (ម៉ៅ), นวนลอง (នួនលុង), และ สรแอม (ស្រមោម) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

เขมา (ខ្មៅ)

คำว่า เขมา (ខ្មៅ) แปลว่า ดำ หมายถึง ที่มีสีมืด หรือสีอย่างถ่าน ตรงข้ามกับ ขาว (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 113) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...អូនជាបុត្រ នៅកោះជ័យទ័ត ដីចាប់កំសត់ នៅកោះគ្រុបបាយ រូបបងកម្លោះ
អូននៅម៉ាយ **ខ្មៅ** អើយកុំស្តាយ ឆ្កងព្រែកពីរនាក់...”

(อุกเลต - สุริส สุวิสาขุต)

“...น้องเป็นบุปผาที่เกาะจัยทัต¹³ จีจาบ¹⁴ ผู้นำสงสารอยู่เกาะครอบบาย¹⁵ พี่
เป็นหนุ่ม น้องเป็นม่าย **ดำ**เออยอย่าเสียดาย ข้ามคลองด้วยกันสองคน...”

(เรือไม้ (ตาล) - สิ้น สีสามุต)

คำว่า เขมา (ខ្មៅ) ซึ่งแปลว่า ดำ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงม่ายที่มีผิวดำ

นวนลอง (នួនលុង)

คำว่า นวนลอง (នួនលុង) หมายถึง ที่มีสีผิวผุดผ่อง (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 519) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...អើតតាមបង្អួចលួចសម្លឹងភ្លាយ អកម្មយគូសប្បាយ រីកាយនៅលើបង្អួង
ថ្នាក់ថ្នមលុងលោមគួរសង ប្លែកតែ **នួនលុង** ប្រែខ្លួនចោលបងឯកា...”

(กุ่มเฐิตาบบง - สิ้น ฌาโร)

¹³ เป็นชื่อของเกาะ

¹⁴ เป็นชื่อเฉพาะของผู้ชาย

¹⁵ เป็นชื่อของเกาะ

“...โผล่หน้าออกมาตามหน้าต่าง...แอบมองไปไกล เห็นเหยี่ยวปลาใหญ่หัวเทาหนึ่งคู่ เพลิดเพลินอยู่บนกิ่งไม้ ดูแข็งขันและกัน แต่นวลละออง กลับทิ้งพีไปให้พีเดียวตาย...”

(อย่าทำร้ายพี – อิง ณาณี)

คำว่า นวลละออง (**ฐธณฺฑ**) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีสีผิวผ่อง

เมา (เฝ้า)

คำว่า เมา (เฝ้า) กลายเสียงมาจากคำว่า เมา (เฝ้า) แปลว่า ดำ หมายถึง ที่มีสีมืด หรือสีอย่างถ่าน ตรงข้ามกับ ขาว (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 113) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...บงกฏตัญญูเวียง **เฝ้า**กุ่มเฝ้าบงก ญญู
หุญ อี!ណកម្មអូននិងបង...”

(สรีเฝ้า - ไกร สภาภัต)

“...พีต้องห่างแล้ว**น้องดำ** อย่าเศร้าหมอง พีต้องห่างแล้ว...น้องอย่าเศร้าหมอง กรรมของน้อง โอ้! เป็นกรรมของน้องกับพี...”

(หญิงดำ - แก้ว สาราด)

คำว่า เมา (เฝ้า) ซึ่งแปลว่า ดำ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีผิวดำ

สรแอม (สรเฝ้า)

คำว่า สรแอม (สรเฝ้า) แปลว่า ผิวดำ หมายถึง ที่เป็นสีดำอย่างดีเลิศ ดำแต่สดใส (ใช้กับสีผิวของมนุษย์) เช่น ผิวดำ คำเรียกหญิงที่รักที่มีสีผิวดำ (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 1477) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...กษิสุขสาลฺลดาธารุบสรี ฐุ:ธโรណក្សេមាត់កំពង់ **สรเฝ้า**หิยสรสสร
เฝ้าบงก ญญูบงกคុងទឹកមន្តស្នេហ៍ចរណ...

(เซธูกรกสเนบ - ไกร สภาภัต)

คำว่า สรีสรอส (ស្រីស្រស់) แปลว่าหญิงสดใส

“...សមនេះហៅសម ស្រីស្រស់មានទ្រង់ សក្តិសមនឹងក្បាច់រាំរង់ ស្រីស្រស់
មានទ្រង់សមណ្ឌស្នារុ...”

(ចាំតែអ្នក - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...เหมาะสมมากหญิงสดใสมีทรง เหมาะกับท่าร่าวงหญิงสดใสมีรูปร่าง
สวยงาม...”

(รอตแต่คุณ - สิ้น สีสามุด)

คำว่า สรีสรอส (ស្រីស្រស់) แปลว่า หญิงสดใส ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้
เรียกหญิงผู้มีความสดใส

คำว่า สรสรី (ស្រស់ស្រី) แปลว่าหญิงสดใส

“...ដើរតាមភ្នំស្រស់ស្រីស្រួច ចិត្តមួយព្រៃចក្ខុនឹកនួនល្អនឹកឃើញ
ស្រស់ស្រី ភ័យផងអរផងព្រោះអូននិងបងយើងជិតផ្សំការ...”

(ដើងភ្នំទុទា - អ៊ឹង ណារី)

“...เดินเก็บสายเบ็ดบนคันนา อีกใจหนึ่งนึกถึงนวลละออง นึกถึง **หญิง
สดใส** ที่ตกใจไปด้วยดีใจไปด้วยเพราะเราจะแต่งงานกันแล้ว...”

(เชิงเขาททา - อึง ณาารี)

คำว่า สรสรី (ស្រស់ស្រី) แปลว่า หญิงสดใส ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้
เรียกหญิงผู้มีความสดใส

คำว่า สรสรีชีวา (ស្រស់ជីវា) แปลว่าหญิงสดใสที่มีความสำคัญดังชีวิต

“...ឱ! វាយោអើយសូមអ្នកវិលវិញមក សូមនាំពាំយកពាក្យពេចន៍ខ្លឹមសារ
ពាក្យដែលពីពោះមានឈ្មោះស្នេហា ឬ **ស្រស់ជីវា** មានសង្សារហើយ”

(តាមវាសនា - អ៊ឹង ណារី)

“...โอ้! วายุเอ๋ยโปรดกลับมา โปรดช่วยนำพาล้อยคำ คำที่ไพเราะและมี
ชื่อเธอในนั้น หรือ **ชีวาผู้สดใส** มีแฟนแล้ว”

(ตามวาสนา – อิง ณาณี)

คำว่า สรส์ชีวา (**สรส์ฉีภ**) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีความ
สดใสและมีความสำคัญเท่ากับชีวิต

คำว่า สรส์บวร (**สรส์บวร**) แปลว่าหญิงผู้ดีและสดใส

“...หาฉิตฉล่งฮฺญล่งสมฺญู ฮฺญล่งสมฺญูฮฺญล่งสมฺญูฮฺญล่งสมฺญูฮฺญล่งสมฺญู
บวร...”

(ฮฺญล่งสมฺญู - สฺนิส สฺนิสาบฺตุ)

“...หนาวที่ลมทะเล ทำให้หวนไหวใจเต้น เริ่มคิดถึง**น้องที่เป็นผู้ดีและ
สดใส...**”

(ลมทะเล – สิน สีสามุต)

คำว่า สรส์บวร (**สรส์บวร**) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีความ
สดใสและเป็นผู้ดี

ง. คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดั่งนางสวรรค์

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดั่งนางสวรรค์ หมายถึงคำ
ที่สะท้อนให้เห็นถึงความงามเป็นเลิศที่เทียบได้กับนางสวรรค์ ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดง
ลักษณะความงามดั่งนางสวรรค์จำนวน 1 คำ ได้แก่ เทวี (**เทวี**) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

เทวี (**เทวี**)

คำว่า เทวี (**เทวี**) กลายมาจากคำว่า เทพี (**เทพี**) ซึ่งหมายถึง ภรรยาหลวงของพระสมมติเทพ
สตรีผู้เป็นมเหสีอย่างถูกต้องของพระมหากษัตริย์ (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 450) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ใน
ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

กนทฺจ (កន្ទួច)

คำว่า กนทฺจ (កន្ទួច) แปลว่า กระเป๋ยัก น่าจะกลายเสียงมาจากคำว่า ตฺจ (តួច) ซึ่งหมายถึง ตรงข้ามกับ ไหญ่ (พุทธศาสนาบัณฑิตย, 1967: 350) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“**เริ่ กนฺจ** หฺรฺหฺย หฺรฺหฺย เริ่ สฺรฺณทฺจฺชฺชฺ (๒๕๕) (สฺรฺสฺหฺสฺรฺส)
ชงฉาเยนฺนฺรฺบฺรฺสฺ เบ็ยเสกัณเระชงฉกนฺจฺชฺหฺย...”

(เยนฺนฺกัณเระ - ฆาส สภะ)

“**กระเป๋ยัก** เอย น่องเอยรักพี่เอยะ (๒ครั้ง) (สคฺไสอื่อสคฺไส) พี่เป็นก้านรูป
หล่อ แล้วยังโสดด้วยนะกระเป๋ยักเอย...”

(หนุ่มก้าน - มาส สามอน)

คำว่า กนทฺจ (កន្ទួច) ซึ่งแปลว่า กระเป๋ยัก ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีรูปร่างเล็ก

กัเปา (កំប៉ៅ)

คำว่า กัโป (កំប៉ៅ) แปลว่า อวบ คำนี้น่าจะมีที่มาจากคำว่า เปาง (ប៉ោង) ซึ่งหมายถึง โป่ง (พุทธศาสนาบัณฑิตย, 1967: 635) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...**กัเป้า** เป้าหฺย สฺนฺกฺเอกัชฺชิต บฺรฺส๑ ฌฺตชฺชิตฺ ญฺทฺทฺชฺชิตฺ...”

(สฺรฺทฺทฺทฺทฺทฺท - สฺนฺ สฺนฺสฺ)

“...**น่องอวบ** เอย สวมกางเกงยัดติดตัว ทำให้ผู้ชายคลั่งไคล้เพราะเธอ...”

(แมวไอตอนกลางคือ - สิน สีสามุต)

คำว่า กัโป (កំប៉ៅ) ซึ่งแปลว่า อวบ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีรูปร่างอวบ

กรมาบ (ក្រមាប)

คำว่า กรมาบ (ក្រមាប) แปลว่า อวบอ้วน คำนี้น่าจะมีที่มาจากคำว่า กรมบ (ក្រមប) ซึ่งหมายถึง อ้วน หรือ บวม (พุทธศาสนาบัณฑิตย, 1967: 76) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

กณเดียง (កណ្តៀង)

คำว่า กณเดียง (កណ្តៀង) แปลว่า ไพลิน หมายถึง พलयชนิดหนึ่งที่มีสีเหมือนผักกาดเขียว¹⁹
(พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 12) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ឱ **កណ្តៀង** ត្បូងឆាំងបាំងភ្នែកកុងសែ យល់ដឹងព្រះខែថែរជាមានភ្លៀង កាល
ដើមអូរស្មោះជាមួយប្រុសគ្មានលំអៀង...”

(កណ្តៀងត្បូងឆាំង - អ៊ឹង ណារី)

“...โอ้ **ไพลิน** พलयที่มีมลทินบังตาช่าง เห็นดวงพระจันทร์ จู๋ ๆ ก็ฝนตก
เหมือนแต่ก่อนที่น้องเคยจงรักภักดีกับฉัน ...”

(พलयไพลินเสื่อม - มาส หุกเสง)

คำว่า กณเดียง (កណ្តៀង) ซึ่งแปลว่า ไพลิน ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มี
ค่าเปรียบกับพलय

จระไน (ចរណៃ)

คำว่า จระไน (ចរណៃ) แปลว่า เจียรไน หมายถึง แก้ว หรือ อัญมณีที่เจียรไนแล้ว (พุทธ
ศาสนบัณฑิตย, 1967: 188) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ពេលគេងអូរឆ្នើយ បងគេងទាំងទឹកភ្នែក ទ្រូងស្ទើរចែកដោយសារតែបង នឹក
មក **ចរណៃ**...”

(อุชชิตตฤติยพราตัม - ชาติ บุกเสง)

“...ตอนนอนน้องเอย พี่นอนทั้งน้ำตา ออกแทบแตกเพราะพี่คิดถึง**เจียรไน**
...”

(เสียใจเพราะต้องพรากจากน้อง - มาส หุกเสง)

คำว่า จระไน (ចរណៃ) แปลว่า เจียรไน ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีค่า
เปรียบดั่งแก้วหรือพलयที่เจียรไนแล้ว

¹⁹ ผักกาดเขียว หรือ ต้นปอผี เป็นชาสมุนไพรที่เป็นพืชล้มลุกชนิดหนึ่งที่จะเลื้อยไปตามพื้นดินและแตกแขนงชูยอดขึ้นสูง ผักกาดเขียวมีความสูงประมาณ 1 เมตร ลำต้นกลมและแข็ง รากของผักกาดเขียวจะออกตามข้อ สามารถขยายพันธุ์ได้โดยใช้เมล็ด (<https://sites.google.com/a/kci82.ac.th/sun-phir-phunban/phak-kra-deiying>)

ตบุงรตนา (กฐนรตนา)

คำว่า ตบุงรตนา (กฐนรตนา) แปลว่า พลอย เป็นคำที่เกิดจากการประสมระหว่างคำว่า ตบุง (กฐน) หมายถึง แก้วหินวิเศษหลายชนิดเช่น เพชร มรกต ไพลิน นิล ทับทิม เป็นต้น (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 360) กับคำว่า รตนา (รตนา) ซึ่งกลายมาจากคำว่า รตนะ (รตนะ) หมายถึง วัตถุหรือสิ่งของที่ก่อให้เกิดความสุข; แก้ว เพชร พลอยทุกชนิด แม้แต่ทองคำ และเครื่องเงินก็นับว่าเป็นรัตนะเหมือนกัน หรือ รัตนวัตถุก็เรียก (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 979) จึงรวมความได้ถึง ผู้หญิงที่มีค่าเทียบได้กับสิ่งมีค่า ศัพท์นี้ปรากฏใช้ในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...**กฐนรตนา** ฐาธัฒง ไซงอ้งเนตรา ภาษชิตุบง ช้งนุฎฐาเสฐบาลิสญัฒ

...”

(ผู้เสฐบเฐไซนิส - ฆาส บุกเสง)

“...**พลอยรตนา**ไปรงใสสองประกายเข้าตา ห้ามใจพิบองปรารณาเสนหา
นิสั...”

(ฝากความรักที่ไพลิน - มาส หุกเสง)

คำว่า ตบุงรตนา (กฐนรตนา) ซึ่งแปลว่า พลอย ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีค่าเปรียบกับพลอยแก้ว

มาส (ฆาส)

คำว่า มาส (ฆาส) แปลว่า ทอง หมายถึง รัตนะวัตถุหนึ่งชนิดที่เป็นธาตุนิรสุท มีเนื้อเหนียวกว่าเครื่องเงิน สีเหลือง เป็นของมีค่า สำหรับทำเครื่องประดับ บางประเทศใช้แทนเงิน, คำเรียกหญิงที่รักด้วยความทะนุถนอม (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 885) ศัพท์นี้ปรากฏใช้ร่วมกับคำอื่นในเพลงเขมรอย่างหลากหลาย ดังตัวอย่าง

มาสบง (ฆาสบง) แปลว่า ทองของพี่ ตัวอย่าง

“...สุธธาสงเทถลฉงฉิมฉง บงฉิบตุคก **ฆาสบง**ธานิศญัฒการเบ็ฒ

สิหึฒ ฉินฉญัฒการเบ็ฒ...”

(ธัญบฉาติตุกาย - ใคร์ สากัถ)

“...อย่าหยุดนิ่งนิมนวล หากน้องเดินจึงสมส่วน ส่งสารที่โปรดเดินเถอะ
นะ**ทองที่รัก** จะยกมือไหวน้องแล้ว...”

(ไม่ควรเอาผ้า - สิ้น สีสามุต)

คำว่า มาสสงวน (**มาสจูง**) ซึ่งแปลว่า ทองที่รัก ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้
เรียกหญิงผู้มีค่าเปรียบกับทอง

มาสทีกบรำปี (**มาสจิกฏาบี**) แปลว่า ทองเนื้อแปด ตัวอย่าง

“...เบ็ญสีงเฐกฐาสเบ็ญ โฉกเฬ็ญเบ็ญเบ็ญ สฤษคฆณฺฑิฆบุรุษ
มาสจิกฏาบี เภา: อุอุสมหฬั ญญึญตุระจูเภา”

(มาสจิกฏาบี - สฤษ สฤษภษุต)

“...เห็นซัดกัปตา พระเอยนี้แหละ หญิงมาสู่ขอชาย แท้จริงแล้วคือ**ทอง**
น้ำเนื้อแปด ผมผิดหมดแล้ว ก็ได้เพียงอดทน”

(ทองเนื้อแปด - สิ้น สีสามุต)

คำว่า มาสทีกบรำปี (**มาสจิกฏาบี**) ซึ่งแปลว่า ทองเนื้อแปด ในเนื้อเพลงข้างต้นมีนัย
กล่าวถึงผู้หญิงไม่บริสุทธิ์ที่มีความสัมพันธ์กับชายคนอื่นก่อนที่แต่งงานกับชายอีกคนให้ถูกต้องตาม
ประเพณีเพื่อปิดบังความผิดทางวัฒนธรรมเขมร การกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำผิดขนบธรรมเนียม
ของชาวเขมรอย่างรุนแรง

ในทางกลับกันหากผู้ประพันธ์ต้องการจะสื่อถึงผู้หญิงที่บริสุทธิ์อย่างแท้จริง ผู้ประพันธ์จะ
ใช้ความเปรียบ คือ **มาสทีกดบ** (**มาสจิกฆบ**) แปลว่า ทองเนื้อ10 เพื่อเรียกผู้หญิง ดังตัวอย่าง

“มาสเฬ็ญ **มาสจิกฆบ** ฆาสกัฏ เก็ท ฆกรูบญู สฤษลเฬ็ญ เสิรสรูล
ฆูชกัฏฐกทีสุลล...”

(มาสจิกฆบ - สฤษ สฤษภษุต)

“ทองเอย **ทองเนื้อสิบ** มีวาสนาดี เกิดมารูปสวย สดใสเหมือนกินรีมา
จากสวรรค์...”

(ทองเนื้อสิบ - สิ้น สีสามุต)

รตน์มณี (รตฺษณณี)

คำว่า รตน์มณี (รตฺษณณี) สลับจากคำว่า มณีรตฺน (มณีนีรตฺ) หรือ มณีรัตน (มณีนีรัตน) ที่แปลว่า แก้ว หมายถึง แก้วมณี, เพชรมีค่า (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967: 847) ปรากฏในเนื้อเพลง เขมร ดังตัวอย่าง

“...ភ្លៀងជោគជាំដីណាស្រីនួនល្អង រៀមបីត្រកងសោមកែវធី ក្រសោបក្រសាល
គ្រប់នាទី ពុំឱ្យ **រត្មមណី** អាក់ចិត្ត...”

(ក្រោមសម្លេងទឹកភ្លៀង - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“...ฝนตกชุ่มฉ่ำดินนงะหญิงนวลละออง พี่กอดโถมแก้วฉวี กอดทุกนาทมิ ให้
รัตนมณีเสียใจ...”

(ภายใต้เสียงฝน - สิ้น สีสามุต)

คำว่า รตน์มณี (รตฺษณณี) แปลว่า แก้ว จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงผู้มีค่า ดังแก้วและควรแก่การดูแลทะนุถนอม

3.2.3.2 คำเรียกผู้หญิงเปรียบกับชีวิตและอวัยวะสำคัญของร่างกาย

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เทียบกับชีวิตและอวัยวะสำคัญของร่างกาย จำนวน 6 คำ ได้แก่ คุชีวิต (คุฉีชีวิต), ชีวา (ชีวา), ทรวยชีวี (ทรูยชีวี), เถลิ้มไกล (เถ็ยชีวี), พวลิ่ง (พวลิ่ง) และ สิ้นพัวหฤทัย (สิ้นพัวหฤทัย) ปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

คุชีวิต (คุฉีชีวิต)

คำว่า คุชีวิต (คุฉีชีวิต) แปลว่า คุชีวิต เกิดจากการประสมคำ คุ (คุ) แปลว่า คุ ซึ่งหมายถึง จำนวนสอง เช่น หนึ่งคุ สองคุ (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 138) กับคำว่า ชีวิต (ชีวี) แปลว่า ชีวิต ซึ่งหมายถึง การดำรงชีวิต, อายุ : การทำมาหากิน, การมีชีวิตอยู่ตลอดไป (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 262) จึงรวมความได้ถึงหญิงผู้มีความสำคัญดังชีวิต ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ទោះជា ឆ្មាយម្តាយក្តី សូមស្រីប្រណីដង ងងស្រឡាញ់ ស្រឡាញ់នួនល្អ កុំ
អាណស្រឡាញ់គេ ចោលបង ចាំជ្រុំផង ណា **គូជីវិត**”

(កុលាបប៊ែលិន - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...ไม่ว่าจะอยู่ไกลแค่ไหน โปรดเมตตาพี่ด้วย พี่รัก รักนวลละออง อย่าเพิ่ง
รักพวกเขาและทิ้งพี่ รอพี่ด้วยนะ **คู่ชีวิต**”

(กุหลาบไพลิน - สีน สีสามุต)

คำว่า คู่ชีวิต (คู่อีวิต) คู่ชีวิต ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีความสำคัญ
เท่ากับชีวิต

ชีวา (ជីវា)

คำว่า ชีวา (ជីវា) แปลว่า ชีวา เป็นคำกลายมาจากคำว่า ชีวะ (ជីវៈ) ซึ่งหมายถึง ชีวิต, คำ
เรียกหญิงที่รักผู้มีค่าตั้งชีวิตของตน (พุทธศาสนาบัณฑิตย, 1967: 261-262) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร
ดังตัวอย่าง

“បីថ្ងៃមកហើយអូរប្រដើយនឹងបង មិនដឹងនួនល្អមានបំណងយ៉ាងណា សួរអ្វី
មិនឆ្លើយកន្តើយនឹងជ្រុំមក បងដឹងច្បាស់ថា **ជីវា** ប្រថុណ្ណបង...”

(ฮิ่งช្រីនឆាប់ចាស់ - អ៊ឹង ណារី)

“สามวันมาแล้วที่น้องไม่สนใจพี่ ไม่รู้ว่านวลละอองประสงค้อย่างไร ถามก็
ไม่ตอบ เฉยเมยกับพี่ พี่รู้แน่ๆ **ชีวา** หึงพี่...”

(โกธรมากแก่เร็ว - อิ่ง ณาวิ)

คำว่า ชีวา (ជីវា) แปลว่า ชีวา ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีความสำคัญ
เท่ากับชีวิต

ตรวยชีวี (ត្រួយជីវី)

คำว่า ตรวยชีวี (ត្រួយជីវី) แปลว่า ยอดชีวี เกิดจากการประสมคำ ตรวย (ត្រួយ) แปลว่า ยอด
ซึ่งหมายถึง ใบบไม้อ่อน มาจากคำว่า ตรูล (ត្រូល) แปลว่า ยอด ซึ่งหมายถึง คำที่ใช้ควบกับ ตรวย

“...นี่ก็ถึงตอนที่เคยทะเลาะกัน นอนไม่หลับ แลกความรัก นื่องจากพี่ไป ให้
พี่น้องถอดความเสียใจ เจ็บปวดทุกครั้งที่นี่ก็ถึงน้อง กลับมา กลับมานะน้อง กลับมา
เจอกันใหม่ พี่รอน้องกลับมา กลับมานะน้อง มือของสามีนี่รอรับ **น้องผู้มีค่า**แล้ว...”

(กลับมานะน้อง - สีน สีสามต)

เนื้อเพลงดังกล่าวปรากฏคำเรียกผู้หญิงคือ “เถลิงเถลิง” (**เชื้อชื้อ**) ที่แปลว่า หญิงที่รัก ซึ่ง
หมายถึงหญิงที่รักที่มีความสำคัญเสมือนอวัยวะสำคัญของมนุษย์คือตับ

พวลิ่ง (ព្រលឹង)

คำว่า พวลิ่ง (ព្រលឹង) แปลว่า ขวัญ หมายถึง การเดินทางของชีวิต; สติ; วิญญาณ; มงคล,
ความสุข, ความเจริญ, เป็นที่รักตั้งชีวิต, คำใช้เรียกผู้เป็นที่รักด้วยความทะนุถนอมใจ เช่น แก้วพวลิ่ง
(**แก้วพวลิ่ง**) แปลว่า ขวัญแก้ว, มาสพวลิ่ง (**มาสพวลิ่ง**) แปลว่า ขวัญทอง, ปรลิ่งบง (ព្រលឹងបង)
แปลว่า ขวัญของพี่ เป็นต้น (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967: 791-792) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดัง
ตัวอย่าง

“**កុំ...ស្រណាញ់គេណា ព្រលឹង** បងគ្មានរំពឹងថានឹងលួចឆ្កើយ ប្រុសខ្ញុំតែក្រៅពីរូប
ង្គឹមហើយ ម្ចាស់ថ្លៃហើយ មិនដែលចេះផ្ទាក់ផ្ទុមស្រី...”

(**កុំស្រណាញ់គេណាអូ - មាស ហុកសេង**)

“อย่า...รักเขานะ **ขวัญ** พี่มีคาดหวังว่าจะมีผู้ชายดี ผู้ชายนอกจากตัวพี่แล้ว
น้องเอ๋ย ดูแลน้องไม่เป็น...”

(อย่ารักเขานะน้อง - มาส หุกเสง)

คำว่า พวลิ่ง (ព្រលឹង) ที่แปลว่า ขวัญ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายเรียกหญิงที่มี
ความสำคัญเท่ากับขวัญ

สัมพันธ์หุทัย (សំណាញ់ហឫទ័យ)

คำว่า สัมพันธ์หุทัย (សំណាញ់ហឫទ័យ) แปลว่า คนโปรด เกิดจากการประสมคำ สัมพันธ์
(សំណាញ់) แปลว่า คนโปรด หมายถึง ที่บริบูรณ์, ที่ไม่มีที่ติ (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967 : 1418) กับคำ
ว่า หุทัย (ហឫទ័យ) ซึ่งหมายถึง หัวใจ ดวงใจ ใจ ออก (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967 : 1508) จึงรวม
ความได้ถึงหญิงผู้มีความสำคัญกับชีวิต ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

មុជាន់ (ម្ចាស់)

កំរោះ មុជាន់ (ម្ចាស់) ប្រែកំរោះ ទោរចំរោះ អោយទឹង ផ្លូវអំណាចរូបរាងក្រៃទាំងស្រុងគ្រប់យ៉ាងដែលជាខ្លួន
ពួន, ឱស្រឡា (វត្តភ្នំស្រីស្រី, 1967: 919) កំរោះ មុជាន់ (ម្ចាស់) រកឃើញទាំងមូលគ្រប់យ៉ាងគ្រប់យ៉ាង ទាំង
តំបន់

មុជាន់ទិព្វ (ម្ចាស់ទិព្វ) ប្រែកំរោះ ទោរចំរោះ តំបន់

“...ចាប់មាសត្រូវកម្រ ទុំដើមល្អិតល្អន់ ប្រឹងបំបែកប្រឹងទុក្ខម្តេចផ្សា យំ
អង្វរស្រីស្រីស្រីស្រី សុំ**ម្ចាស់ទិព្វ** មេត្តាប្រណី...”

(ទំនួញចាប់មាស - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“...នករទោរចំរោះទាំងអស់ កោងកំរោះល្អិតល្អន់ ប្រឹងបំបែកប្រឹងទុក្ខម្តេចផ្សា យំ
ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង **នឹងគ្រប់យ៉ាង** ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង...”

(នករទោរចំរោះទាំងអស់ - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

កំរោះ មុជាន់ទិព្វ (ម្ចាស់ទិព្វ) ប្រែកំរោះ ទោរចំរោះ ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង
ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង

មុជាន់ទិព្វ (ម្ចាស់ទិព្វ) ប្រែកំរោះ ទោរចំរោះ ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង

“...ចង់ដើរចំរោះទាំងអស់ ចាប់មាសត្រូវកម្រ ទុំដើមល្អិតល្អន់ ប្រឹងបំបែកប្រឹងទុក្ខម្តេចផ្សា យំ
អង្វរស្រីស្រីស្រីស្រី សុំ**ម្ចាស់ទិព្វ** មេត្តាប្រណី...”

(ផ្កាតាមសារិកា - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“...ខ្ញុំចង់ដាក់ដាក់ដាក់ដាក់ ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង
ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង

(ដាក់តាមសារិកា - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

កំរោះ មុជាន់ទិព្វ (ម្ចាស់ទិព្វ) ប្រែកំរោះ ទោរចំរោះ ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង
ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង ទាំងអស់គ្រប់យ៉ាង

3.2.3.4 คำอื่น ๆ ที่หมายถึงผู้หญิงผู้มีค่า

ผู้ศึกษาพบคำอื่น ๆ ที่หมายถึงผู้หญิงผู้มีค่าจำนวน 1 คำ ได้แก่ ไถล (ใช้) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

ไถล (ใช้)

คำว่า ไถล (ใช้) แปลว่า แพง หมายถึง ที่มีค่า ตรงข้ามกับคำว่า ถูก (พุทธศาสนาบัณฑิตย์, 1967: 396) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“อุษตุบักกูรูปร่าง ร่องดำง่อกูต รสบดากักเข้กรุทาลครุบคตลล ตรีเรญญสญญ
ฉี่รุสญญา อี!หณสุญญบงเบ็ชชชช **ใช้...**”

(เรญญสญญฉี่รุสญญา - ไกร สภาภัต)

“กระท่อม ใกล้เคียง สิ่งกีดขวางบังตา ไม้ระเนงหักครอบบนคองคา ต้นกาที่
เกียนสวายชุมรุมเสนหา โอ้!ความระลึกะหว่างพี่กับ **น้องผู้มีค่า...**”

(เกียนสวายชุมรุมรัก - แกว สาราต์)

คำว่า ไถล (ใช้) แปลว่า แพง ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้มีค่าเทียบได้กับ
สิ่งที่มีราคาแพง

คำว่า ไถล (ใช้) ยังสามารถใช้ร่วมกับคำว่า สรี (รูปร่าง) และคงความหมายดั้งเดิม คือคำว่า
สรีไถล (รูปร่างใช้) ซึ่งแปลว่า หญิงผู้มีค่า ดังตัวอย่าง

“...รูญญณะเตลยบ่ หุญญบ่เก็ชชช เตลย **ใช้รูญญ** เก็ชชชชช...”

(เตลยชชชชชชชชชช - ฆาส บุกเสง)

“...นี่ถึงตอนกลางคืน นื่องเคยนอนบนแขนฉัน ส่วนตอนกลางวัน **สาวผู้มี
ค่า** นอนบนตักฉัน...”

(ทิ้งพี่อย่างไม่มีเยื่อใย - มาส หุกเสง)

3.2.4 คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก

คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก หมายถึงกลุ่มคำสะท้อนให้เห็นความเป็นที่รัก ความน่าเอ็นดูของผู้หญิงเพื่อใช้เรียกผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รักจำนวน 5 คำ ได้แก่ ฟังา (ពុំងា), សុទ្ធវន (ស្នួន), សេន់ (ស្នេហ៍), សេនា (ស្នេហា), และ សงสาร (សង្សារ) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

ฟังา (ពុំងា)

คำว่า ฟังา (ពុំងា) แปลว่า หญิงผู้เป็นที่รัก หมายถึง เป็นที่รัก ประเสริฐ สดใส เฉิดฉาย มักใช้เรียกหญิงที่รักด้วยความทะนุถนอม (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967 : 782) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...កើតមកជាមនុស្ស តែងមានខុស ស្ទើរតែគ្រប់គ្នា បងសូមសារភាពហើយ
ណា **ពុំងា** សូមអូនមេត្តា ឈប់ខឹងបងទៅ...”

(บงอุสเบ็ย - สุนี สุนีสาชุต)

“...เกิดมาเป็นมนุษย์ มักจะทำผิดแทบทุกคน พี่ขอสารภาพทุกอย่างต่อ
หญิงผู้เป็นที่รักแล้วนะ โปรดเมตตา หุตุโคธที่เถอะ...”

(พี่ผิดแล้ว - สีน สีสามุต)

คำว่า ฟังา (ពុំងា) แปลว่า หญิงผู้เป็นที่รัก ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นที่รัก

สงวน (ស្នួន)

คำว่า สงวน (ស្នួន) แปลว่า หญิงที่รัก หมายถึง ทะนุถนอม, ระมัดระวัง, ดูแล, ประหยัด; ผู้ที่น่านะนุถนอม ใช้เรียกหญิงที่รัก มักใช้ในกาพย์กลอน (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967 : 1434) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...សាច់អើយ! សាច់ខ្ញុំដូចបណ្ណាល្អ បានទាក់កែវភ្នែកជាប់ចិត្តក្រៃលែង បង
លបមើល **ស្នួន** ណាក៏ខ្លួនគុម្ពត្រង់ អូនចុះម្នាក់ឯង ងូតទឹកទន្លេថ្កាង...”

(กณฺณาลอญฺ์ត្រង់ - ไร้ว สากัถ)

“...เนื้อเอ๊ย! เนื้อนุ่มราวกับหยวก มันดีดุดสายตามันน่ารักมาก ฉันแอบมอง**หญิงที่รัก**ฉันซ่อนตัวในกอก น่องลงไปอาบน้ำคนเดียวในแม่น้ำใส...”

(กลางวัน – แกว สาราค)

คำว่า สวงน (สฺวณ) แปลว่า หญิงที่รัก ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่รักซึ่งเป็นนำทะนุถนอม

เสนห์ (សេន់)

คำว่า เสนห์ (សេន់) แปลว่า หญิงที่รัก ซึ่งหมายถึง รัก รักดีใจ เหนียวแน่นเหมือนกาว (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 1449) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...លីផ្កាគ្រប់គ្រិះគ្រិះ បងក៏យណាស់**សេន់** នឹកអួស្តាមគ្មានបងនៅក្បែរ
តើមាសមេរងារយ៉ាងណា?”

(ព្រះយរបស់បង - ស៊ុន ស៊ុនសុត)

“...ได้ยินเสียงฟ้าร้อง พี่ตกใจมากนะ**หญิงที่รัก** นึกถึงน้องทันทีเมื่อไม่มีพี่อยู่
ใกล้ น้องหนาวขนาดไหน”

(พี่กังวล - สีน สีสามุต)

คำว่า เสนห์ (សេន់) แปลว่า หญิงที่รัก ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นที่รัก

คำว่า เสนห์ (សេន់) แปลว่า เสนห์ ยังสามารถใช้ร่วมกับคำอื่นได้ ได้แก่คำว่า สเนห์สนอง (សេន់ស្នង) หมายถึง รักมากจนสามารถทำทุกอย่างเพื่อคนรักได้ (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 1449) ดังตัวอย่าง

“...បងបានអីចាំមើលផ្លូវ**សេន់ស្នង**បាត់នួនល្អង រូបបងស្ទើរែកអីមិក កម្មវិធីមក
កាត់អីពង្រាត់យកស្រស់ជីវា ទុកចោលបងនៅឯកា...”

(อุชชิตุฎฐิตุฎฐิตุฎฐิตุ - ฆาส บุกเสง)

“...พี่รอด **น้อง** นวลละอองหายไป อูราพีแทบแตก กรรมอะไรพรากน้องไป
ทิ้งพี่ให้อยู่เดียวดาย...”

(เสียใจเพราะต้องพรากจากน้อง – มาส หุกเสง)

คำว่า สเน่ห์สนอง (**ស្នេហ៍ស្នង**) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นที่รัก

เสนาหา (**ស្នេហា**)

คำว่า เสนาหา (**ស្នេហា**) แปลว่า หญิงที่รัก หมายถึง ความรัก ความรักที่ติดใจอย่างเหนียว
แน่นเหมือนกาว (พุทธศาสนาบัณฑิตย์, 1967 : 1449-1450) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ឱ! ស្រស់ផ្កាល់ខ្លួន សក់ព្រះអង្គាដី បងថ្នាក់ថ្នមស្រី ហាអើយ...ក្នុងរង់ហត្ថ
ស្នេហា កុំស្តុតព្រលឹង...”

(**អនិច្ចាស្នេហ៍ថ្មី** - កែវ សារ៉ាត់)

“...โอ้! ผู้สดใสที่มีลักยิ้ม ผมหยิกหย่อง พี่ทะนุถนอมหญิง ฮาเออ...ในวงแขน
หญิงที่รัก อย่ตักใจ...”

(อนิจจาความรักครั้งใหม่ – แกว สาราต)

คำว่า เสนาหา (**ស្នេហា**) แปลว่า หญิงที่รัก ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นที่รัก

สงสาร (**សង្ឃារ**)

คำว่า สงสาร (**សង្ឃារ**) แปลว่า คู่รัก หมายถึง การเวียนว่ายตายเกิด; ใช้เรียกหญิงที่รัก หรือคู่
(พุทธศาสนาบัณฑิตย์, 1967 : 1245) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...តើកម្មពៀរអ្វី អ្នកមកប្រល័យឱ្យខ្ញុំខ្លោចផ្សារ ជីវិតអាចអួរព្រោះដៀងស្នេហា
ត់ទូរ **សង្ឃារ** មានថ្មីចោលខ្ញុំ...”

(**ស្នេហ៍បាត់សម្រស់** - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...เวรกรรมอะไร คุณมาสังหารให้ฉันปวดร้าว ชีวิตมัวหมองเพราะเรื่อง
ความรัก ตอนนี้ **คู่รัก** มีคนใหม่ทิ้งฉัน...”

(ความรักเสื่อม – สิ้น สีสามุด)

คำว่า สงสาร (สงฺฆฺ) แปลว่า คู่รัก ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นที่รัก

3.2.5 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ

คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ หมายถึงกลุ่มคำที่อยู่ในหมวดหมู่ธรรมชาติทุก
ประเภท เช่น สิ่งที่อยู่บนท้องฟ้า พืช สัตว์ เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติสามารถแบ่งได้
3 ประเภท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.5.1 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับท้องฟ้า

คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับท้องฟ้า หมายถึงกลุ่มคำที่อยู่ในหมวดหมู่
ธรรมชาติบนท้องฟ้า เช่น ดาว พระจันทร์ เป็นต้น ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสิ่งบนท้องฟ้า
จำนวน 2 คำ ได้แก่ ผกา (ฝักขี้เหล็ก) และ ดารา (ดาว) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

ผกา (ฝักขี้เหล็ก)

คำว่า ผกา (ฝักขี้เหล็ก) แปลว่า ดาว หมายถึง แสงสว่างหลายดวงบนฟ้าในตอนกลางคืนยกเว้น
พระจันทร์ (พุทธศาสนาบัณฑิตย, 1967 : 703) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...สรภธำ **ฝักขี้เหล็ก** กล้วยเจ้าหมูเกาส์ ญะบุ๋ลลันคัมบุสบุตระตะกุสญญา
ชดุกัถี่หุสญุชชูลการ สรภธำเต้ฝัดผา ฒักคั้งรณุกา...”

(รณุกะญะบุ๋ล - ภัทรี สภภัก)

“...คำว่าจับ**ดาว** กลายเป็นนักโทษ ความรักไม่ผิดเพราะคำสัญญา คำฝาก
จากน้องเรื่องงานวิวาห์ พอเป็นเวลา ตกหลุม...”

(ฐานะเสนห์ – แกว สาราด)

คำว่า ผกา (ฝักขี้เหล็ก) แปลว่า ดาว ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เปรียบกับ

3.2.5.2 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับพืช

คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับพืช หมายถึงคำที่อยู่ในกลุ่มความหมายของพืช เช่น ดอกไม้ ต้นไม้ เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติสามารถแบ่งได้ 5 ประเภท ดังนี้

ก. คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับดอกไม้ทั่วไป

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับดอกไม้ทั่วไปจำนวน 2 คำ ได้แก่ บุษผา (บุษผา), และ ผกา (ผกา) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

บุษผา (บุษผา)

คำว่า บุษผา (บุษผา) แปลว่า ดอกไม้ หมายถึง ดอกไม้ทั้งหลาย, คือดอกไม้ทั่วไป, ใช้เรียกหญิงคู่รักที่เปรียบกับดอกไม้ที่มีกลิ่นหอม (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 577) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...คุดลลึงฉิฎฐ ฐีบเสฐบารุช **บุษผา** ฝุตเดีเสฐริ ักกุหุสก็ษาสริ..”

(บุษผาธิฐาขง - ษาส บุคเสง)

“...ในสวนทิพย์ ทริปเสน่หารูป **บุษผา** ดีเลิศเหนือกว่าหญิงอื่น พักตร์น้องก็มีแสงสว่าง...”

(บุษผาหัวใจของพี่ - มาส หุกเสง)

คำว่า บุษผา (บุษผา) แปลว่า บุษผา ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เปรียบกับดอกไม้

ผกา (ผกา)

คำว่า ผกา (ผกา) แปลว่า ดอกไม้ หมายถึง ส่วนหนึ่งของพืช, ส่วนที่ออกจากกิ่ง จากส่วนกลางของยอด จากใบไม้ จากต้นก็มี; สำหรับออกผล หรือไม่ออกผลก็มี (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 701) เป็นคำที่ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“ដួងតារាភ្លឺថ្លាចែងចាំង ឥតអ្វីបាំងរឹករះដូចផ្កា តែចិត្តខ្ញុំអំព្រួញម្លោះណា ស្រមៃមែបះ
ផ្កា អូនថាមិនបាន...”

(បងស្នេហ៍អូនពិត - កែវ សារ៉ាត់)

“ดวงตาราส่งแสงสว่างด้วยไม่มีอะไรกัน รุ่งขึ้นเหมือนดอกไม้บาน แต่ใจที่
มัวหมอง ฝันว่าเก็บดอกไม้ แต่น้องบอกว่าไม่ให้...”

(พี่รักน้องจริง ๆ - แก้ว สาราต)

คำว่า ផ្កា (ផ្កា) แปลว่า ดอกไม้ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เปรียบกับ
ดอกไม้

ข. คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับดอกไม้ทั่วไปและชื่อสถานที่

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับดอกไม้ทั่วไปและชื่อสถานที่
จำนวน 3 คำ ได้แก่ บុบผาบางกอก (បុប្ផាបាងកក), ฝุากាំพ้งบร่ากាំ (ផ្កាកាំពង់ប្រាក់), และ ฝุากាំพระ
ตะบอง (ផ្កាបាត់ដំបង) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

บុบผาบางกอก (បុប្ផាបាងកក)

คำว่า บุบผาบางกอก (បុប្ផាបាងកក) แปลว่า ดอกไม้กรุงเทพฯ เกิดจากการประสมคำ บุบผา
(បុប្ផា²⁰) แปลว่า บุปผา กับคำว่า (បាងកក) แปลว่า บางกอก ซึ่งหมายถึง ชื่อเมืองหลวงของประเทศ
ไทย ณ ปัจจุบัน, ในสมัยนี้ คนไทยเรียก กรุงเทพมหานคร หรือกรุงเทพฯ (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 :
561) จึงรวมความได้ถึงหญิงผู้มีความสวยงามดังดอกไม้แห่งกรุงเทพมหานคร คำนี้ปรากฏใช้ในเนื้อ
เพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...បុប្ផាបាងកក ដែលខ្ញុំដាក់ចិត្តស្នេហ៍ មិនចង់បែកបែរឃ្លាតឃ្លាចេញគ្នា
ស្តាយក្តិនស្តាយខ្លួនស្រស់នួនល្អងឆោមឆាយ រៀមមកដល់អាយស្តាយអូនជាតិថ្ម”

(បុប្ផាបាងកក - អ៊ឹង ណារី)

²⁰ ดูคำศัพท์ในข้อ 3.2.5.2/ก คำเรียกผู้หญิงที่มีคำว่า บุปผา (បុប្ផា)

“...**ดอกไม้กรุงเทพฯ**ที่ฉันรัก ไม่อยากห่างจากกัน เสียดายกลิ่นกายของนวล
ละอองโฉมฉาย พี่มาถึงบ้านเสียดายน้องทุกเวลา”

(บุบผาบางกอก – อึ้ง ณาธิ)

คำว่า บุบผาบางกอก “**บุตฺตาตงฺกคฺค**” แปลว่า ดอกไม้กรุงเทพฯ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่
ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงในกรุงเทพมหานคร

ผกาภิรมย์บรภาพ (**ตฺถาคํตงฺตฺร**)

คำว่า ผกาภิรมย์บรภาพ (ตฺถาคํตงฺตฺร) แปลว่า ดอกไม้กุ่มพงบรภาพ²¹ ซึ่งเป็นดอกไม้ประจำที่
หมู่บ้านแห่งหนึ่งในเขตพาสาด (เขตเทศบาล) คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ชาติเรอะสธธา **สุมฺมชฺช** **สุมฺมชฺชตฺถาคํตงฺตฺร** ฐมฺมธเรอะตฺถธา
ตฺถากฺตฺร...”

(ธตฺถาคํตงฺตฺร - สุนิ สุนิสาชฺช)

“...ชาตินี้พี่ตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอพบดอกไม้ ขอพบ**ดอกไม้กุ่มพงบรภาพ** รูป
น้องเป็นกับดักดึงดูดพี่...”

(จำปีขาวกุ่มพงบรภาพ – สิ้น สีสามุต)

คำว่า ผกาภิรมย์บรภาพ (ตฺถาคํตงฺตฺร) แปลว่า ดอกไม้กุ่มพงบรภาพ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่
ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงในหมู่บ้านกุ่มพงบรภาพ

ผกาพระตะบอง (ตฺถาตตํตงฺต)

คำว่า ผกาพระตะบอง (ตฺถาตตํตงฺต) แปลว่า ดอกไม้พระตะบอง เกิดจากการประสมคำ **ตฺถา**²²
แปลว่า ผกา กับคำว่า **ตตํตงฺต** แปลว่า พระตะบอง ซึ่งเป็นชื่อจังหวัดในประเทศเขมร จึงรวมความ
ได้ถึงหญิงผู้มีความสวยงามดังดอกไม้แห่งจังหวัดพระตะบอง คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

²¹ เป็นชื่อหมู่บ้านแห่งหนึ่งในจังหวัดพาสาด ประเทศกัมพูชา

²² ดูคำศัพท์ในข้อ 3.2.5.2/ก คำเรียกผู้หญิงที่มีคำว่า ผกา (ตฺถา)

“อิ! เขตสุพรรณภูมิราชธานี คณอุบุตตีตัญญาตัสสัมช ...”

(อัญญาตัสสัมช - สุริส สุริยาต)

“โอ้! เขตเสียมราฐเป็นเหมือนแหล่งยา เมื่อฉันได้พบรักดอกไม้พระตะบอง
...”

(ล้นทมเสียมราฐ - สิ้น สีสามุต)

คำว่า พุคาพระตะบอง (พุคาตัสสัมช) แปลว่า ดอกไม้พระตะบอง ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่
ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงในเขตพระตะบอง

ค. คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับชื่อเฉพาะของดอกไม้

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบเป็นชื่อเฉพาะของดอกไม้จำนวน
6 คำ ได้แก่ กุลาบ (กุลาบ), จิปา (อัญญา), จิปิ (อัญญา), พกาสับรมมาส (พุคาสัมบรูมาส), มลิวต (อัญญา),
และ รัดวล (อัญญา) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

กุลาบ (กุลาบ)

คำว่า กุลาบ (กุลาบ) ซึ่งเป็นดอกไม้ชนิดหนึ่งที่มีลักษณะเป็นเถาวัลย์และมีหนาม มีกลิ่นหอม
(พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 43) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...อิ! กุลาบมูตงง ฝึชสุชตงสุคา สุธกุลาบชตัญญาตัสสัมช”

(กุลาบมูตงง - สุริส สุริยาต)

“...โอ้! กุลาบหนึ่งดอก พี่ขอผู้รัก กุลาบโปรดเมตตาหัวใจของพี่ด้วย”

(กุลาบหนึ่งดอก - สิ้น สีสามุต)

คำว่า กุลาบ (กุลาบ) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงเปรียบเสมือนดอก
กุลาบ

จंपา (ចំប៉ា)

คำว่า จंपา (ចំប៉ា) แปลว่า จัมปี เป็นชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด *Michelia alba* DC. ในวงศ์ Magnoliaceae ดอกสีขาว คล้ายดอกจัมปาแต่กลีบเล็กและหนากว่า บางพันธุ์สีนวลหรือสีเหลืองอ่อน กลิ่นหอมเย็น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554: 321) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...បងស្នោះស្នេហ៍ភក្តីគោមកែវវិមិត្ត នេះគឺស្នេហ៍ពិត រៀបរយផ្លែចិត្តលើ **ចំប៉ា**
ហើយ”

(ចំប៉ាบุសុธ - កែវ សារ៉ាត់)

“...พี่จงรักภักดีต่อแก้ววรมิตร นี้อือรักแท้ พี่ของฝากใจให้กับ **จัมปี** แล้ว”

(จัมปีบุสตุณ - แกว สาราต์)

คำว่า จัมปี (ចំប៉ី) ซึ่งแปลว่า จัมปี ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เปรียบเสมือนดอกจัมปี

จัมปี (ចំប៉ី)

คำว่า จัมปี (ចំប៉ី) แปลว่า ลั่นทม เป็นชื่อต้นไม้ที่มียางสีขาว ดอกไม้มีกลิ่นหอม (พุทธศาสนา บัณฑิตย, 1967 : 211) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ពេលនេះចំប៉ីស្នេហ៍រាបបងអើយ មានតែអ្នកហើយ ព្រះណាកតប្រូវជួយផង
គ្រាន់ឱ្យបងបានរស់នៅ ជាគ្នាតទៅនឹង **ចំប៉ី** អើយ”

(ចំប៉ីស្នេហ៍រាប - ស៊ិន ស៊ីសามុត)

“...ตอนนี้ลั่นทมเสียมราฐพี่เอ๋ย มีแต่คุณแล้ว ที่เทพเจ้าให้มาช่วย ให้พี่ได้อยู่
กับน้องเป็นคู่กับ **ลั่นทม** ตลอดไปเอ๋ย”

(ลั่นทมเสียมราฐ - สิ้น สีสามุต)

คำว่า จัมปี (ចំប៉ី) แปลว่า ลั่นทม ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เปรียบกับดอกลั่นทม

คำว่า មុន្រ្ត (ម៉ុន្រ្ត) แปลว่า นางแย้ม ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงว่าแม่
ดอกนางแย้ม

រិច្ចាល (រិច្ចាល)

คำว่า រិច្ចាល (រិច្ចាល) แปลว่า ลำดวน เป็นต้นไม้ชนิดหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกับดอกนวมแมว มี
กลิ่นหอมแตกต่างกัน มีกลิ่นหอมเฉพาะตอนเย็น (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967: 1075) ปรากฏในเนื้อ
เพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ឥឡូវទ្រង់ ម៉ុមណ្ណាតទៅហើយអើយ សេកសោមសត្វងើយ នាំពាក្យខ្ញុំផង ទៅ
ប្រាប់**រិច្ចាល**ផងស្ទឹងស្មៅស្ទឹង ក្បត់ចិត្តពីបង លួចចូលក្នុងម្លប់...”

(ករិសេកសោម - កែវ សារ៉ាត់)

“...ตอนนี้เนื่องจากไปแล้ว นกแก้วเอ๋ย ไปตรึบคำของฉันไปบอก**ลำดวน**
น้องนอกใจที่ แอบเข้ารั่ม...”

(กวีเสกโสสม - แก้ว สาราต)

คำว่า រិច្ចាល (រិច្ចាល) แปลว่า ลำดวน ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกผู้หญิงผู้
เปรียบเสมือนดอกลำดวนที่มีกลิ่นหอม

ង. คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับชื่อเฉพาะของผลไม้

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบเป็นชื่อเฉพาะของผลไม้จำนวน

1 คำ ได้แก่ មម្រូ (មម្រូ) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

មម្រូច្បងចិត្ត មម្រូច្បងចិត្ត

คำว่า មម្រូច្បងចិត្ត (មម្រូច្បងចិត្ត) แปลว่า หญิงที่รัก เกิดจากการประสมคำว่า មម្រូ (មម្រូ)
หมายถึง ต้นไม้ชนิดหนึ่งที่ให้ผลเป็นอาหาร, มีหลายชนิด เช่น មម្រូខ្មៅ មម្រូច្បង (พุทธศาสนบัณฑิตย์
, 1967 : 249) กับคำว่า ច្បងចិត្ត คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

គ្រួយ (ក្រួយ)

คำว่า គ្រួយ (ក្រួយ) แปลว่า ยอด หมายถึง ไม้ไผ่อ่อน (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 376) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ស្តាយពន្លកស្នេហ៍ បងខ្ញុំថែដាំ មិនហ៊ានក្តិចខ្ញុំ ក្រួយទើបលាស់ខ្លី ថែក្រួយលាស់វែង
ទងងើបផុតដី **ក្រួយ**ឡើងងើយឡើងខ្លី ភ្លេចដឹកម្សត់”

(ស្តាយពន្លកស្នេហ៍ - កែវ សារ៉ាត់)

“...เสียดายความรักที่พี่อุตสาหให้ ยอดรักเพิ่งเติมโตขึ้นจากดิน **ยอด**เอ๋ย
ตอนนี้ขึ้นค้ำใหม่ ลืมดินอภัพ”

(เสียดายยอดรัก - แก้ว สาราต)

คำว่า គ្រួយ (ក្រួយ) แปลว่า ยอด ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เปรียบกับ ไม้ไผ่อ่อน

3.2.5.3 คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์

คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์ หมายถึงกลุ่มคำที่อยู่ในหมวดหมู่วรรณคดี เช่น เสือ ภูเขา เป็นต้น เพื่อใช้เรียกผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์จำนวน 4 คำ ได้แก่ เกงาก (เกงาก), ภูเขา (ภูเขา), พัสแวก (ពស់វែក), และ สารีกา (សារិកា) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

เกงาก (เกงาก)

คำว่า เกงาก (เกงาก) แปลว่า นกยูง หมายถึง ชื่อนกขนาดใหญ่ที่มีขนขึ้นบนหัวเหมือนไก่ตัวผู้ มีขนหางยาว กรีดร้องเสียงดัง (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 64) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...**ឱ! ភ្នែក** អើយ ឱ! ភ្នែកអើយ ដឹងខ្លួនឬទេ? ថាមានគេលួចស្នេហ៍ ស្នេហ៍ដោយស្នេះ
ឱ! ភ្នែកស្រស់ ពេនពង្សមិនដឹងខ្លួន...”

(ភ្នែកក្រមុំ - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“...สุริยาเอ๋ย ตกแล้ว **สาริกา**น้องเอ๋ย น้องอยู่ที่ไหน...”

(ผ้าผูกหมาก – สิ้น สีสามุต)

คำว่า สาริกา (สาริกา) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกเปรียบหญิงกับนกสาริกาที่มีรูปร่างบอบบางและน่ารัก

3.2.6 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ

คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติหมายถึงคำที่อยู่ในกลุ่มความหมายของคำที่เป็นสรรพนาม และ คำเรียกญาติ เช่น ฉัน คุณ เขา แม่ และลูก เพื่อใช้เรียกผู้หญิง

3.2.6.1 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนาม

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามจำนวน 2 คำ ได้แก่ เค (គេ), และ อนาคต (អ្នក) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

เค (គេ)

คำว่า เค (គេ) แปลว่า เขา หมายถึงคำที่ใช้เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 บางภาษาใช้เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3) ใช้สำหรับพูดกับผู้อื่นโดยไม่ต้องเรียกชื่อ เช่น ฉันไม่กล้าที่จะหาพวกเขาเลย, อย่าเพิ่งไป รอ เขามาพบก่อน (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967 : 139) เป็นคำที่ปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...**ធ្វើម្តេចទៅតូចរើ គេ** គ្មានក្តីអាណិត គេក្រឡាស់ចិត្តជាពីររើ ភ្លៀងអើយសូម
អ្នកមេត្តាប្រាប់ខ្ញុំមួយម៉ាត់យ៉ាងខ្លី សោះខ្ញុំក្រុមក្រុមរឹងរឹទ្យ...”

(ភ្លៀងស្រក់នៅមាត់បង្អួច - សុិន ស៊ីសាមុត)

“...จะทำยังไงตอนนี้ **เขา** ไม่สงสารฉันอีกแล้ว เขานอกใจ ฝนเอ๋ยโปรดบอก
ฉันคำเดียวอย่างสั้น อย่าให้ฉันเศร้าอูรา...”

(ฝนตกที่หน้าต่าง – สิ้น สีสามุต)

คำว่า เค (គេ) แปลว่า เขา ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่นอกใจคนรัก

อนก (អុក)

คำว่า อนก (អុក) แปลว่า คุณ หมายถึง คำใช้แทนชื่อบุคคลที่จะพูดด้วย ประชาชนทั่วไปใช้เรียกกันอย่างสุภาพด้วยไม่ออกชื่อบุคคลนั้น (ใช้ได้ทั้งชายและหญิง) เช่น คุณไปไหนมา เป็นต้น (พุทธศาสนาบัณฑิตย, 1967 : 1854) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ក្លាយជាអ្នកទោសក៏ព្រោះ **អុក** ឯង យកគុកធ្វើផ្ទះសម្បែង នាងគ្មានគិតក្រែង
ជីវិតខ្ញុំសោះ...”

(ស្រីដេលខ្ញុំស្អប់ - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...กลายเป็นนักโทษก็เพราะ **คุณ** เอาคุณเป็นบ้าน นางไม่เกรงชีวิตฉันเลย
...”

(หญิงที่ฉันเกลียด - สิ้น สีสามุต)

คำว่า อนก (អុក) แปลว่า คุณ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่กล่าวโทษสามี

3.2.6.2 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำเรียกญาติ

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำเรียกญาติจำนวน 5 คำ ได้แก่ กนิฐธา (កនិដ្ឋា), ธีตา (ធីតា), บรรพธ (ប្រពន្ធ), มาก (ម៉ាក់), และ อูน (អូន) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

กนิฐธา (កនិដ្ឋា)

คำว่า กนิฐธา (កនិដ្ឋា) แปลว่า น้อง หมายถึง น้อง น้องเล็ก น้องสุดท้อ; มักใช้ในคำกลอนเพื่อเรียกหญิงผู้เป็นที่รัก เช่น ตราบใดที่ได้พบแก้วกนิฐธา... (พุทธศาสนาบัณฑิตย, 1967 : 14) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ស្រណោះភ្លៀងដូចចម្រៀងស្នេហ៍ បងច្រៀងបំពេរឱ្យកើយលើឱវ៉ា ឥឡូវបាត់
ពៅទៅណាឱ្យរៀមខ្លោចផ្សា ព្រោះតែ **កនិដ្ឋា** ហ្នាតស្នាយពីបង...”

(ស្រណោះភ្លៀង - អ៊ឹង ណារី)

“...นี่ก็ถึงเสียงฝนเหมือนเพลงรัก พี่ร้องกล่อมชีวิตให้นอนบนอุรา ตอนนี้
น้องหายไปไหนให้พี่ปวดร้าว เพราะ**กนิษฐา**ห่างจากพี่...”

(นี่ก็ถึงฝน – อิง ณาธิ)

คำว่า กนิษฐา (กนิษฐา) แปลว่า กนิษฐา ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก
ที่มีอายุน้อย

ธิดา (ธิดา)

คำว่า ธิดา (ธิดา) แปลว่า ธิดา หมายถึง ลูกสาว (พุทธศาสนบัณฑิตย์, 1967 : 483) ปรากฏ
ในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...**เจ้า**เห็យ ផ្កាមានវាសនា ត្រូវ**វិភា**សយកទៅថ្មី ថែថែបបន្លែងមុខខ្ញុំ...”

(សក់វែងអន្លាយ - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“...ดอกไม้เอย ดอกไม้มีใจความา ได้**ธิดา**เก็บไปทะนุถนอม จุกก่อนฉัน...”

(ผมยาว - สิ้น สีสามุต)

คำว่า ธิดา (ธิดา) แปลว่า ธิดา ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรัก

บรรพณ (บรรพณ)

คำว่า บรรพณ (บรรพณ) แปลว่า เมีย หมายถึง หญิงผู้มีความสัมพันธ์กับผู้ชาย (ภรรยา) (พุทธ
ศาสนบัณฑิตย์, 1967 : 655) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ខ្ញុំការប្រពន្ធបានមក ក្នុងចិត្តអរព្រួច អីយ៉ាស ដូចចិត្តប្រាថ្នា ខ្ញុំព្រួយព្រោះ ខ្ញុំ
ពូ **ប្រពន្ធ** ថា កុំអាណាទៅណា ទៅផ្ទះដំណេកសិន...”

(ការកីការ - មាស សាម៉ិន)

“...ฉันแต่งงานแล้ว แสนดีใจเหลือเกิน เหมือนที่ใจปรารถนา แต่ฉันกังวล
เพราะได้ยิน **เมีย** บอกว่า อย่าเพิ่งไปไหนเข้าห้องก่อน...”

(แต่งก็แต่ง - มาส สามอน)

คำว่า บรพนธ (ប្រពន្ធ) แปลว่า เมีย ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นภรรยาที่แต่งงานถูกต้องตามกฎหมาย

มาก (ម៉ាក់)

คำว่า มาก (ម៉ាក់) แปลว่า แม่ กลายมาจากคำว่า แม (ម៉ែ) แปลว่า แม่ หมายถึง แม่, โบราณนิยมเรียกผู้หญิงที่มีอายุราวเดียวกับแม่ว่าแม่ด้วยซึ่งถือว่าเป็นการเคารพ (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 913) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...នែ! **ម៉ាក់** អើយ កុំខឹងនឹងប្តី រាល់ថ្ងៃប្តីមិនបាយផ្ទះទេ ប្តីផ្ទះឱ្យប្រពន្ធរាំទំនេរ
ប្តីចងខុសគេ ខ្លាចប្រពន្ធហើយ...”

(บู้คู้ - មាស សាម៉ន)

“...**แม่**อะ อย่าโกรธผัวนะ ที่พี่ไม่ได้มากินข้าวที่บ้านทุกวันเพราะพี่ไม่ยอม
ให้น้องเหนื่อย...”

(ตัวอย่างสามที่ดี - มาส สามอน)

คำว่า มาก (ម៉ាក់) แปลว่า แม่ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงในกรณีที่มีลูกแล้ว กล่าวคือแม่ของลูก

อุน (អួន)

คำว่า อุน (អួន) แปลว่า น้อง หมายถึง น้อง เช่น รอฟพี่ด้วยน้อง (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 1824) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“ស្ពានដែកស្ពានថ្មតោយរកាន់ទុក្ខ ខ្ញុំឈរសុំកុកមាត់ស្ទឹងសង្កែ **អួន** ជិះឡានថ្មីស្រី
បែរខ្នងជេរ កូនឈរដង្ហែរមើលពីត្រើយម្ខាង...”

(วิษณจิกเฑก - អ៊ឹង ណារី)

“สิงโตยืนไว้ทุกข์ที่สะพานเหล็กสะพานหิน ฉันยืนอยู่ที่ริมคลองสังแก ส่วน
น้องนั่งรถคันใหม่หันหลังให้ลูกที่ตามดูจากอีกฝั่ง...”

(วิมานแห่งน้ำตา - อึง ณาวิ)

คำว่า อุน (អុន) แปลว่า น้อง ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นภรรยาที่หึง ทั้งสามีและลูกไปเลือกชายอื่นที่เป็นคนรวย

3.2.7 คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์

คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์เป็นศัพท์ที่บ่งชี้ให้เห็นถึงความอ่อนวัยของผู้หญิง ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์จำนวน 2 คำ ได้แก่ เพา (ពៅ) และ พาลเพา (ពាលពៅ) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

เพา (ពៅ)

คำว่า เพา (ពៅ) แปลว่า น้อง หมายถึง น้องคนสุดท้องหรือคนสุดท้าย... (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 781) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...បងនាំ **ពៅ** រត់កាត់ព្រះកាត់ស្រែថ្មី ងើយ...ទាំងកណ្តាលភូតិកាត់ព្រៃកាត់
បន្ទា...”

(អនុស្សាវរីយ៍កំសត់ - កែវ សារ៉ាត់)

“...พี่พาน้อง วิ่งข้ามนาข้ามป่าในตอนกลางคืน...”

(ความคิดถึงที่น่าจดจำ - แก้ว สาราต)

คำว่า เพา (ពៅ) แปลว่า น้อง ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นคนรัก

พาลเพา (ពាលពៅ)

ส่วนคำว่า พาลเพา (ពាលពៅ) แปลว่า น้องน้อย เป็นคำที่ใช้ในบทกวีเพื่ออ้างถึงผู้หญิงที่เป็น ลูกคนสุดท้องที่ยังเป็นสาว (พุทธศาสนบัณฑิตย, 1967 : 747) ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ដួងចិត្ត នៅកក់ក្តៅ ថា **ពាលពៅ** នៅនៃបនិត្យ...”

(กุ่ม่าณาเบ็ย - สุนิ สุนิสาษุต)

“...ดวงใจยังอบอุ่นเพราะน้องน้อยยังอยู่ใกล้ ...”

(อย่าพูดคำลา - สิน สีสามุต)

คำว่า พาลเพา (ពាលពៅ) แปลว่า น่องน้อย ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นคนรัก

3.2.8 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดี

คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดี เป็นชื่อของตัวละครที่อยู่ในวรรณคดีของเขมร ซึ่งผู้ประพันธ์ได้ใช้ชื่อของนางเอกที่เป็นที่รู้จักมาใช้เรียกผู้หญิงในเพลง

3.2.8.1 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อตัวละครในเรื่อง

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีจำนวน 1 คำ ได้แก่ คุณนารี (ឃុននារី) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

คุณนารี (ឃុននារី)

คำว่า คุณนารี (ឃុននារី) เป็นชื่อตัวละครหญิงเอกในเรื่องกุหลาบไพลินของญก แธม สันนิษฐานว่าเขียนขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2479 หรือ พ.ศ. 2486 คุณนารี (ឃុននារី) เป็นลูกสาวคนเดียวของ หลวงรัตนสมบัติที่เป็นเจ้าของกิจการชุดพลอยที่เขตไพลิน นางมีรูปโฉมสวยงามมาก คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ឱ! គ្រូឃើញបុត្រស្រស់ស្អាតខ្លួនខេត្តប៉ៃលិន **ឃុននារី** បងជាចៅចិត្រ ងងតូង
លាងដី អូនបុត្រសេដ្ឋី បងលោងមិនដល់...”

(ឃើញបុត្រ - ស៊ុន ស៊ុនសុត)

“...โอ้! ดอกยี่หุบแห่งจังหวัดไพลินที่ออกกลิ่นในตอนค่ำ **คุณนารี** พี่เป็นเจ้า
จิตรนักรองพลอย น่องเป็นบุตรเสฐี พี่เฝ้าไม่ถึง...”

(ยี่หุบไพลิน - สีน สีสามุต)

คำว่า คุณนารี (ឃុននារី) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นชื่อตัวละครคือนางคุณนารี (ឃុននារី)

3.2.8.2 คำเรียกผู้หญิงที่ใช้ชื่อตัวละครแต่เน้นที่พฤติกรรมของตัวละคร

ผู้ศึกษาพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีจำนวน 2 คำ ได้แก่ กากี (កាកី), และ ทาว (ទាវ) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

กากี (กาคี)

คำว่า กากี (กาคี) เป็นชื่อตัวละครในเรื่องกากี ซึ่งเป็นพระราชนิพนธ์ของพระบาทองค์ด้วง และได้รับการตีพิมพ์โดยพุทธศาสนบัณฑิตยเมื่อ พ.ศ. 2509 พ.ศ. 2477 กากีเป็นตัวละครที่มีรูปโฉม สวยงดงาม มีกลิ่นกายหอมเป็นพิเศษแต่สิ่งเหล่านั้นกลับนำทุกข์ให้นาง ความงามของกากีได้ทำให้ชายหลายคนหลงใหลทะเลาะกันเพื่อชิงนาง ซึ่งนางก็ต้องพลัดไปอยู่กับชายหลายคน กากี ได้กลายเป็นคำสำหรับว่าผู้หญิงที่ประพฤติตนไม่ดี นอกใจสามี คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“...ได้เบียดเบียนชู้ชู้ **กาคี** คู่เจ้าหญิงประยูรวงศ์ ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง กัณษีศรีสมุทร
ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง...”

(ประยูรวงศ์ - สุริย สุนทรีย)

“...หากู้ก่อนหน้าว่าเป็น **กากี** ไม่ว่าพรหมจารี เคลือบทองเต็มตัวก็ไม่
ต้องการ ชั่งเสียดายเนื้อที่เอาไปฝากที่เสือ ส่งสารลูกที่ไปเรียกหญิงอื่นว่าแม่...”

(หญิงที่ฉันทเกลียด - สิ้น สีสามุต)

คำว่า กากี (กาคี) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงผู้เป็นภรรยาที่นอกใจสามี เปรียบเหมือนนางกากี

ทาว (ทาว)

คำว่า ทาว (ทาว) เป็นชื่อตัวละครในเรื่อง ทิทาว (อุทัย) นักวิชาการเขมรได้ค้นคว้าและพบว่า เรื่องตมเตียวมีทั้งหมด 4 ส่วน เป็นของผู้ประพันธ์ 4 ท่าน ฉบับแรกเป็นของ กวีสนธอรุมก (ศรี สรรษุณ) ฉบับที่ 2 ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง ฉบับที่ 3 เป็นของ ภิกษุโสม (ภิกษุโสม) และฉบับสุดท้ายเป็นของ นูกอน (นูกอน) โดยได้เปลี่ยนชื่อเรื่องเป็น ทาวเอก (ทาวเอก) นางทาว (ทาว) เป็นตัวละครที่มีรูปโฉม สวยงดงาม และเป็นคนที่ซื่อสัตย์กับความรัก คำนี้ปรากฏในเนื้อเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“ผู้ธิดาใจดีผู้ธิดาใจดี **ทาว** ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง
ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง ใญ่บอบช้ำเจ้าหญิง...”

(ผู้ธิดาใจดี - สุริย สุนทรีย)

“บังเอิญได้เจอ**เดียว** รวากับฤษีปั้นรูปโคมฉายา ฟันง์ใกล้ห้องอยู่บนรถเมล์
...”

(ดวงจันทร์ขึ้นบนรถเมล์- สีน สีสามต)

คำว่า ทาว (จาร์) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงที่สวยงามประดุจนางทาว
(จาร์)

3.2.9 คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก

คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรักเป็นชื่อจริงของผู้หญิงซึ่งผู้ประพันธ์ได้เรียก
หญิงนั้นโดยใช้ชื่อจริงของพวกเธอ ผู้วิจัยพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรักจำนวน 12 คำ
ได้แก่ กิตญา “กิตยา”, ภัรีณา “มารีณา”, ภัจญา “มาพา”, รัญญูตา “วิญญูตา”, ภัญญูตา “อง
ตุนิแญตา”, ภัญญู “ปาราสี”, ภัญญู “มีรา”, ภัญญู “สุนิ”, ภัญญู “ดาเพ”, ภัญญู “ดีณา”, ภัญญู
“มาหาวี”, และ ภัญญู “ลัญญู” ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

กิตยา (กิตญา)

คำว่า กิตยา (กิตญา) เป็นชื่อของหญิงคนรัก ปรากฏในเนื้อเพลงเขมรดังตัวอย่าง

“**กิตญา**สุมบาบง ฐฐณบง...หุสกุักข บงสุมบักไตกิตญาสุมบงธโรน บงยิส
เตลเช...

(กิตญาสุมบาบง - ภัร์ สภาภั)

“**กิตยา**เส่นหาของพี นวลละออง...น้องอย่างกังวล พี่รักเพียงกิตยา พี่ไม่
ทอดทิ้งน้อง...”

(กิตยาเส่นหาของพี - แกว สาราต)

มารีณา (ម៉ារីណា)

คำว่า มารีณา (ម៉ារីណា) เป็นชื่อของหญิงคนรัก ปรากฏในเนื้อเพลงเขมรดังตัวอย่าง

“...**ម៉ារីណា** ឱ! ម៉ារីណា អូនជាតារានៃដួងចិត្តបង មើបានមើញម៉ារីណាម្តងៗ
ក្នុងចិត្តបងច្របល់ខ្លួនខ្លាយ...”

(ម៉ារីណា - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...**มารีณา** โอ้! มารีณา น่องเป็นดาราในดวงใจของพี่ หากได้เห็นน่องแต่ละ
ครั้งทำให้หัวใจหวั่นไหว...”

(มารีณา - สิ้น สีสามุต)

มาฬา (ម៉ាឡា)

คำว่า มาฬา (ម៉ាឡា) เป็นชื่อของหญิงคนรัก ปรากฏในเนื้อเพลงเขมรดังตัวอย่าง

“...บងอ้อ! ប្រែកហៅ ហៅរក**ម៉ាឡា** រកស្រី សព្វប្រឹក្សា សព្វផលស័យ ពុំយល់
ចរណ៍ រៀមរងទុក្ខក៏យ ខ្លាចអូនព្រាត់ក្បែរចោលបង...”

(ម៉าឡាសบข - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...พี่พยายามเรียกหา **มาฬา** หาหญิง ท้วป่า ท้วชลธาร ไม่พบน่อง พี่เป็น
ทุกข์ กลัวน่องเสียชีวิตจากพี่...”

(มาฬาทองของพี่ - สิ้น สีสามุต)

วียูแลตา “វីយ៉ូឡេតា”

คำว่า วียูแลตา “វីយ៉ូឡេតា” เป็นชื่อของหญิงคนรัก ปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมรดังตัวอย่าง

“...**វីយ៉ូឡេតា** ឈ្មោះស្នេហាដែលរៀនរាំប្រាថ្នាចាំ ឱ! កម្មវិធីយក្ស ទ្រាំចាំយូរឆ្នាំ
មកហើយ...”

(វីយ៉ូឡេតា - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...**វិយោធា** ខ្ញុំចង់ប្រារព្ធនារទេ ឱ! ករណីខ្ញុំ ប្រើប្រាស់រូបរាងរាង...
...”

(វិយោធា - សិន សីសាមុត)

អង្គតូនីធា (អង្គតូនីធា)

កថា អង្គតូនីធា (អង្គតូនីធា) ជាឈ្មោះនៃអង្គតូនីធា ប្រាកដនៅក្នុងភ្នំពេញខេត្ត
តាមរយៈ

“...**អង្គតូនីធា** ឱ! តូស្តូហា យើងបានជួបគ្នាក្នុងក្រុងបាធានី...”

(អង្គតូនីធា - ស៊ុន ស៊ុនសុត)

“...**អង្គតូនីធា** ឱ! កូសេនា យើងបានជួបគ្នាក្នុងភ្នំពេញ...”

(អង្គតូនីធា - សិន សីសាមុត)

បារាសី (បារាសី)

កថា បារាសី (បារាសី) ជាឈ្មោះនៃអង្គតូនីធា ប្រាកដនៅក្នុងភ្នំពេញខេត្តតាមរយៈ

“បារា **បារាសី** នារីដ៏រិតបង ទឹកភ្នែកម្តងៗ បងមិនចង់រស់ទេក្នុងលោកិយ ...”

(បារាសី - មាស ហុកសេង)

“បារា **បារាសី** នារីដ៏រិតបង ទឹកភ្នែកម្តងៗ បងមិនចង់រស់ទេក្នុងលោកិយ
បណ្តាល...”

(បារាសី - មាស ហុកសេង)

មីរា (មីរា)

កថា មីរា (មីរា) ជាឈ្មោះនៃអង្គតូនីធា ប្រាកដនៅក្នុងភ្នំពេញខេត្តតាមរយៈ

“...**មីរា** ស្នេហាមាសបង ដឹងទេនូវល្អថាបងស្នេហ៍ស្រី...”

(មីរាស្នេហាមាស - ស៊ុន ស៊ុនសុត)

“...**มีรา** เสน่หาทองของพี่ นวลละอองรู้ตัวหรือเปล่าว่່าพี่รักน้อง...”

(มีราเส่นหาของพี่- สิ้น สีสามมุต)

สุนี (สุนี)

คำว่า สุนี (สุนี) เป็นชื่อของหญิงคนรัก ปรากฏในเนื้อเพลงเขมรดังตัวอย่าง

“...**สุนี**..สุขุ้តអូនអាណិតមេត្តាប្រណី ចរណេ សូមស្រដីមួយម៉ាត់...”

(สุนีบណฉិត - สุนี สุนีสามมุต)

“...**สุนี**ได้โปรตน้องเมตตาปราณี น้อง พุดสักคำเถอะ...”

(สุนีที่รัต- สิ้น สีสามมุต)

ดาเห (ผาเช)

คำว่า ดาเห (ผาเช) เป็นชื่อของหญิงคนรัก ปรากฏในเนื้อเพลงเขมรดังตัวอย่าง

“...អូ **ผาเช** ผาเช ผาเช អាសូររៀមផង ព្រះរៀមបំណង បំណងបងជាតូ
វាសនា...”

(หุผาเช - สุนี สุนีสามมุต)

“... โอ้ **ดาเห** ดาเห ดาเห เมตตาพี่ด้วย เพราะพี่หมายปองน้องเป็นคู่วาสนา
...”

(โอ้ดาเห- สิ้น สีสามมุต)

ตีณา (ฉีณา)

คำว่า ตีณา (ฉีณา) เป็นชื่อของหญิงคนรัก ปรากฏในเนื้อเพลงเขมรดังตัวอย่าง

“...**ชง**ស្នេហ៍តែ **ฉีณา** នៅពេល**ชง**បាន ឃើញ**ชง**នេត្រា ឱវារៀមង់កង្វល់...”

(ชงสเนบ์តៃฉีณา - ไคร์ สาก่าต)

“...พี่รักเพียง **ตีณา** ตอนที่พี่ได้เห็นดวงตา ทำให้พี่กังวล...”

(พี่รักเพียงตีณา - แกว สาราต)

มาหาวี (ម៉ាឡាវី)

คำว่า มาหาวี (ម៉ាឡាវី) เป็นชื่อของหญิงคนรัก ปรากฏในเนื้อเพลงเขมรดังตัวอย่าง

“... ថ្មីបានជា **ម៉ាឡាវី** នៅស្ងៀម ទឹកមុខក្រំក្រាម ប្រាប់រៀម ឱ្យបានដឹងផង...”

(ទឹកភ្នែកម៉ាឡាវី - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“... តើ ម៉ាឡាវី ទីងយ៉ូង ៗ បែងនាំគេរ៉ាំ បែង បែង បែង បែង បែង បែង...”

(น้ตามาหาวี - สิ้น สีสามุต)

ลัญชู (លិង្គជូ)

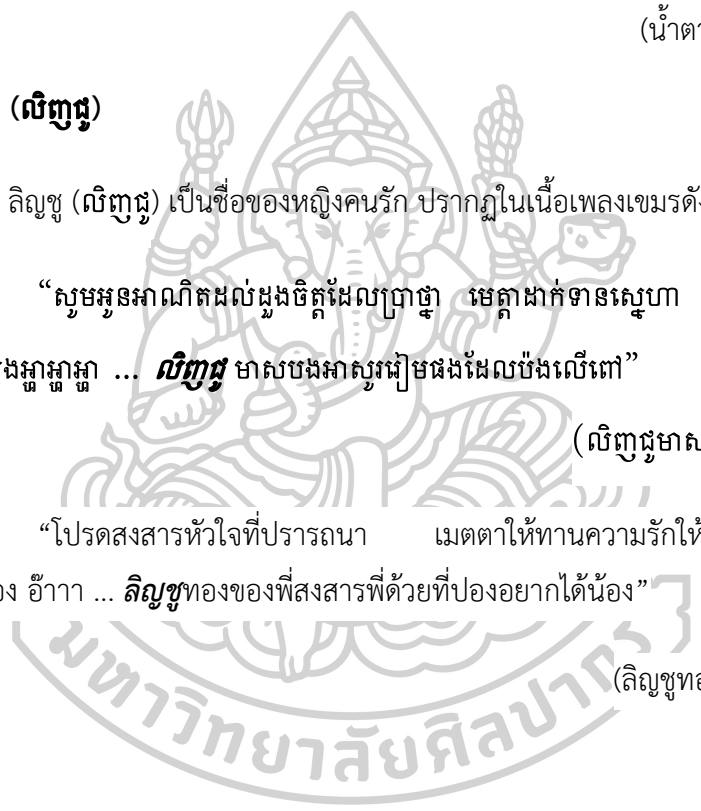
คำว่า ลัญชู (លិង្គជូ) เป็นชื่อของหญิงคนรัก ปรากฏในเนื้อเพลงเขมรดังตัวอย่าง

“សូមអូនអាណិតដល់ដួងចិត្តដែលប្រាថ្នា មេត្តាដាក់ទានស្នេហា ដល់រៀមវាណា
នួនល្អដ៏អាក្រក់ ... **លិង្គជូ** មាសបងអាសូររៀមផងដែលបងលើពៅ”

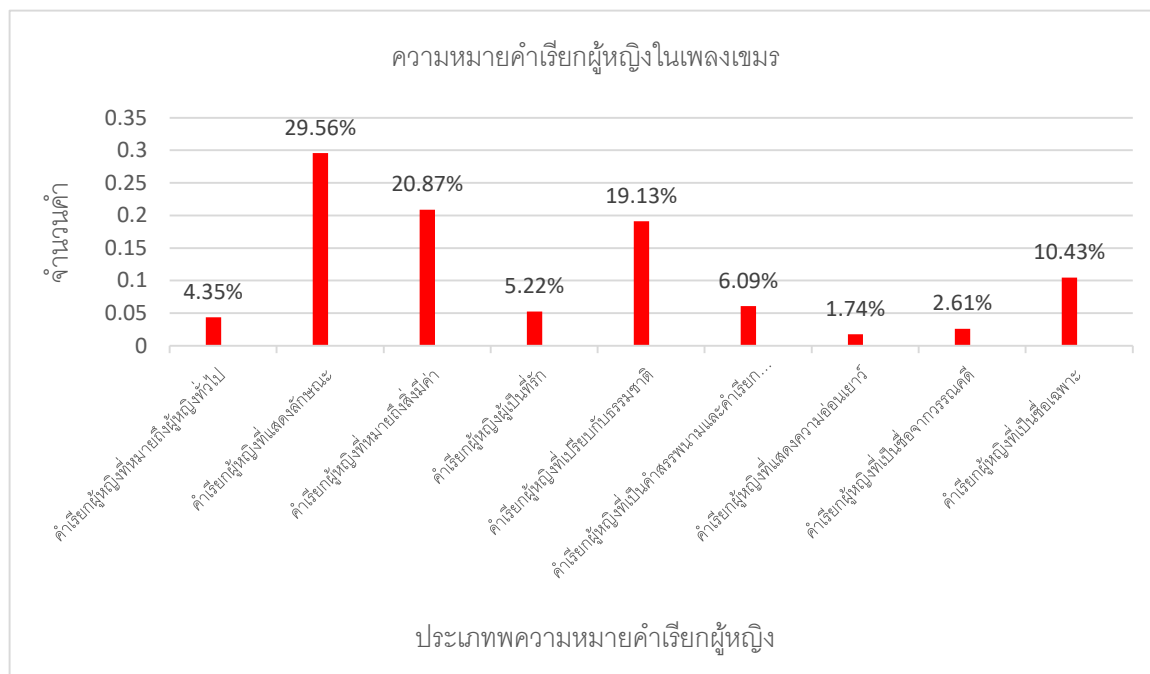
(លិង្គជូមាសបង - ស៊ុន ស៊ីសាមុត)

“โปรดสงสารหัวใจที่ปรารถนา เมตตาให้ทานความรักให้พี่ด้วยนะจนวน
ละออง อ้าา ... **ลัญชู** ทองของพี่สงสารพี่ด้วยที่ปองอยากได้น้อง”

(ลัญชูทองของพี่ - สิ้น สีสามุต)

ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมรสามารถแสดงดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 2 ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมร

จากแผนภูมิที่ 2 แสดงให้เห็นถึงกลุ่มความหมายของคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงเขมรซึ่งสามารถแบ่งเป็น 9 ประเภท ผลการศึกษาในด้านความหมายคำเรียกผู้หญิงพบคำเรียกผู้หญิงทั้งสิ้นจำนวน 115 คำ จำแนกเป็นแต่ละประเภท ได้แก่ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป มี 5 คำ คิดเป็นความถี่คือ 4.35% คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ มี 34 คำ คิดเป็นความถี่คือ 29.56% คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า มี 24 คำ คิดเป็นความถี่คือ 20.87% คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก มี 6 คำ คิดเป็นความถี่คือ 5.22% คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ มี 22 คำ คิดเป็นความถี่คือ 19.13% คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ มี 7 คำ คิดเป็นความถี่คือ 6.09% คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ มี 2 คำ คิดเป็นความถี่คือ 1.74% คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดี มี 3 คำ คิดเป็นความถี่คือ 2.61% รวมถึงคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก มี 12 คำ คิดเป็นความถี่คือ 10.43%

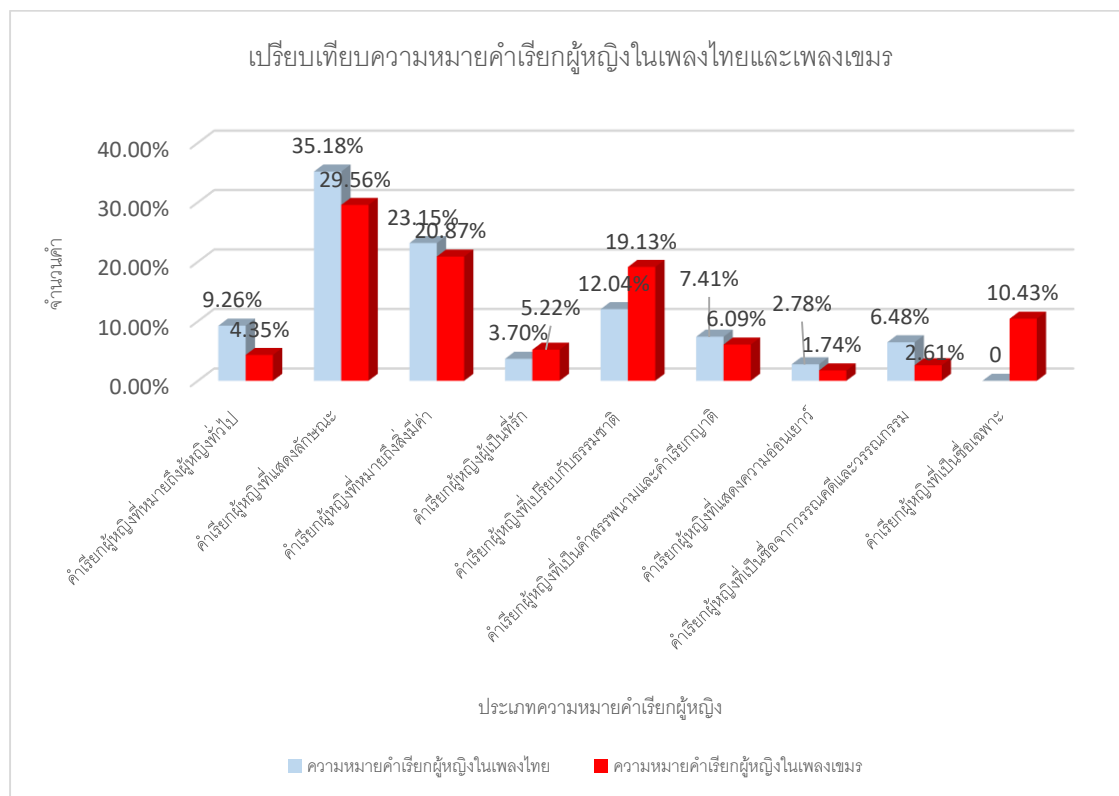
จำนวนคำเรียกผู้หญิงรวมทั้งสิ้นจำนวน 115 คำ เมื่อเทียบกับกลุ่มคำเรียกผู้หญิงอื่น ๆ ทำให้เห็นว่าผู้ประพันธ์นิยมใช้คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ คำเรียกผู้หญิง

ที่หมายถึงสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดี และคำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าหากกล่าวถึงผู้หญิง ผู้ประพันธ์จะนึกถึงเรื่องลักษณะของผู้หญิงซึ่งเป็น คุณความดี และความสวยความงามเป็นอันดับแรก รองลงมาคือเรื่องกลิ่นและสรรพคุณที่ผู้หญิงสามารถมอบให้ฝ่ายชายซึ่งสะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ การใช้คำเรียกผู้หญิงจากเนื้อเพลงเขมรดังกล่าวข้างต้นทำให้เห็นถึงโลกทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิงซึ่งจะกล่าวรายละเอียดในบทต่อไป

3.3 เปรียบเทียบความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมร

ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมรสามารถแสดงดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 3 การเปรียบเทียบความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมร

จากแผนภูมิที่ 3 สามารถทำให้เห็นความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมรว่ามีความเหมือนและต่างกัน ดังนี้

1. กลุ่มความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมรมีความหมายคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ ความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยพบทั้งสิ้นจำนวน 8 กลุ่มความหมาย ได้แก่ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ รวมถึงคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรม

ในขณะที่กลุ่มความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมรพบทั้งสิ้นจำนวน 9 กลุ่มความหมาย ได้แก่ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนาม และคำเรียกญาติ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดี รวมถึง คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก

จะเห็นได้ว่าทั้งไทยและเขมรมีความคิดเกี่ยวกับผู้หญิงในทำนองคล้าย ๆ กันซึ่งอาจมาจากอิทธิพลของพระพุทธศาสนา และศาสนาพราหมณ์ที่เป็นรากฐานในประเทศทั้งสองเป็นเวลาช้านานเหมือนกัน อีกประการหนึ่งเห็นจากการที่ทั้งสองประเทศมีวัฒนธรรมร่วมกัน คือ วัฒนธรรมของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จึงทำให้ทั้งสองชาติมีมุมมองในการมองผู้หญิงที่คล้ายกันเป็นจำนวนมาก

ส่วนความหมายคำเรียกผู้หญิงประการสุดท้ายที่ปรากฏในเพลงเขมร คือ ความหมายคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก ซึ่งไม่ปรากฏในเพลงไทย แต่เมื่อเทียบความหมายคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรมในเพลงไทย พบว่า มีจำนวนมากกว่า ความหมายคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีของเขมร ทั้งนี้ทำให้เห็นว่า ไทย มีวรรณคดีและวรรณกรรมที่ยังถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่งอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่เขมรมีสงครามหลายครั้ง โดยเฉพาะในสมัยเขมรแดงซึ่งพวกเขาแดงได้ทำร้ายวัฒนธรรมทั้งทางวัตถุและวัฒนธรรมไม่ใช่วัตถุ เช่น เอกสาร การบันทึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ วรรณกรรมคำสอนต่าง ๆ ศาสนา ความคิด ฯลฯ จึงทำให้เขมรไม่มีเอกสาร หรือสามารถกล่าวได้อีกหนึ่งว่าขาดคลังความรู้ ดังนั้นเขมรจึงต้องปรับเนื้อหา หรือ การใช้คำในบางส่วนโดยเลือกใช้คำที่ปรากฏใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ชื่อจริงของคน

2. คนไทยและคนเขมรนิยมใช้คำเรียกผู้หญิงมีจำนวนสูงสามอันดับแรกเหมือนกัน คือ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า และคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ ซึ่งสองกลุ่มแรกอยู่ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน แต่ผู้ศึกษาสังเกตเห็นว่าจำนวนคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติที่ปรากฏในเพลงไทยมีจำนวนน้อยกว่าคำที่ปรากฏในเพลงเขมรซึ่งอาจเป็นเพราะว่าเขมรเป็นสังคมที่ยังผูกพันกับธรรมชาติมากกว่าไทย จึงทำให้การใช้คำเพื่อสื่อถึงผู้หญิงใช้คำที่เกี่ยวกับธรรมชาติเป็นส่วนมาก ในขณะที่ไทยเป็นประเทศที่พัฒนาทางด้านวัตถุและห่างไกลจากธรรมชาติ จึงทำให้การใช้คำเกี่ยวกับเรื่องธรรมชาติเพื่อสื่อถึงผู้หญิงในเพลงไทยมีจำนวนน้อยกว่าในเพลงเขมร

3. ความหมายคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะซึ่งสะท้อนผ่านคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยมีจำนวนมากที่สุด ความหมายส่วนมากเป็นคำที่แสดงความงามในอุดมคติของคนไทย กล่าวคือ ผู้หญิงต้องมีรูปร่าง และรูปร่างอ่อนแอ ในขณะที่ยกคำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างภายนอกของผู้หญิงเขมร

ส่วนมากปรากฏคำที่ตรงข้ามกับไทย เช่น กนฺตุลฺลอก (กณฺตุลฺลอก) แปลว่า ต้อยน้อย กนฺทฺจ (กณฺทฺจ) แปลว่า กระเป๋าก และ กัเปา (กัเปา) แปลว่า อวบ จึงแสดงให้เห็นว่าคนเขมรไม่ชอบผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมบาง เพียงอย่างเดียว แต่ชอบผู้หญิงที่มีตัวใหญ่ หรืออวบอ้วน หากอธิบายในเชิงธรรมชาติของมนุษย์จะเข้าใจได้ว่า ผู้ชายมักจะมองผู้หญิงที่มีสะโพกใหญ่ เพราะเชื่อว่าจะเป็นหญิงที่สามารถให้กำเนิดลูกได้ง่าย

บทที่ 4

โลกทัศน์ต่อผู้หญิงจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทยและเพลงเขมร

สังคมยุคโลกาภิวัตน์เปิดโอกาสใหม่สำหรับให้มนุษย์ซึ่งอาศัยอยู่ทุกส่วนบนโลกนี้มีโอกาสได้สื่อสารกันได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็วมากขึ้น แต่การสื่อสารต่างวัฒนธรรมมักทำให้เกิดความเข้าใจผิดโดยเฉพาะในด้านความหมาย ด้วยเหตุนี้การศึกษาเรื่องโลกทัศน์เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องศึกษาเพราะโลกทัศน์เป็นสิ่งกำหนดแนวทางสร้างสรรค์วัฒนธรรมและอารยธรรมอันเป็นวิถีชีวิตสืบต่อ ๆ มาจนถึงปัจจุบัน การศึกษาโลกทัศน์ของชาติต่าง ๆ จึงมีประโยชน์ในการเรียนรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวิถีชีวิต สภาพสังคม วัฒนธรรม และค่านิยม (อุบล เทศทอง, 2548 : 190) ของชนชาติที่เราต้องการสื่อสารได้เป็นอย่างดี ดังนั้นจึงทำให้การสื่อสารต่างวัฒนธรรมมีประสิทธิภาพมากขึ้น

โรเบิร์ต เรดฟิลด์ (Robert Redfield: 1933) เป็นบุคคลแรกที่ศึกษาเรื่องโลกทัศน์และให้คำจำกัดความอย่างกว้างขวางซึ่ง อมรา พงศาพิชญ์ (1985) ได้เขียนอ้างอิงถึงในหนังสือ Traditional and Changing Thai World View ว่า

“which is the way a man in a particular society sees himself in relation to everything around him.” Studies of world views, therefore, are attempts to understand ways in which people in each society see themselves and the world around them.

เป็นวิธีที่มนุษย์ในสังคมใดสังคมหนึ่งมองตนเองโดยไปเกี่ยวพันกับสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวเขา เพราะฉะนั้นการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับโลกทัศน์ก็คือความพยายามที่จะเข้าใจวิธีที่มนุษย์ในแต่ละชุมชนมองตนเองและโลกรอบ ๆ ตัวพวกเขา (จิราภัสร์ ลิ้มปิชาติ, 2534)

Encyclopedia of Social Sciences ได้ให้นิยามคำว่า โลกทัศน์ (World view) ไว้ดังนี้

World view is one of a number of concepts in cultural anthropology used in the holistic characterization and comparison of cultures. It deals with the sum of ideas which an individual within a group and/or that group have of the universe in and around them.

การมองโลกเป็นแนวคิดหนึ่งในมานุษยวิทยาวัฒนธรรมที่ใช้ในการแสดงลักษณะ
องค์รวมและการเปรียบเทียบวัฒนธรรม มันเกี่ยวข้องกับผลรวมของความคิดที่บุคคลใน
กลุ่มและ / หรือกลุ่มนั้นมีต่อจักรวาลทั้งภายในและรอบ ๆ ตัวพวกเขา

ส่วนนักวิชาการไทยที่สนใจศึกษาค้นคว้าเรื่องโลกทัศน์ เช่น อุบล เทศทอง (2548) ศึกษาโลก
ทัศน์ของคนเขมร โดยวิเคราะห์จากสุภาชิต และให้คำจำกัดความของโลกทัศน์ ว่าเป็นทัศนคติของ
บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีต่อสภาพแวดล้อมรอบตัวทั้งต่อบุคคล ต่อธรรมชาติ ต่อสรรพสิ่งทั้งหลายที่
เกี่ยวข้องกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ซึ่งส่งผลต่อการกำหนดค่านิยม
และวิถีชีวิตของบุคคลในสังคม

สุภาพร คงศิริรัตน์ (2553) ศึกษาพระโลกทัศน์จากพระราชหัตถเลขาของพระบาทสมเด็จพระ
พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับโลกทัศน์ ว่า

โลกทัศน์ (Worldview) หมายถึงทัศนคติในการมองโลกและสังคมของบุคคล เป็น
ภาพของโลกหรือสังคมที่บุคคลรับรู้โดยผ่านกระบวนการและระบบวิถีคิดในการประเมิน
คุณค่าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยมีพื้นฐานอันหล่อหลอมจากวัฒนธรรมแวดล้อมในสังคมที่บุคคล
นั้นเติบโตมา อันได้แก่ทัศนคติ ความคิด ความเชื่อ และค่านิยม ทั้งของบุคคลและของสังคม
นั้น ๆ โลกทัศน์จึงเป็นตัวกำหนดทิศทางชีวิตของแต่ละคน อีกทั้งเป็นตัวกำหนดทิศทาง
สังคมของมนุษย์ด้วย

วรารัชต์ มหามนตรี และคณะ (2557) ศึกษาโลกทัศน์ของคนไทยจากสำนวนสุภาชิต และให้
นิยามคำว่า โลกทัศน์ว่าหมายถึง ทัศนคติในการมองโลกและสังคมของบุคคล เป็นภาพของโลกหรือ
สังคมที่บุคคลรับรู้ผ่านกระบวนการและระบบวิถีคิดในการประเมินคุณค่าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยมีพื้นฐาน
อันหล่อหลอมจากวัฒนธรรมแวดล้อมในสังคมที่บุคคลนั้นเติบโตมา

กล่าวโดยสรุป โลกทัศน์ หมายถึง ทัศนคติของบุคคลและกลุ่มบุคคลที่มีต่อตนเองและสิ่ง
รอบตัว โดยทำการประเมินผ่านกระบวนการความคิดที่ได้รับอิทธิพลจากการขัดเกลาทางสังคมและ
วัฒนธรรมที่ตนอาศัยอยู่ ดังนั้นโลกทัศน์จึงเป็นตัวกำหนดทิศทางชีวิตของคน และค่านิยมของสังคมนั้น
ด้วย

ในบทนี้ผู้ศึกษาจะศึกษาโลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงซึ่งสะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมร โดยผู้ศึกษาแบ่งโลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงเป็น 2 ประการ ได้แก่ โลกทัศน์ต่อผู้หญิงที่พึงประสงค์ และโลกทัศน์ต่อผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์

4.1 โลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทย

สังคมไทยสมัยก่อนเป็นสังคมปิตาธิปไตย ซึ่งบทบาทหน้าที่ของผู้ชายมักจะเป็นผู้นำทั้งผู้นำประเทศชาติ และผู้นำครอบครัวเสมอ ในขณะที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายตาม ทำตามคำสั่งของผู้เป็นสามี ส่วนงานหลักของผู้หญิงคือดูแลบ้านเรือน สั่งสอนบุตรหลาน และทำกับข้าว ดังภาษิตดั้งเดิมของไทยที่ว่า “ผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้า ผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง” ดังนั้นก่อนที่ผู้ชายคนใดคนหนึ่งจะสร้างครอบครัวชายคนนั้นก็จะต้องไตร่ตรอง พิจารณาเลือกผู้หญิงที่ดีพร้อมทั้งอุปสมบัติและกิริยามารยาทมาเป็นภรรยา อันว่า

ในสมัยก่อนกล่าวถึงลักษณะของผู้หญิงที่ผู้ชายพิจารณาเลือกคู่ครองคือ ควรมี
คุณความดี 3 ประการ ได้แก่

1. มีรูปร่างสวยงาม สะอาดสะอ้าน รู้จักแต่งตัวและบำรุงร่างกาย
2. มีวิชาความรู้ ฉลาดเฉลียว รอบรู้กิจการต่าง ๆ
3. มีความประพฤติและอัธยาศัยน่ารัก น่านับถือแก่คนทั่วไป

(วิชาการเรือนเบื้องต้น อ่างในวรารัตน์ มหามนตรี และคณะ, 2557)

นอกจากปัจจัยดังกล่าวข้างต้น คนไทยยังพิจารณาผู้หญิงโดยจะยึดหลัก เบญจกัลยาณีด้วย คำว่าเบญจกัลยาณี เกิดจากคำว่า เบญจ ที่มาจากภาษาบาลีคือ ปญจ หมายถึง ห้า กับคำว่า กัลยาณี หมายถึง หญิงงาม หรือ นางงาม ซึ่งรวมความหมายได้ว่า ที่มีลักษณะงาม 5 ประการ คือ ผงงาม เนื้องาม (คือเหงือกและริมฝีปากแดงงาม) ฟันงาม ผิวงาม และวัยงาม คืองามสมวัย เรียกผู้หญิงที่มีลักษณะเช่นนั้นว่า หญิงเบญจกัลยาณี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 681) ส่วนในพจนานุกรมศัพท์แพทย์และเภสัชกรรมแผนไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้นิยามคำว่า เบญจกัลยาณีต่างออกไปจากความหมายข้างต้นว่า หมายถึงผู้หญิงที่มีคุณลักษณะเป็นแม่คนที่ดี มีน้ำนมเพียงพอแก่การเลี้ยงดูทารก ตำราการแพทย์แผนไทยแบ่งเบญจกัลยาณี (แม่คนที่ดี) ออกเป็น ๔ กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ ๑ ได้แก่ หญิงที่มีกลิ่นตัวหอมคล้ายกลิ่นดอกกล้วยไม้ โดยทั่วไปหญิงกลุ่มนี้จะมีไหล่ผาย สะเอวรัด หลังราบ ตัวดำและเล็ก แก้มใส มือเท้าเรียว เต้านมเหมือนดอกบัวแรกแย้ม ผิวเนื้อแดง เสียงเหมือนเสียงสังข์ น้ำนมรสหวานมัน

กลุ่มที่ ๒ ได้แก่ หญิงที่มีกลิ่นตัวเหมือนดอกบัว เสียงเหมือนเสียงแตร ไหล่ผาย ตะโพกรัด แก้มพอง นิ้วมือนิ้วเท้าเรียว เต้านมเหมือนดอกบัวบาน ผิวเนื้อเหลือง น้ำนมข้น มีรสหวาน

กลุ่มที่ ๓ ได้แก่ หญิงที่ไม่มีกลิ่นตัว เอวกลม ขนตาอง จมูกสูง เต้านมกลม หัวนมงอน น้ำนมรสหวานมันเล็กน้อย

กลุ่มที่ ๔ ได้แก่ หญิงที่มีกลิ่นตัวหอมเผ็ด เสียงเหมือนเสียงจักจั่น ปากเหมือนปากเอื้อง ตาเหมือนตาทราย ผมแข็งขัน ไหล่ผาย ตะโพกผาย หน้าผากสวย ท้องเหมือนกาบกล้วย นมเป็นพวงใหญ่ น้ำนมขาว รสมันเข้มข้นเล็กน้อย

คำว่า เบญจกัลยาณี ในตำราการแพทย์แผนไทย พบว่าเขียนเป็น เบญจกัลยานี เบญจะกัลยาณี เบญจกัลปยานี หรือเบญจะกัลยานี ก็มี และ เบญจกัลยาณี ในความหมายนี้ บางทีเรียกว่า หญิงเบญจกัลยาณี หรือ แม่นมเบญจกัลยาณี

คำเรียกผู้หญิงสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์ของคนไทยที่มีต่อผู้หญิง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1 ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์

คำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยได้สะท้อนโลกทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิงที่พึงประสงค์ไว้ดังนี้

ก. มีรูปร่าง และกลิ่นกายหอมสดชื่น

ลักษณะของผู้หญิงที่ผู้ชายพิจารณาเมื่อเลือกคู่ครองประการแรก คือ ผู้หญิงต้องมีรูปร่างสวยงาม สะอาดสะอ้าน รู้จักแต่งตัวและบำรุงร่างกาย ค่านิยมเรื่องความงามของผู้หญิงไทยได้สะท้อนให้เห็นจากหลายแหล่งข้อมูลทั้งในวรรณคดี สำนวนสุภาพ และเพลงซึ่งล้วนบรรยายถึงความงามของผู้หญิงในลักษณะความงดงาม คือ ผู้หญิงต้องมีเรือนร่างอ่อนอ่อน ตัวเล็ก เอวกลม สิวผุดผ่อง ดังที่ เกรียงไกร กองเส็ง (2559: 237) ได้ระบุถึงความสวยของผู้หญิงไทยในวรรณคดีเรื่อง อิเหนา ตอน “อิเหนาชมนางบุษบา” ลงในบทความ “ร่างกายภายใต้บังการ” การเปลี่ยนแปลงความหมาย “ความงาม” ของสตรีไทย-จีนตามวิสัยทัศน์ใหม่ ดังนี้

ความงามในอุดมคติของคนไทย มักจะเปรียบเทียบจากสิ่งต่าง ๆ ที่เห็นว่าสวยงาม เช่น พระจันทร์วันเพ็ญ เรามักจะชื่นชมว่าสวยและมีความสุขที่ได้เห็น หรือดวงตาของกวางที่มีความดำสนิทและแวววาวเมื่อต้องแสงไฟในยามค่ำคืน หรือปากแดงด้วยการกินหมากในสมัยโบราณ ฉะนั้นการพรรณนาถึงความงามของผู้หญิงไทยจึงมักเชื่อมโยงไปถึง การกล่าวถึง รูปร่าง เอว อรชรอ่อนแอ้น ใบหน้ากลมเล็กเกลี้ยงเกลา ผิวพรรณ ผุดผ่องเหลืองนวล คิ้วโก่ง ตาดำ แก้มสีมะปรางทอง หูสวยเหมือนกลีบบัว จมูกได้รูปทรงสวย ปากอím มุมปากคล้ายกระจับ คอยาว แขนกลมเรียวยาว ต้นแขนใหญ่และเรียวยาวมาถึงปลายแขน เหมือนวงช้าง นิ้วมือกลมเรียวยาว โคนใหญ่ ปลายเล็ก หน้าอกเต่งตึง เป็นต้น

ในเพลงไทยปรากฏคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าว จำนวน 17 คำ ได้แก่ คนงาม โฉม โฉมฉาย โฉมตรู ทรามเซย นงคราญ มารศรี ยุพิน เทพี เทวี เทวีสวรรค์ ชาวฟ้า สมร อองค์ แม่อรชร กุสุมา และตัดดาว บุชยา ตัวอย่าง

“...ถึงอย่างไร พี่ยังรักเธอไม่คลาย ตราบซีพนี้วอดวาย เป็นเจ้าถ่านก็
จะขอรัก จะขอรักด้วยวิญญาน แทรกสายลมโชยผ่าน เคล้าเคลีย **นงคราญ** ไม่
ห่างไกล...”

(พี่ยังรักเธอไม่คลาย - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “นงคราญ” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ความงาม กล่าวคือหญิงคนรักต้องมีรูปโฉมสวยงามประดุจนางงาม

ความสวยงามของผู้หญิงนอกจากมีเรือนร่างที่สวยงามแล้ว เรื่องสีผิวและสภาพผิวก็สำคัญเช่นกัน ดังปรากฏคำเรียกผู้หญิงจำนวน 8 คำ ได้แก่ เจ้าสกา นวลน้อย นวลนาง นวลฉวี นวลลอ นิมนวล และเนื้อทอง ในเพลงไทยสากล เช่น

“**นวลลอ**ฟ้ารอฝากรัก ผ่องประไพพัทตร์ นงลักษณ์งามประจักษ์ใจ
คุณความดีเหนือจิวไร้งไร อ่อนละมุนอ่อนละไม เกินหญิงใดในปฐพี...”

(นวลละออ - ธานีรินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “นวลลอ” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ที่เกี่ยวกับผิวงาม คือหญิงคนรักต้องมีผิวผุดผ่อง และงดงาม

นอกจากเรื่องผิวแล้วเรื่องกลิ่นหอมก็เป็นเสน่ห์อีกประการหนึ่งที่เป็นจุดดึงดูดความสนใจของผู้หญิงเหมือนกัน ส่วนมากจะใช้เปรียบดอกไม้ที่เป็นทั้งสัญลักษณ์ของความสวยงาม ความสดชื่น และความหอมหวานเพื่อเรียกผู้หญิง เช่น

“...พี่ขอพบ ศรีสวัสดิ์ เป็นมัจฉา แม่เป็นบัว ตัวพี่ เป็นภุมรา เขย**ผกา**
โกสุมปทุมทอง...”

(คำมั่นสัญญา - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำเรียกผู้หญิงว่า “ผกา” แสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมของสังคมไทยที่เคยผูกพันกับธรรมชาติ โดยเฉพาะดอกไม้ซึ่งทำให้มองเห็นและเข้าใจว่าผู้หญิงกับดอกไม้มีลักษณะร่วมกันเป็นจำนวนมาก เช่น กลิ่นหอมสดชื่น มีสีสันทันและบอบบาง ซึ่งสอดคล้องดังที่ ปรีศนา พิมพ์ (2547: 255) ได้กล่าวถึงคำเรียกผู้หญิงที่เป็นดอกไม้ทั่วไปใน “คำเรียกผู้หญิงในวรรณคดีไทยสมัยอยุธยา” ว่าการที่นำดอกไม้บางชนิดมาใช้เป็นคำเรียกผู้หญิง น่าจะเกิดจากการเทียบเคียงและเชื่อมโยงความคิดระหว่างคุณสมบัติของดอกไม้กับลักษณะของผู้หญิงในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ ความมีสีสันทันและความสดชื่นของกลิ่นดอกไม้ที่ช่วยแต่งแต้มให้โลกงดงามกับความงามของผู้หญิง

ข. ผู้หญิงควรมีค่า

ในเพลงไทยสากลปรากฏคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์เกี่ยวกับคุณค่าของผู้หญิง โดยส่วนมากจะใช้คำที่เป็นสิ่งมีค่าเพื่อเรียกผู้หญิง เช่น แก้ว ทอง พลอย คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวพบจำนวน 8 คำ ได้แก่ แก้ว กิ่งแก้ว เกล็ดแก้ว กิ่งทอง ปรางทอง เพชร แม้อยซึ้ง และดอกเอื้อง ในกลุ่มคำของคำว่า “แก้ว” มีคำหนึ่งที่ใช้ร่วมกับคำอื่นคือ นางแก้ว ซึ่งเป็นหนึ่งในจักรพรรดิรัตนะ คือ สิ่งมีค่า 7 ประการของพระมหากจักรพรรดิราช ได้แก่ จักรรัตนะ หัตถิรัตนะ อัศวรัตนะ มณีรัตนะ อิตถิรัตนะ คหปติรัตนะ และปริณายกรัตนะ นางแก้วเป็นส่วนหนึ่งของอิตถิรัตนะ คำว่า นางแก้ว ปรากฏในเพลงเขมร ดังตัวอย่าง

“..นาง**แก้ว** คู่ใจ เจ้า จากไป พี่ ครวญ หา ใจโศกจ้ง ถึง แก้วตา
รำพึง ถึงหน้า โฉม สมร...”

(นางแก้วในดวงใจ - ทนงศักดิ์ รักดีเทวา)

คำว่า “นางแก้ว” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์เกี่ยวกับหญิงคนรักที่มีค่าเทียบได้กับแก้ว

“...แม้ ยาม**เพชร**หยาดจากฟ้า ร่วงลงมา ฟ้าคงไหวหวั่น ดวงดาวก็
พลอยเศร้าโศกคล้าย มีจากล้นน้ำตาอาลัย...”

(หยาดเพชร - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “เพชร” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์เกี่ยวกับหญิง
คนรักที่มีค่าเทียบได้กับเพชร

นอกจากเปรียบผู้หญิงกับสิ่งมีค่าแล้ว ยังพบว่าผู้หญิงยังมีความสำคัญเท่ากับอวัยวะ
สำคัญของชีวิต หรือเสมอด้วยชีวิตของมนุษย์อีกด้วย คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวพบ
จำนวน 13 คำ ได้แก่ แก้วใจ แก้วตา ขวัญ ขวัญใจ ขวัญชีวา ขวัญชีวี ขวัญตา จอมขวัญ จอมใจ
ดวงใจ ดวงชีวา ดวงฤดี และดวงยิวหา ดังตัวอย่างในเพลงไทยสากล ดังนี้

“...อย่าคำ ตะวันลับจันทร์สาดแสง ฟ้างามยามสุรย์อ่อนแรง สิ้นแสงสอง
เราอำลา โอบเอวกระชับ รับขวัญนวลปราง**แก้วตา** อาลัยหัวใจเสียวซ่า น้ำตา
เธอซึ่มอกฉัน...”

(ทุ่งสร้าง - ชรินทร์ เทพชัย)

คำว่า “แก้วตา” หมายถึง ส่วนสำคัญของตาที่ทำให้แลเห็น (ราชบัณฑิตยสถาน,
2554 : 155) แต่ในเนื้อเพลงข้างต้นปรากฏเป็นคำเรียกผู้หญิงซึ่งสะท้อนโลกทัศน์ต่อผู้หญิงที่พึง
ประสงค์ว่าเป็นผู้หญิงที่มีคุณค่าและมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ชายที่ประจุกแก้วตาที่ช่วยให้มนุษย์
มองเห็นและดำเนินชีวิตได้อย่างสะดวกสบาย

“**ขวัญ**เอ๋ย เคยภริมย์ซิดชื่น สุขสันต์ หลง เพ้อฝัน รักมั่น มิทันจะเนิ่น
...”

(เด็ยวตาย - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “ขวัญ” จากเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักที่มีความสำคัญ
เหมือนกับขวัญ หากขวัญหายทำให้มนุษย์มีจิตใจไม่สงบ ทำงานไม่ได้ อยู่ไม่สบาย ดังนั้นผู้หญิงคนรัก
ต้องเป็นคนที่มีความหมายและคุณค่าสำหรับฝ่ายชายมารวกับขวัญของคน

คุณสมบัติสำคัญที่ผู้ชายต้องการจากผู้หญิงนอกจากความสามารถในการครองเรือน
แล้ว ยังมีความสามารถในการครองรักด้วยเช่นกัน ผู้ชายมักจะต้องการผู้หญิงที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจ
คลายเครียด มีคุณค่าต่อจิตใจ ซึ่งอาจจะมาจากความสามารถพิเศษ เช่น พุดอ่อนหวาน รู้จักเอาใจ

และดูแล ปรากฏคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าว จำนวน 3 คำ ได้แก่ เนื้อเย็น เนื้ออุ่น และ ยาใจ ดังตัวอย่างในเพลงไทยสากล ดังนี้

“...เหมือนดังกระต่ายดำต้อย ที่แหงนคอยพระจันทร์วันเพ็ญ ออกพี่ต้อง
ตรมชวคกริมย์เนื้อเย็น เหมือนดังเช่นกระต่ายโง่...”

(กาไฟหงษ์ - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “เนื้อเย็น” ในเนื้อเพลงข้างต้นแสดงให้เห็นถึงสภาพอากาศของประเทศไทยว่าเป็นประเทศที่มีอากาศร้อน ดังนั้นการที่เรียกผู้หญิงว่า “แม่เนื้อเย็น” แสดงให้เห็นว่าหญิงคนรักสามารถทำให้ความรู้สึกที่อบอ้าวจากอากาศร้อนกลายเป็นเย็นสบายได้ กล่าวคือ หญิงคนรักต้องมีคุณค่าทางด้านจิตใจชวนให้รู้สึกผ่อนคลายได้

“...มาเถิดหนา **ยาใจ** ทั้งปรอย ผมให้สยาย ปล่อยใจ ให้มันโยยบิน ทัว
เรือนร่าง สวยสำอางค์ ไร่มลทิน น้าโลม น้าไร่ ไปสิ้น ยวนยั่วใจ สุดทน...”

(อ่าวอารมณ์ - ธานินทร์ อินทรเทพ)

คำว่า “ยาใจ” ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์เกี่ยวกับหญิงคนรักที่มีค่าเปรียบเสมือนที่บำรุงหัวใจ ที่ช่วยให้ฝ่ายชายสดชื่นได้

ค. มีกิริยามารยาทดี

ผู้หญิงที่ดีต้องมีกิริยามารยาทเรียบร้อยโดยเน้นถึงการปฏิบัติตนต่าง ๆ เช่น นอน นั่ง เดิน ยืน ฯลฯ ดังปรากฏเป็นคำสั่งสอนในสำนวนสุภาษิตไทย เช่น ผ้าพับไว้ ซึ่งหมายถึง กิริยามารยาทเรียบร้อย ในเพลงไทยสากลปรากฏคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวจำนวน 6 คำ ได้แก่ กุลสตรี คนดี สุภาพสตรี คนมีน้ำใจ แม่เอื้ออารี และนางลักษณ์ ดังปรากฏในเพลงไทยสากลดังนี้

“...สุดที่รักเอ๋ย คำนี้ผมมิเคย จะเอ่ยกับใคร เพื่อคุณ ผมจึงมอบให้ ทั้ง
กายและวิญญาณ รักที่ซื่อตรง กับคุณ ผมจึงสยบ เพราะพบ**กุลสตรี** ที่ดีเช่น
คุณ”

(สุดที่รัก - สุเทพ วงศ์กำแหง)

“...เธอตายเสียแล้ว ตายไปจากวีแวว แคล้วไปจากชีวี ตายไปจาก
ความหวัง ทั้งลมหายใจ ยังมี **สุภาพสตรี**สุดแสนดีของฉัน”

(เหมือนตายจากกัน - สุเทพ วงศ์กำแหง)

ทั้งคำว่า “กุลสตรี” และ “สุภาพสตรี” ล้วนเป็นคำเรียกผู้หญิงซึ่งสะท้อนโลกทัศน์ต่อผู้หญิงที่พึงประสงค์ว่าต้องมีกริยาวาจาเรียบร้อยซึ่งเป็นผู้หญิงที่ผู้ชายเชื่อว่าจะมอบความสุข ความเจริญ ความก้าวหน้าให้กับตนและครอบครัวของตนได้

ง. มีอายุน้อยและน่ารัก

โลกทัศน์อีกประการหนึ่งของคนไทยที่มีต่อผู้หญิงที่พึงประสงค์ คือ ผู้หญิงต้องมีอายุน้อยและน่ารัก เนื่องจากวิธสาวเป็นวัยที่ผู้หญิงมีความสุขความงาม ความบริสุทธิ์ และความน่ารักมากกว่าวัยใด ๆ ทั้งสิ้น ในเพลงไทยสากลปรากฏคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวจำนวน 8 คำ ได้แก่ กานดา คนรัก ชู้ น่อง ทรามวัย บังอร สาวน้อย และอรทัย จากตัวอย่างในเพลงไทยสากลดังนี้

“จากน่องไปไกล อยู่แห่งไหน ดวงใจนี่เป็นห่วง พียังรัก พียังห่วง พียังห่วง ห่วงเธอเหมือนดังดวงใจ...”

(จากน่อง - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำว่า “น่อง” หมายถึง ผู้ร่วมบิดาหรือมารดาเดียวกันและเกิดทีหลัง, ลูกของอาหรือของน้า, เรียกคนที่มีอายุคราวน่อง; ออกทีหลัง, มาทีหลัง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 611) แต่ในเนื้อเพลงข้างต้นคำว่า “น่อง” เป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าหญิงคนรักมีอายุน้อยกว่าฝ่ายชาย

“...รอ ฉันทรอ ด้วยใจวิงวอน ขอ**บังอร**เมตตารักฝากใจ เพียงยิ้มสักนิด
ฤทัย ฉันทมองเรื่อยไป ด้วยรูสีเมตตาของเธอ”

(ทาสเทวี - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “บังอร” หมายถึง ผู้หญิง, เด็ก ๆ ที่กำลังน่ารัก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 661) แต่ในเนื้อเพลงข้างต้นคำว่า “บังอร” เป็นคำที่ผู้ชายใช้เรียกหญิงคนรักซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าหญิงคนนั้นเป็นสาวอ่อนเยาว์

4.1.2 ลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์

ก. ไม่ซื่อสัตย์

จากการศึกษาโลกทัศน์ของคนไทยที่มีต่อผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ซึ่งสะท้อนผ่านความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยสากลพบว่า ในกรณีที่เป็นคู่สามีภรรยา หากผู้หญิงไม่ซื่อสัตย์กับ

สามี จะทำให้ครอบครัวไม่มีความสุข หรือหากยังไม่ได้แต่งงานกันก็สามารถทำให้อีกฝ่ายต้องเสียความรู้สึกเป็นอย่างมาก จนบางคนอาจจะเสียความมั่นใจในเรื่องความรัก หรือเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการสื่อสารสร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคล ซึ่งจะต้องใช้เวลานานเพื่อเยียวยาความรู้สึกที่ถูกละเลย คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวพบจำนวน 4 คำ ได้แก่ คนใจบอน กากิ นางพิมและวันทองซึ่งปรากฏในเพลงไทยสากลดังนี้

“...สอดสายตา มองหาคนปราณี ขอน้ำใจไม่ตรีมาต่อชีวิ สักวัน เขาก็
อุตส่าห์ ให้มา หนึ่งชั้น แต่ช่างขม เหลือนั้น เพราะเป็นน้ำคำจากใจ**กากิ**...”

(ญาติวันทอง - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

“...จะจำเอาไว้โดยไม่ต้องจด เพราะมีภาพพจน์ คอยเตือนหลอกหลอน
ช่วยเตือนความเจ็บใจล้นถึง**คนใจบอน** ชอบเปลี่ยนคู่นอน เหมือนเปลี่ยนเสื้อใน
...”

(จำโดยไม่ต้องจด - ธาณินทร์ อินทรเทพ)

ทั้งคำว่า “กากิ” และ “คนใจบอน” ล้วนเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนให้เห็นถึงข้อบกพร่องของผู้หญิงคนรักที่ขัดจากค่านิยมของสังคม และภาพลักษณ์ที่ดีของสตรีไทยเกี่ยวกับการปฏิบัติตนต่อสามีว่า สตรีจะต้องเป็นภรรยาที่ดีของสามี ด้วยการรู้จักประนีประนอมให้สามีเป็นสุขทั้งกายและใจ ในฐานะที่เป็นภรรยามีหน้าที่ 2 อย่าง คือจะต้องมีความซื่อสัตย์ จงรักภักดี หมายถึงรักเดียวใจเดียวต่อคู่ครองของตน (คีน เฮ ซิน, 2543 : 130) ดังนั้นหากผู้หญิงใดมีจิตใจไม่ซื่อตรง ไม่ประพฤติตนดังที่กล่าวไว้ สังคมจะนับผู้หญิงนั้นว่าเป็นผู้หญิงซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับ ไม่ควรคบค้าสมาคมโดยเด็ดขาด

ข. มีจิตใจโหดร้าย

จากลักษณะของผู้หญิงที่ผู้ชายพิจารณาเมื่อเลือกคู่ครอง ประการที่ 3 กล่าวไว้ว่าผู้หญิงต้องมีความประพฤติและอัธยาศัยเป็นที่น่ารัก น่าคบถ้อยแกคนทั่วไป ดังนั้นการที่ผู้หญิงมีจิตใจโหดร้ายจึงเป็นการขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงเพราะว่า ผู้หญิงที่มีจิตใจโหดร้ายไม่สามารถมอบความสุขให้ครอบครัวได้ นางจะนำมาซึ่งความทุกข์ ความอับมงคล ความพิบัติต่าง ๆ ให้กับครอบครัว คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวมีจำนวน 4 คำ ได้แก่ คนเลือดเย็น หญิงใจชั่ว งามพิช และคนใจหินปรากฏในเพลงไทยสากลดังนี้

“ได้มาอย่างไร เสียไปอย่างนั้น ชมใจมิให้คิดสั้น เพราะมันเป็นเรื่อง
กรรมเวร ก่อนได้เธอมา รู้ว่าชั่วช้าเหลือเกิน **งูพิษ**ยังอุ้มมาเล่น อยากรู้เห็น กลับ
ตัวกลับใจ...”

(ได้มาอย่างไรเสียไปอย่างนั้น - สุเทพ วงศ์กำแหง)

คำเรียกผู้หญิงว่า “งูพิษ” เป็นคำที่เปรียบผู้หญิงกับสัตว์อันตรายพิษที่ให้โทษถึงคนรักที่
ตั้งใจช่วยเหลือ และรักเธอ แต่เนื่องจากเธอเป็นคนร้ายตั้งแต่เดิม ถึงแม้ฝ่ายชายพยายามมอบความรัก
ความดีให้กับเธอมากเพียงใด สุดท้ายเธอก็ยังเป็นคนร้ายคนเดิมที่ทำร้ายคนที่ช่วยเหลือเธอซึ่งประจวบ
กับงูพิษที่ไม่รู้ความดีความชั่ว ไม่รู้จักตอบแทนบุญคุณคนที่ทำดีกับตนอีกด้วย

นอกจากใช้คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับงูพิษแล้ว ยังปรากฏคำที่สื่อถึงหญิงใจชั่วอย่าง
ตรงตัว เช่น

“...ได้มาอย่างไร เสียไปอย่างนั้น ชมใจมิให้คิดสั้น เพราะมันเป็นเรื่อง
หมองมัว กำพืดดั้งเดิม ไม่อาจแต่งเติมเสริมตัว ตัดรักจาก **หญิงใจชั่ว** เจ็บตัว
ดีกว่าเจ็บใจ”

(ได้มาอย่างไรเสียไปอย่างนั้น - สุเทพ วงศ์กำแหง)

ค. มีฐานะสูง

เรื่องฐานะในสังคมไทยเป็นอุปสรรคที่ขัดข้องความรักระหว่างหญิงที่สูงศักดิ์กับชายที่
ต่ำต้อย เนื่องจากฐานะในสังคมไม่เสมอกัน ถึงแม้ชายหญิงทั้งสองคนรักกันมากเหลือคณาก็ตาม แต่
สังคมไม่อนุญาตให้ทั้งสองคนได้ครองรักกันอย่างแน่นอน ดังนั้นผู้ชายมักจะเสียสละความรักของตน
เพื่อให้หญิงคนรักได้ครองรักกับผู้ชายที่มีฐานะเสมอกัน ที่ดูเหมาะสมทั้งฐานะและรูปสมบัติ คำเรียก
ผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวพบจำนวน 9 คำ ได้แก่ กิ่งฟ้า ดอกฟ้า หญิงศักดิ์นา แก่นจันทร์ แขน
ดาว เตือน บุหลัน และหงส์ ปรากฏในเพลงไทยสากลดังนี้

“ผลอใจไฝฝืน ส้มสัญชาติ คิดดูนาถหนักหนา คักดีสกุลเปรียบกา
โสมม ยังหลงลิ้มละเมอ เผยอใจปองชม อ่าองค์ **หงส์** ทองล่องลม ที่สูงลิบหล้า...”

(กาไฝหงษ์ - ชรินทร์ นันทนาคร)

คำว่า “หงส์” เป็นคำเปรียบผู้หญิงกับสัตว์ที่อยู่ในตระกูลของนกซึ่งถือว่าเป็นกษัตริย์
ของนกทั้งหลาย หากใช้เรียกผู้หญิงส่วนมากหมายถึงผู้หญิงที่มีฐานะสูงศักดิ์

“ลาก่อนที่รักลาก่อน*ดอกฟ้า* แม้นชาติหน้ามีค่อยพบกันใหม่ ชาตินี้ฉัน
จนทุกข์ทนยากไร้ ต้องหักห้ามใจเมื่อคิดรักเธอ...”

(ลาก่อนดอกฟ้า - สุเทพ วงศ์กำแหง)

หากพิจารณาคำว่า “ดอกฟ้า” โดยแยกเป็นหน่วยคำ คือ ดอก กับ ฟ้า จะเห็นว่า เป็นคำที่น่าจะหมายถึงสิ่งของหรือสิ่งสำคัญที่มีคุณค่าและอยู่สูงเปรียบกับท้องฟ้าที่กว้างใหญ่ ดังนั้น คำเรียกผู้หญิงว่า ดอกฟ้า หมายถึง หญิงที่มีฐานะสูงศักดิ์ดีกว่าชายที่หมายปอง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 424)

4.2 โลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงเขมร

ระบบมรดกชาติปไตยที่ฝังอยู่ในสังคมเขมรได้ส่งอิทธิพลต่อวิถีชีวิต ค่านิยม และโลกทัศน์ของ คนเขมรที่มีต่อผู้หญิงในฐานะผู้มีอิทธิพลในครอบครัวโดยสื่อผ่านขนบธรรมเนียม ประเพณี และพิธี สำคัญต่าง ๆ เช่น งานขึ้นบ้านใหม่ที่บังคับให้ผู้หญิงต้องอุ้มแมวสามสีขึ้นบ้านเป็นคนแรก ซึ่งเชื่อกันว่า จะนำมาซึ่งสิริมงคล ความเจริญให้กับครอบครัว หรือพิธี แสนเมบา (ស្រន់មេបា) แปลว่า เช่นไหว้ผี บรรพบุรุษ พิธีนี้จัดขึ้นเพื่อเป็นบรรทัดฐานทางความเชื่อที่ช่วยส่งเสริมคุณค่าให้ผู้หญิง เนื่องจากหาก หญิงผู้ใดได้กระทำผิดจากกฎเกณฑ์ของสังคม เช่น สุกก่อนห้าม ชาวเขมรเชื่อว่าวิญญาณของบรรพ บุรุษจะโกรธ และเคঁนโดยจะทำให้หญิงผู้นั้นต้องเจ็บป่วย หรือทำให้สมาชิกคนใดคนหนึ่งในครอบครัว ต้องป่วยหนัก จนกระทั่งต้องไปหาหมอดูเพื่อหาสาเหตุที่ก่อให้เกิดเรื่องไม่ดีในครอบครัว และเพื่อสืบ หาผู้ก่อเหตุ หลังจากทราบสาเหตุแล้ว หญิงผู้กระทำผิดต้องไหว้ขอโทษผีบรรพบุรุษโดยทันที ยิ่งไปกว่า นี้หญิงผู้มีพฤติกรรมไม่ดีผู้นี้ต้องรับโทษทั้งทางกายและทางใจจากสังคมอย่างหนักหน่วง เช่น ไม่ อนุญาตให้เข้าร่วมพิธีมงคลในฐานะผู้เกี่ยวข้องโดยตรงและยังส่งอิทธิพลในเชิงลบถึงลูกหลานด้วยไม่มี ผู้ใดต้องการคบค้าสมาคมด้วย เนื่องจากว่าเป็นเด็กที่มีแม่เป็น สตรีขาดคุณธรรม (ស្រីខាតលក្ខណ៍)

ด้วยสาเหตุดังกล่าวจึงทำให้ชาวเขมรให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่อง สตรีครบคุณธรรม (ស្រីគ្រប់ លក្ខណ៍) เป็นอย่างมากเพราะหญิงผู้มีลักษณะดีครบถ้วนจะเป็นหญิงที่ช่วยเชิดชูหน้าตาให้กับ ครอบครัวยุคต่อจนสังคมที่ตนอาศัยอยู่ให้เป็นที่นิยมทางด้านระเบียบวินัยที่ดี บรรพบุรุษเขมรจึงจัด ให้มีพิธีจุลุมลပ် (ពិធីចូលម្តង) ซึ่งแปลว่า พิธีเข้าร่วม เพื่อสั่งสอนลูกผู้หญิงให้เป็นกุลสตรีดังที่สังคม ต้องการ พิธีจุลุมลပ် (ពិធីចូលម្តង) ถูกจัดทำเมื่อลูกสาวมีประจำเดือนเป็นครั้งแรก พ่อแม่จะจัดพิธีเข้า ร่วมภายในครอบครัวโดยไม่ต้องเชิญชวนผู้ใดเข้าพิธีก็ได้ ปรกติแล้วพิธีเข้าร่วมจะใช้ระยะเวลาตั้งแต่ 3 เดือนจนถึง 6 เดือน หรือบางครอบครัวที่มีฐานะดีก็สามารถขยายเวลาเพิ่มได้ ในระยะเวลาที่เข้าร่วม

ลูกสาวต้องเรียนรู้วิชาหลากหลายซึ่งมีพ่อแม่เป็นผู้สั่งสอนโดยตรง แม่จะรับหน้าที่สอนด้านวิชาการ บ้านการเรือนและดูแลร่างกาย ส่วนพ่อจะรับผิดชอบเรื่องด้านจริยธรรม ศิลธรรม และคุณธรรมโดยจะหาตำราสอนหญิงต่าง ๆ มาอ่านและอธิบายให้ลูกสาวฟัง ส่วนตำราที่พูดถึงคุณงามความดีของผู้หญิงหรือที่ภาษาเขมรใช้คำว่า ลกขณส์ตรี (លក្ខណ៍ស្ត្រី) หรือคำว่า สตรีครบลกขณส์ (ស្ត្រីគ្រប់លក្ខណ៍) เพื่อเรียกผู้หญิงที่มีจริยธรรม ศิลธรรมที่ดี กล่าวคือผู้หญิงที่เป็นสิริมงคลต่อครอบครัวและสังคม ในทางกลับกันหากหญิงใดประพฤติตนปราศจากตามที่ตำราได้บันทึกไว้จะเรียกว่า สตรีขาดลกขณส์ (ស្ត្រីខាតលក្ខណ៍) แปลว่า หญิงผู้มีลักษณะไม่ดี ลักษณะของผู้หญิงเขมรมีจำนวน 31 ประการดังต่อไปนี้

1. ไม่ซุบซิบนินทาเขา
2. รู้จักมีสัมมาคารวะต่อบิดา มารดา และสามี
3. รู้คุณและตอบแทนคุณบิดามารดา ทั้งฝ่ายตนเองและฝ่ายสามี
4. ไม่นอนกลางวัน
5. ไม่หลงลืมหน้า หลัง
6. รู้จักรักษาทรัพย์สิน
7. ไม่นอกใจสามี
8. ไม่หึงหวงสามี
9. ไม่มีกมลมารยา
10. ไม่สยายผมให้ใครเห็น
11. มีจิตใจอดทน หนักแน่น
12. เดินเบา ๆ ไม่เดินตึงตัง
13. ไม่ยื่นหรือนั่งอวดกายให้ใครเห็น
14. ไม่เดินด้วยท่าทางที่ตัดจริต
15. รู้จักสำรวมตา ไม่ชำเลืองมอง
16. มีท่าเดินที่งาม ไม่เดินส่ายสะโพกไปมา
17. ไม่เดินทอดน่อง สะบัดไหล่
18. พุดเบา ๆ แต่ชัดเจน
19. อย่าหยอกล้อ หัวเราะเล่น
20. ไม่พุดเกี่ยวพาราสีผู้ชาย
21. ไม่เกียจคร้าน เมื่อทำงานต้องทำให้เสร็จ
22. ไปไหนแล้วรีบกลับ
23. ให้รู้จักเก็บของในเวลาที่เหมาะสม
24. รู้จักจัดบ้านช่อง
25. รู้จักตกแต่งเครื่องอุปโภคบริโภค

26. รู้จักกล้วยสามี่ บิดา มารดา และปฏิบัติตามโอวาท
27. กินอาหารหลังบิดา มารดา และสามี่
28. หยุดกินอาหารก่อนบิดา มารดา และสามี่
29. นอนหลังสามี่
30. ตื่นก่อนสามี่
31. มีจิตใจเมตตา กรุณา รู้จักทำบุญให้ทาน

(พรวจ-ภุม 1999 : 53-55) อ้างใน (อุบล เทศทอง, 2548 : 209-210)

ผู้หญิงที่มีลักษณะดังกล่าวเรียกว่าสตรีครุปลกขณ (สุวีศรีครุปลกขณ) ซึ่งเป็นผู้หญิงในอุดมคติที่ผู้ชายหมายปองมาเป็นภรรยา

พิธีเข้ารั่มยังมีกฎระเบียบหรือข้อห้ามจำนวน 3 ข้อที่ผู้เข้ารั่มต้องปฏิบัติ ได้แก่ ข้อแรก ห้ามพูดจากับผู้ชาย ข้อที่ 2 ไม่อนุญาตให้ออกเดินจากบ้าน กล่าวคือต้องอยู่ในห้องส่วนตัวตลอดเวลา ยกเว้นตอนพระอาทิตย์ตกจึงอนุญาตให้ออกไปทำธุระส่วนตัวเพียงใกล้บ้านเท่านั้น เช่น อาบน้ำ และข้อสุดท้าย ไม่อนุญาตให้ทานเนื้อสัตว์ทุกชนิด อาหารที่อนุญาตให้ทาน ได้แก่ ตำเกลือผสมกับงา หรือ ถั่วลิสง และผักต่าง ๆ หลังจากถึงเวลาต้องออกจากพิธีหรือที่เรียกว่า พิธีเจณุมลป (ถีตีเชฎฐชู้) ครอบครัวส่วนมากจัดทำพิธีที่มีลักษณะยิ่งใหญ่เพราะพิธีนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญจำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ประกาศความเป็นสาวให้ลูกสาว ดูแลผิวพรรณของลูกสาว อบรมสั่งสอนวิชาความรู้ทั้งเรื่องการบ้านงานเรือน และกิริยามารยาทในการปฏิบัติตนในสังคม รวมถึงเป็นการบอกกล่าวแก่ญาติพี่น้องให้รับรู้ถึงรูปสมบัติและกิริยามารยาทที่ดีงามของลูกสาว

4.2.1 ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์

คำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมรได้สะท้อนโลกทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิงที่พึงประสงค์ไว้ดังนี้

ก. มีรูปงามและกลิ่นกายหอม

หญิงผู้เป็นที่พึงประสงค์ของสังคมเขมรนอกจากเน้นถึงลักษณะภายในที่สวยงามแล้ว ยังต้องมีรูปโฉมงามคงามควบคู่ด้วยเช่นกัน คำนิยมเรื่องรูปโฉมงามได้ถ่ายทอดทั่วประเทศด้วยการสร้างเนื้อหาเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ปรากฏในเพลง เรื่องสั้น นวนิยาย หรือนิทานพื้นบ้าน จากการศึกษาภาพลักษณ์ของตัวละครชายและตัวละครหญิงที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านเขมร (นันทวัน จันเจ็ก, 2560 : 159) พบว่า

การกล่าวถึงภาพลักษณ์ภายนอกที่ดีของตัวละครหญิงในด้าน รูปร่าง หน้าตา หรือการแต่งกาย จะมีลักษณะ รูปร่างงดงาม มีความงาม สวย รูปร่างสมบูรณ์ เป็นที่สะดุดใจของบุรุษ รูปร่างประดับตกแต่งด้วยเครื่องประดับอันงดงาม รูปร่างสวยสด งดงาม ผิวขาว ริมฝีปากเต็มอิ่ม ตาทั้งคู่มีประกายดุจนิล คิ้วประดุจคนวาด แก้มเปล่งปลั่ง แฉงระเรื่อ ถันทั้งคู่ชูเต่งตึง มีเล็บมือสะอาดงดงาม รูปร่างงดงามน่ารัก สวมตะพุดทองฝังเพชรที่หู ตัวเล็ก รูปร่างหมดจด

ในเพลงเขมรพบคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ลักษณะดังกล่าวจำนวน 5 คำ ได้แก่ โฉมฉาย (ោមឆាយ), โฉมย่ง (ោមយ៉ង់), โฉมเฉลา (ោមឆោ), นวนลอง (នួនលួង), และ สรส์ (ស្រស់) ประกฏในเนื้อเพลงเขมรดังต่อไปนี้

“**បងឃើញស្រីស្រស់ប្រិមប្រិយពីចម្ងាយ សក់អន្លាយភក្តី***ោមឆាយ* ដូច
គំនូរ...”
(ស្តាយដួងតារា - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“**พี่เห็นหญิงสวยสดใสจากที่ไกล ผมยาว พักตร์***โฉมฉาย*เหมือน
ภาพวาด...”
(เสียดายดวงดารา - สิ้น สีสามุต)

คำว่า โฉมฉาย (*ោមឆាយ*) ซึ่งแปลว่า โฉมฉาย ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์เกี่ยวกับความงาม กล่าวคือหญิงคนรักต้องมีรูปร่างผุดผ่องและสดใส

“**...អើតតាមបង្អួច...លួចសម្លឹងស្តាយ អកម្មយគូសប្បាយ រីកាយនៅលើ
បង្កង ថ្នាក់ថ្នម លួងលោមគួរអូរបង ប៉ែកតែ***នួនលួង* ប្រែខ្លួងចោលបងងកា...”
(កុំធ្វើបាបบង - អឹង ណาริ)

“...โผล่หน้าออกมาตามหน้าต่าง...แอบมองไปไกล เห็นเหยี่ยวปลาใหญ่
หัวเทาหนึ่งคู่ เพลิดเพลินอยู่บนกิ่งไม้ ดูแลซึ่งกันและกัน แต่*นวลละออง* กลับทิ้ง
พี่ไปให้พี่เดียวดาย...”

(อย่าทำร้ายพี่ - อิง ณาวิ)
คำว่า นวนลอง (*នួនលួង*) ซึ่งแปลว่า นวลละออง ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์เกี่ยวกับความงาม กล่าวคือหญิงคนรักต้องมีสีผิวผุดผ่อง

อย่างไรก็ตามหากหญิงผู้นั้นมีเพียงรูปโฉมสวยงาม แต่กิริยามารยาทไม่ดี สังคมเขมรก็ไม่ให้ความสำคัญเช่นกัน แต่กลับไปยกย่องผู้หญิงที่อาจจะมีรูปโฉมไม่ค่อยสวย หรือผิวดำ แต่ที่สำคัญคือต้องมีกิริยามารยาทดี ในเพลงเขมรพบคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวจำนวน 3 คำ ได้แก่ เฆมา (ខ្មៅ), เมมา (ម៉ៅ), และ สรแอม (ស្រអែម) ดังปรากฏใช้ในเนื้อเพลงเขมร ดังนี้

“...អូនជាបុណ្យ នៅកោះដើមទ័ត ដីចាប់កំសត់ នៅកោះក្រុមបាយ រូបងក

ម្តោះ អូននៅម៉ាយ **ខ្មៅ** ងើយកុំស្តាយ ឆ្កងព្រែកពីរនាក់...”

(ទូកត្នោត - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...น้องเป็นบุปผาที่เกาะจันทัต จีจาบผู้นำสงสารอยู่เกาะครอบบาย พี่
เป็นหนุ่ม น้องเป็นม่าย **ดำ**เออยอย่าเสียดาย ข้ามคลองด้วยกันสองคน...”

(เรือไม้ (ตาล) - สิ้น สีสามุต)

คำว่า เฆมา (ខ្មៅ) ซึ่งแปลว่า ดำ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงหญิงม่ายที่มีผิวดำแต่มีคุณค่าต่อฝ่ายชาย ซึ่งสอดคล้องกับ จบบาบส์รี ของ บัณจิต มิน ไม้ อ่างใน **ကျွန်း** **နီ** (2018) ได้กล่าวว่ายังแพ้ผู้หญิงที่มีผิวดำแต่เป็นกุลสตรี ดังนี้

“មួយល្អរបស់សន្លាង ឥតគេផ្ដើមខាង ច្បាប់ផងមិនចេះ។

ល្អពិតគំនិតមិនធ្ងន់ ទោះខ្មៅក្រអែង ការសោតសមគួរ។

គឺមោះនាងនោះមិនជួ ចេះដឹងសមគួរ ស្គាល់អស់ឥរិយា។

នេះឯងពីព្រេងលោកថា ហៅល្អបា កបកល្អណា។”

(ច្បាប់ស្រី - បណ្ឌិតម៉ឺន ម៉ៃ)

“คนหนึ่งรูปสวยและผิวขาว ไม่มีผู้ใดเปรียบได้ แต่ไม่รู้กฎเกณฑ์
อีกคนถึงมีผิวดำ แต่มีกิริยามารยาทที่ดี ถือว่าเหมาะสมเป็นหญิง
นางไม่ใช่มนุษย์ รู้จักมีสัมมาคารวะ และมีอริยาบทที่ดี
นี่จึงเรียกว่า กัลยาณี”

(จบบาบส์รี - บัณจิต มิน ไม้)

จากตำราสอนหญิงข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงที่สวยงามที่แท้จริงของชาวเขมรไม่ได้ขึ้นอยู่กับรูปโฉมภายนอกเพียงประการเดียวแต่ต้องมีจิตใจสวยงาม มีกิริยามารยาทที่ดี หรือเป็นส

รีครบลักษณ์ (ស្រីគ្រប់លក្ខណ៍) จากภายในอีกด้วย การสั่งสอนในลักษณะเช่นนี้ยังปรากฏในสุภาสิต
เขมร เช่น สรีสดูจางน มารยาทมินบาน ดุจฉกแกกเรียมพทะ (ស្រីសដូចាន មារយាទមិនបាន ដូចផ្កា
ក្រុមផ្ទះ) แปลว่า ผู้หญิงชาวเหมือนจางน มารยาทไม่ดีเหมือนหมาใต้ถุนบ้าน ซึ่งหมายถึง ผู้หญิงที่มี
รูปร่างหน้าตาสวยงามแต่กิริยามารยาทไม่ดีก็ไม่มีคุณค่า (อุบล เทศทอง, 2548 : 218)

นอกจากเรื่องเรือนร่างและผิวของผู้หญิงแล้ว เรื่องกลิ่นกายหอมก็เป็นปัจจัยสำคัญที่
เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของผู้หญิงเขมร ผู้หญิงมักจะถูกนำไปเปรียบกับดอกไม้ที่มีลักษณะที่แสดงถึงความ
สวยงาม เพราะผู้หญิงเป็นบุคคลที่ผูกมัดกับความสวยความงาม และดอกไม้ก็มีลักษณะหน้าที่ซึ่ง
สอดคล้องกับเพศหญิง กล่าวคือ ดอกไม้เป็นส่วนหนึ่งของพืชที่ทำหน้าที่สืบพันธุ์และบริเวณดอกเป็น
ส่วนที่ผลิตของพืชจะเกิดขึ้น (มิรินดำ บูรรุงโรจน์, 2548 : 130) นอกจากนี้ยังมีเรื่องกลิ่นหอมของ
ดอกไม้อีกด้วยซึ่งก็เป็นเสน่ห์ที่ดึงดูดให้ดอกไม้ยังมีความสดใส และอ่อนโยน ส่วนผู้หญิงเขมรก็ให้
ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องเสน่ห์ของกลิ่นเหมือนกัน หากหญิงใดมีกลิ่นกายเหม็นก็ถูกนำไปเปรียบกับ
งูเห่าซึ่งเป็นสัตว์ที่มีพิษสามารถทำร้ายมนุษย์ให้ถึงตายได้ ดังที่ เตียบ - สีเมือน (2546) อ้างใน
(อุบล เทศทอง, 2548: 221) ได้กล่าวถึงลักษณะ 5 ประการของผู้หญิงที่เหมือนงูเห่า ดังนี้

1. ไม่บริสุทธิ์ ไม่สะอาด
2. มีกลิ่นตัวเหม็น
3. ไม่ซื่อตรง
4. มีพิษมาก
5. เป็นนักฆ่า

พบคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโทษที่ศนดังกล่าวจำนวน 10 คำ ได้แก่ บุษผา (បុស្ពា), ฝ
กา (ផ្កា), บุษผาบางกอก (បុស្ពាបាងកក), ฝกา กังฟงบราก (ផ្កាកាំងផងប្រាក់), และ ฝกาพระตะบอง (ផ្កាចាត់
ដំបង), ฝกาบ (កុណាប), ฝปา (ចំប៉ា), ฝปี (ចំប៉ី), ฝลิวต (ម៉ិះរួត), และ ฝดวล (ฝฝួល) ปรากฏในเนื้อ
เพลงเขมร เช่น

“...បងស្នេះស្នេះភក្តីសោមកែវវិមិត្ត នេះគឺស្នេះបិតិ ង្រឹមសូមផ្ញើចិត្តលើ

ចំប៉ា ហើយ”

(ចំប៉าบุสสุส - ใฝร์ สภาภัต)

“...ก็ตาร์ร้องทุกซ์ เจรจาบอกเมืองไพลิน เสน่ห์ประจุกความฝัน **น้องผู้เปรียบเหมือนทองสุกปลั่ง**ไม่เมตตา พี่ร้องไห้นับปาหญิงหัวเราะเฮฮากับคู่รัก แขนพีกอดก็ตาร์ ซิวากอดชายใหม่”

(ก็ตาร์ร้องทุกซ์ – สีน สีสามุต)

คำว่า มาสฉอนิน (**มาสฉูนิน**) ซึ่งแปลว่า ทองสุกปลั่ง ในเนื้อเพลงข้างต้นหมายถึงหญิงผู้มีค่าเปรียบกับทอง

นอกจากคำเรียกผู้หญิงที่เป็นทรัพย์สินสิ่งของที่มีค่าแล้ว ยังปรากฏคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับอวัยวะสำคัญของร่างกายซึ่งเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวจำนวน 6 คำ ได้แก่ คุชีวิต (**คุชีวิต**), ซิวา (**เซียวา**), ตรวายชีวี (**ตรวายชีวี**), เกลิมไถล (**เกลิมไถล**), พรลิ่ง (**พรลิ่ง**) และ สัณพัวหฤทัย (**สัณพัวหฤทัย**)

จากคำเรียกผู้หญิงว่า เกลิมไถล (**เกลิมไถล**) ที่ใช้คำว่า เกลิม (**เกลิม**) แปลว่า ตับ สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงเป็นบุคคลที่มีค่าสำคัญสำหรับผู้ชายอย่างมากโดยเทียบได้กับ ตับ ซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญภายในอย่างหนึ่งที่คนเขมรให้ความสำคัญเหมือนกับที่คนไทยให้ความสำคัญกับใจ จะเห็นว่าคนเขมรจะมีคำประสมที่มีคำว่า เกลิม (**เกลิม**) ประกอบเป็นคำประสมเป็นจำนวนมาก เช่น เกลิมธ (**เกลิมธ**) แปลว่า ใจกล้า เกลิมเขมา (**เกลิมเขมา**) แปลว่า ใจดำ เกลิมรลวย (**เกลิมรลวย**) แปลว่า สงสาร เป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าว เช่น

“...ธีกเข็ញผល់គ្រាឆាប់ថ្នាក់ថ្នមបិរុមរក្សមេត្រីបុរក្ខិស្នេហា អូនណាតចោល
 បងទៅឱ្យបងនៅគេងអាបក្តីចំបែង ខ្លោចផ្សាពេលបងธีกเข็ញកាលណា ចិត្តារិយោគ
 ក្រៀមក្រំអាជ័យ វិលវិញ វិលវិញមកថ្លៃ វិលជួបជាថ្មី រូបថ្មីចាំទទួលស្រីហើយ វិលវិញ
 អូន សួនពិសី **ផ្លើមផ្លើ** ដៃថ្មីចាំទទួលហើយ...”

(វិលវិញណាអូន - ស៊ុន ស៊ុនសាមុត)

“...นี่ถึงตอนที่เคยทะเลาะนอม ร่วมรักไม่ตรี แลกความรัก น้องจากพี่ไป
 ให้พี่นอนกอดความเสียใจ เจ็บปวดทุกครั้งที่นี่ถึงน้อง กลับมา กลับมานะน้อง

กลับมาเจอกันใหม่ พี่ร่อน้องกลับมา กลับมานะน้อง มือของสามีผู้นี้รอรับน้อง
แล้ว...”

(กลับมาะน้อง - สีน สีสามุต)

นอกจากใช้คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสิ่งมีค่าและอวัยวะสำคัญของร่างกายแล้ว ยังปรากฏคำเรียกผู้หญิงที่เป็นพืชซึ่งล้วนเป็นพืชที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพ ผู้วิจัยเข้าใจว่าการที่ผู้ประพันธ์ได้นำพืชที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพเพื่อใช้เรียกผู้หญิงยิ่งแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของผู้หญิงซึ่งนอกจากมีรูปร่างสวยงามแล้ว ยังมีความสามารถอื่น ๆ อีกด้วย ซึ่งอาจจะเป็นวิชางานบ้านการเรือน การดูแลและสั่งสอนลูกหลานอย่างมีประสิทธิภาพซึ่งสอดคล้องกับ วิชชุกร ทองหล่อ (2548) ที่กล่าวถึงคำที่เป็นสัญลักษณ์ของหญิงเขมรในคำเรียกหญิงในเพลงสมัยนิยมเขมรว่า การนำพืชที่มีประโยชน์มากกว่าความหอมหรือความสวยงามมาใช้เรียกผู้หญิง เป็นการให้เกียรติยกย่องว่ามีประโยชน์มีคุณค่า ควรทะนุถนอมดูแลรักษาเสมอด้วยชีวิต และเป็นหญิงที่น่าจะสามารถสั่งสอนลูกหลานให้เป็นคนดี มีคุณค่า มีประโยชน์ต่อครอบครัวและสังคม คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าว เช่น

“...ផ្កាដុះតាមផ្លូវរៀបមិនត្រូវការ ចិត្តគួបប្រាថ្នាផ្កាក្នុងរង **ផ្កាសំបូរមាស**

មានម្ចាស់ដើមគ្រប់គ្រងដើម ក្រពុំលើទងចាំបងថ្មមី”

(สับบุรมาล - สุริส สุสิลาบุตร)

“...ดอกไม้ขึ้นตามริมถนนที่ไม่ต้องการ ใจแอบปรารถนาดอกไม้ในรั้ว
ดอกกระถินทองมีเจ้าของครอบครอง ดอกตูมบนดอกกรอที่ดูแล”

(กระถินทอง - สีน สีสามุต)

ค. มีอายุน้อย

ภาพลักษณ์ของผู้หญิงเขมรหลังสมัยได้รับอิทธิพลจากตะวันตกและประเทศไทยส่วนมากจะนำเสนอภาพผู้หญิงที่สวยงาม เชื่อมโยงกับความอ่อนเยาว์ของผู้หญิงที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงในวัยสาวเป็นผู้หญิงที่สวยงาม สดใส และน่ารักอย่างยิ่ง คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวมีจำนวน 12 คำ ได้แก่ พนลก (ពន្លក), ทราย (ត្រួយ), กนิษฐา (កនិដ្ឋា), ธิตา (ធីតា), อุน (អួន), เพา (ពៅ), พาลเพา (ពាលពៅ), ฟัง (ផុង), สงวน (ស្ងួន), เสนห์ (សេងห์), เสนหา (សេងหา), และสงสาร (សង្ឃារ) ดังปรากฏในเพลงเขมร ดังนี้

ที่ทำให้ครอบครัวมีฐานะดีหรือจนก็มาจากสตรีผู้เป็นเสาหลักของครอบครัวทั้งสิ้น ดังที่ เกียง ชิว (เกียง นีร์, 2018) ได้กล่าวถึงทัศนคติของชาวเขมรที่มีต่อผู้หญิงในบทวิจารณ์ทัศนคติของชาวเขมรที่สะท้อนจากจบบ่าสตรีของบัณฑิต มิน ไม (คัมภีร์ธรรม: วิญญูธรรม: ฎាប់ฎับบับบณิต ชู๊ธ ชัย) ดังนี้ ที่ใดที่มีหญิงเขมร ที่นั่นย่อมมีความหวัง มีรอยยิ้มและความมั่นใจของชายเขมร เนื่องจากหญิงเขมรเป็นผู้ที่มีศิลปะด้านการเจรจาและให้กำลังใจเป็นอย่างสูง ตัวอย่าง บริษัทชั้นนำในท้องตลาดส่วนมากจะเลือกผู้หญิงให้เป็นผู้ประสานงานหรือรับผิดชอบเกี่ยวกับการเจรจา เช่น ฝ่ายประชาสัมพันธ์ เลขานุการ และพนักงานขายเป็นต้น เพราะว่า ผู้หญิงมีศิลปะในการจัดการตบแต่ง มีความละมุนละม่อม รู้จักใช้ถ้อยคำสุภาพ อีกทั้งมีความฉลาดในการสื่อสารเป็นต้น คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวพบจำนวน 3 คำ ได้แก่ ตราณเตรีย (ត្រាណត្រើយ), มจาส์ (ម្កាស់), สรีฉนิม (ស្រីឆ្លើម), ดังปรากฏในเพลงเขมร เช่น

“...អាសូរទូកក្ដោង លិចបាត់ទៅហើយ ដូចស្រស់ **ត្រាណត្រើយ** មិនឆ្លើម

វាចា ជីវិតជាតិ: រស់គ្មានខ្លឹមសារ ស្គាល់តែទុក្ខ ចិត្តាម្បង”

(វាសនាខ្សែទឹកឈូ - សុិន ស៊ីសามុត)

“...น้ำสงสารเรือใบ จมน้ำไปแล้ว เหมือน**น้องผู้เปรียบเป็นที่พำนัก**ไม่
ยอมตอบต่อกับพี่ ชาตินี้ชีวิตไร้ความหมาย ยลเพียงทุกขา จิตใจมัวหมอง”

(วาสนาสายน้ำ - สิ้น สีสามุต)

คำว่า ตราณเตรีย (ត្រាណត្រើយ) แปลว่า ที่พำนัก ในเนื้อเพลงข้างต้น หมายถึงหญิงที่สามารถเป็นที่พำนักให้กับฝ่ายชายได้ หากพิจารณาที่มาของคำว่า ตราณเตรีย (ត្រាណត្រើយ) ซึ่งมีที่มาจากสภาพแวดล้อมของสังคมเขมรที่อาศัยอยู่รอบแม่น้ำ หรือ ทางน้ำ ซึ่งหากต้องการข้ามจากฝ่ายหนึ่งไปอีกฝ่ายหนึ่งจึงต้องขึ้นฝั่งที่ภาษาเขมรใช้คำว่า ตเรีย (ត្រើយ) จึงเปรียบผู้หญิงที่สามารถมอบความมั่นคง ความสุขให้กับฝ่ายชายได้ว่าเป็น ตราณเตรีย (ត្រាណត្រើយ)

นอกจากนี้ยังปรากฏคำที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นเจ้าของ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจ และความเป็นใหญ่ ดังตัวอย่าง

“...ចង់ផ្ញើរបណ្តាំ ទៅស្រី ចាប់ឯវិលដី រកស្រីវិញហើយ ឯងស្តាប់បានទេ អាវ
ឯងឆ្លើយថាអញមកហើយ មកជួប **ម្ចាស់ជីវិត...**”

(ផ្តាំតាមសារិកា - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...อยากฝากคำฝากให้น้อง ว่าพี่กลับมา หาน้องแล้ว ได้ยินหรือเปล่า
อ่าวงเคยว่ากลับมาแล้ว มาพบ **เจ้าของชีวิต...**”

(ฝากตามสาธิตา - สิน สีสามุต)

คำว่า มุจาสชีวิต (ม្ចាស់ជីវិត) แปลว่า เจ้าของชีวิต ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียก
ผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ต่อผู้หญิงที่พึงประสงค์ว่ามีอิทธิพลต่อชีวิตของฝ่ายชาย

ฉ. เป็นหญิงบริสุทธิ์

ความบริสุทธิ์หรือพรหมจรรย์ของผู้หญิงเป็นสิ่งที่ชาวเขมรให้ความสำคัญมากที่สุด
หากผู้หญิงคนใดได้ละเมิดทำผิดกฎระเบียบเรื่องนี้จะถูกลงโทษทั้งทางกายและทางใจ กล่าวคือ ไม่มี
ผู้ใดต้องการคบค้าสมาคมด้วย และยังไม่ได้รับการเชิญชวนให้เข้าร่วมพิธีมงคลต่าง ๆ ทั้งนี้แสดงให้เห็น
ว่าผู้ชายในสังคมเขมรก็ต้องการผู้หญิงที่บริสุทธิ์มาเป็นภรรยา ดังที่ รัตน์ ธิยา (รัតู ធីញ៉ា) ได้เขียนใน
บทวิจารณ์เกี่ยวกับ “ผู้ชายเขมรมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับพรหมจรรย์ของผู้หญิง” ไว้ว่า ผู้ชาย
เขมรส่วนมาก ต้องการแต่งงานกับผู้หญิงที่มีพรหมจรรย์ซึ่งไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ใดมาก่อน ผู้ชายมี
ความคิดว่า หากต้องการรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นผู้หญิงที่ซื่อสัตย์ พวกเขาต้องรู้จักรักษาความบริสุทธิ์ของ
ตนสำหรับสามีเพียงผู้เดียว คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าว คือ มาสทีกดប់ (មាសទឹកដប់)

“មាសឆើយ **មាសទឹកដប់** មានភ័ព្វ កើត មករូបល្អ ស្រស់ឆើយ ទែន
ស្រស់ ដូចកិណ្ណមកពីស្នាក់...”

(មាសទឹកដប់ - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“ทองเอย **ทองเนื้อสิบ** มีภัพ เกิดมารูปสวย สดใสเหมือนกินรีมาจาก
สวรรค์...”

(ทองเอยทองเนื้อสิบ - สิน สีสามุต)

คำว่า มาสทีกดប់ (មាសទឹកដប់) แปลว่า ทองเนื้อ10 เป็นคำเรียกผู้หญิงที่เป็นผู้บริสุทธิ์ซึ่ง
ไม่เคยมีความสัมพันธ์กับชายใดมาก่อน

4.2.2 ลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์

ก. ไม่ซื่อสัตย์ มีจิตใจโลเล ไม่แน่นอน ใจไม่ไว้ใจไม่ได้

ในเพลงเขมรปรากฏคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ต่อผู้หญิงไม่พึงประสงค์ว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่ซื่อสัตย์ มีจิตใจไม่มั่นคง และไว้ใจไม่ได้ นอกจากนี้ยังปรากฏในสำนวนสุภาษิตเขมร เช่น ลอแต่มุข ทุกจิตตมินบาน (ល្អិតមុខ ទុកចិត្តមិនបាន) แปลว่า สวยแต่หน้า ใจไม่ไว้ใจไม่ได้ ซึ่งหมายถึงลักษณะภายนอกดูดีแต่ใจคิดร้าย (อุบล เทศทอง, 2548 : 218) ผู้หญิงที่มีลักษณะดังกล่าวจะทำให้ครอบครัวมีแต่ความทุกข์ไม่เจริญก้าวหน้า พบคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวจำนวน 6 คำ ได้แก่ กากี (កាកី), สรีจิตตสรล (ស្រីចិត្តស្រល់), สรีจิตตสาวา (ស្រីចិត្តសាវា), สรีจิตตมันแสน (ស្រីចិត្តម៉ឺនសែន), สรีจิตตสามานย์ (ស្រីចិត្តសាមាណ្យ) และ สรีเกองาก (ស្រីព្រោក) ดังปรากฏในเพลงเขมร เช่น

“...បងឈើកណ្តាមដូចអ្នកសាង ឈឺហួសព្រំដែន ស្រីចិត្តម៉ឺនសែន
សែនទោម្មិញ បេះដូងមួយឱ្យគេដូរទិញ ដូចទឹកស្ទឹង ហូរមិនវិលវិញ ទោម្មិញព្រោះ
ស្រីចិត្តស្រល់...”

(สุนทรเดวีหัทธ - สุริย สุวีสาบุตร)

“...ที่เป็ลิมเลือดเหมือน อก สาเรน²³ เจ็บปวดเหลือเกิน หลงใจหมื่น
แสนนิกแล้วแสนปวดร้าว หัวใจอันเดียวเธอก็ค้าขาย เหมือนน้ำลาคลองที่ไหลไป
และไม่ย้อนกลับ ปวดร้าวเพราะ**หญิงใจต้นสน...**”

(สะพานไม้อภัย - สีน สีสามุต)

คำว่า “สรีจิตตสรล (ស្រីចិត្តស្រល់) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ต่อผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์คือมีจิตใจโลเลเหมือนต้นสน เนื่องจากธรรมชาติของต้นสนเป็นต้นไม้ที่มีใบไม้แห้ง เล็ก และเบา มาก ซึ่งทำให้เวลาที่ลมพัด ใบไม้ของต้นสนก็พัดตามแรงลมได้อย่างง่ายดาย จากการสังเกตลักษณะเช่นนี้คนเขมรจึงเปรียบบุคคลที่มีจิตใจไม่แน่นอนกับต้นสน

นอกจากใช้ธรรมชาติเพื่อสื่อถึงผู้หญิงที่มีจิตใจไม่แน่นอนแล้ว คนเขมรยังใช้หลักนับเลขสำหรับใช้เรียกผู้หญิงที่มีหลายใจอีกด้วย คือ สรีจิตตมันแสน (ស្រីចិត្តម៉ឺនសែន) ซึ่งแปลว่า หญิง

²³ เป็นชื่อตัวละครชายในเรื่อง อกภัยมณี สีสุวรรณ (ព្រះអភ័យមណី ស៊ីសុវណ្ណ)

หลายใจ หรือแปลตรงตัวว่า ผู้หญิงใจหมิ่นแสบ ปรกติแล้วมนุษย์ทั่วไปมีหัวใจเพียงดวงเดียว หากกล่าวในเรื่องความรักแล้ว ดวงใจดวงเดียวคือหมายถึงความรักที่ซื่อตรงต่อกัน แต่บางคนกลับไม่ซื่อสัตย์ เปลี่ยนรักอยู่ตลอดเวลา คนเขมรจึงเปรียบผู้หญิงที่มีลักษณะเช่นนั้นว่ามีใจหลายดวง เหมือนกับหลักเลขมีนและแสบเพื่อเรียกผู้หญิงดังกล่าว ดังตัวอย่าง

“...បងឈើកកណាម ដូចអ្នកសាងផ្លូវ ឈើហួសព្រំដែន **ស្រីចិត្តម៉ឺនសែន** នឹក
សែនទោម្មិញ បេះដូងមួយឱ្យគេដូរទិញ ដូចទឹកស្អឹង ហូរមិនរិលរិញ ទោម្មិញព្រោះស្រី
ចិត្តស្រល់...”

(ស្ពានឈើអភ័ព្វ - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...พี่เป็นลิ่มเลือดเหมือน ออก สาเรน เจ็บปวดเหลือเกิน **หญิงใจหมิ่น
แสบ**นึ๊กแล้วแสบปวดร้าว หัวใจอันเดียวเธอก็คำขาย เหมือนน้ำลำคลองที่ไหลไป
และไม่ย้อนกลับ ปวดร้าวเพราะหญิงใจต้นสน...”

(สะพานไม้อภัพ - สิ้น สีสามุต)

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังใช้ชื่อตัวละครนางเอกที่เป็นตัวแทนของผู้หญิงที่ไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องความรักเพื่อใช้เรียกผู้หญิงในเพลง ดังตัวอย่าง

“...តែបើដឹងមុនថា**កាកី** កុំថាឡើយព្រហ្មចារី ស្រោមមាសទាំងល្អី ក៏មិន
ត្រូវការ ស្តាយសាច់មួយដុំ ធ្វើចំមាត់ខ្លាខ្លោចចិត្តអាណិតបុត្រភ្នាលោកស្រីផ្សេងថាម៉ែទៅ
រិញ...”

(ស្រីដែលខ្ញុំស្អប់ - ស៊ិន ស៊ីសាមុត)

“...หากรู้ก่อนหน้าว่าเป็น**กาคี** ไม่ว่าจะพรหมจารี เคลือบมาศเต็มตัวก็ไม่
ต้องการ ชั่งเสียตายเนื้อที่เอาไปฝากที่เสื่อ ส่งสารลูกที่ไปเรียกหญิงอื่นว่าแม่...”

(หญิงที่ฉันทเกลียด - สิ้น สีสามุต)

คำว่า กาคี (กาคี) ในเนื้อเพลงข้างต้นหมายถึง หญิงผู้เป็นภรรยาที่เป็นคนนอกใจสามี เปรียบเหมือนนางกาคี ตัวละครนางเอกในเรื่องกาคี เป็น ตัวละครที่มีชู้หลายคน ถึงแม้แต่ละคนเป็นฝ่ายจับบังคับนางก็ตาม ในทัศนะของคนเขมร ผู้หญิงต้องไม่นอกใจสามี แต่นางกาคีไม่สามารถรักษา

ความซื่อสัตย์โดยการรักษาตนสำหรับผู้เป็นสามีเพียงผู้เดียว ดังนั้นหากหญิงใดมีพฤติกรรมเปลี่ยนคนรักเป็นประจำ หรือเปลี่ยนจากคนหนึ่งไปอีกคนหนึ่ง คนเขมรมักจะเปรียบผู้หญิงนั้นว่าเป็นกา

นอกจากความไม่ซื่อสัตย์แล้ว ผู้หญิงที่รู้จักแต่แต่งตัว ก็เป็นผู้หญิงที่ไม่มีชายใดต้องการมาเป็นภรรยา เช่น

“...**ฉ!** **ស្រីកោក** អូនខំបង្ហាញចិត្តខ្ញុំឥតមេត្តា អូននៅសម្បុរស្របសតាម
ស្នេហា ដល់ចាស់ជរា អូននឹងប្រែប្រាណ...”

(**ខ្លាចហើយចិត្តស្រី** - **កែវ សារ៉ាត់**)

“...**โ**! **หญิงนกยูง** นื่องพยายามทำร้ายจิตใจฉันอย่างไรปราณี นื่องยัง
งามชายตามขอรัก เมื่อแก่เฒ่า นื่องจะรู้ตัว...”

(**กลัวแล้วใจหญิง** - **แก้ว สาราด์**)

คำว่า **ស្រីកោក** (**ស្រីកោក**) แปลว่า **หญิงนกยูง** เป็นคำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงที่มีรูปโฉมสวยงาม รู้จักแต่การแต่งตัว ไม่สนใจเรื่องงานบ้านการเรือน และไม่เอาใจใส่กับครอบครัว

ข. **มีฐานะสูง**

เรื่องฐานะในสังคมเขมรเป็นอุปสรรคที่ขัดข้องความรักระหว่างหญิงที่สูงศักดิ์กับชายที่ต่ำต้อย เนื่องจากฐานะในสังคมไม่เสมอกัน ถึงแม้ชายหญิงทั้งสองคนรักกันมากเหลือคณาก็ตาม แต่สังคมไม่อนุญาตให้ทั้งสองคนได้ครองรักกันอย่างแน่นอน ดังนั้นผู้ชายมักจะเสียสละความรักของตน เพื่อให้หญิงคนรักได้ครองรักกับผู้ชายที่มีฐานะเสมอกัน ที่ดูเหมาะสมทั้งฐานะและรูปสมบัติ คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวพบจำนวน 4 คำ ได้แก่ **ផ្កាជ័យ** (**ฝักจาย**), **ផ្កាជ័យព្រឹក** (**ฝักจายพริก**), **ดารา** (**ตารา**) และ **คุณนารี** (**เขมรธานี**) ปรากฏในเพลงไทยเขมร เช่น

“...**ฉ!** **ផ្កាជ័យ** បុត្រល្អចំមានក្ដិនខេត្តប៉ៃលិន **เขมรธานี** បងជាចៅចិត្រ ផង
ត្បូងលាងដី អូនបុត្រសេដ្ឋី បងលោងមិនដល់...”

(**ฝักจายพริก** - **สุริส สุสิลาบุตร**)

“...โอ้! ดอกยี่หุบแห่งจังหวัดไพลินที่ออกกลิ่นในตอนค่ำ **คุณนารี** ที่เป็น
เจ้าจิตรนักรองพลอย น้องเป็นบุตรเสฐี พี่เอื่อมไม่ถึง...”

(ยี่หุบไพลิน – สีน สีสามุต)

คำว่า คุณนารี (**บุรณาริ**) ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์
ผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์คือเป็นคนสวยและมีฐานะสูงที่เปรียบกับคุณนารี (**บุรณาริ**) นางเป็นลูกสาวคน
เดียวของหลวงรัตนะสมบัติที่เป็นเจ้าของกิจการชุดพลอยที่เขตไพลิน ส่วนฝ่ายชายเป็นคนจน ดังนั้น
ฝ่ายชายไม่กล้าที่จะหมายรักหญิงลูกเศรษฐีที่มีฐานะสูงกว่าตนเป็นหลายเท่า

“...**สฺรภถาษัฏฺษาย** ภูมยฉาหฺมุกเจาส ญฺุณฺฑ์คฺคฺนคํบุลลพฺทฺระตคฺคฺยสฺรญฺุ
ชณฺคํทีหฺมฺรฉฺยชฺลลคฺคฺน สฺรภษัฏฺษณ ญฺุคํคฺคฺนคฺคฺน...”

(รณฺุ:ญฺุณฺฑ์ - ใคฺร สภษัฏ)

“...คำว่า**จับดาว** กลายเป็นนักโทษ ความรักไม่ผิดเพราะคำสัญญา คำ
ฝากจากน้องเรื่องงานวิวาห์ พอถึงเวลา ตกหลุม...”

(ฐานะเสนห์ – แกว สาราด)

คำว่า ฝูกาย (**ฝูกาย**) มีความหมายประจำรูปคือ ดาว แต่ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำ
เรียกผู้หญิงซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าคงต้องเป็นผู้หญิงที่มีฐานะสูงศักดิ์

ค. มีจิตใจโหดร้าย

จากการศึกษาโลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ในเพลงเขมรพบว่าผู้หญิงไม่ควร
มีจิตใจโหดร้าย เพราะผู้หญิงมีลักษณะดังกล่าวจะให้โทษกับผู้ที่ทำดีกับตน และเป็นตัวอับมงคลซึ่ง
นำมาซึ่งความภัยพิบัติ ความล้มเหลวให้กับครอบครัว คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าว เช่น

“...**ไค้เช้ฝึชฺมฺรชฺาคาคคี** คุ้ชฺาเช้ฝึชฺมฺรชฺาคาคคี สฺรภษชฺาฝึชฺมฺรชฺาคาคคี คุ้ชฺม
ชฺรคฺคฺน สฺรภษชฺาฝึชฺมฺรชฺาคาคคี ฝึชฺมฺรชฺาคาคคี ฝึชฺมฺรชฺาคาคคี ฝึชฺมฺรชฺาคาคคี ฝึชฺม
ชฺรคฺคฺน...”

(**ฝึชฺมฺรชฺาคาคคี** - สฺริส สฺริสชฺาคาคคี)

“...หากรู้ก่อนหน้าว่าเป็นกาก็ ไม่ว่าพรหมจารี เคลือบทองเต็มตัวก็ไม่
ต้องการ ชั่งเสียดายเนื้อที่เอาไปฝากที่**เสื่อ** ส่งสารลูกที่ไปเรียกหญิงอื่นว่าแม่...”

(หญิงที่ฉันทเกลียด - สีน สีสามุต)

ในเนื้อเพลงข้างต้นหมายถึงหญิงผู้มีจิตใจโหดร้ายที่เปรียบเสมือนเสื่อ

“...กาลชงฆาตณขุขุขุขุขุขุขุขุขุ **ณาสรีกษัตริย์** โฉมฉด
คณฺเฏ]

(คณฺเฏ]

“...ตอนที่ไม่มีเงินนอกรักด้วยไม่มีข้อแม้ ลากหญิง**งูเห่า** ไม่อยากได้แล้ว”

(พลอยไพลินเสียม - อิง ณาโร)

ทั้งคำว่า ขลา (งู) แปลว่า เสื่อ กับคำว่า พสววก (ถ่มน้ำ) แปลว่า งูเห่า ล้วนเป็น
คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ผู้หญิงไม่พึงประสงค์ที่มีจิตใจโหดร้ายเหมือนสัตว์เดรัจฉานที่ทำร้าย
ทุกสิ่งทุกอย่างได้โดยไม่สำนึกว่าจะทำให้คนอื่น รวมถึงครอบครัวได้รับความเดือดร้อนจากการกระทำ
ของตน

ง. ไม่บริสุทธิ์

สังคมเขมรให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องพรหมจรรย์ของผู้หญิงเป็นอันดับหนึ่ง หาก
ต้องการเลือกผู้หญิงผู้ใดผู้หนึ่งมาเป็นภรรยา เรื่องแรกที่ต้องพิจารณาคือเรื่องความบริสุทธิ์ เนื่องจาก
สังคมเขมรมองเห็นว่าผู้หญิงที่ไม่สามารถรักษาพรหมจรรย์ของตนจนถึงวันแต่งงาน เป็นผู้หญิงที่ไม่มี
คุณค่า เปรียบเสมือนผ้าสีขาวที่สกปรกและไม่สามารถล้างออกได้ นอกจากจะเห็นจากคำกล่าวแล้ว
การพูดถึงเรื่องการครองพรหมจรรย์ของผู้หญิงยังปรากฏในพิธีกรรมในวิถีชีวิตของชาวเขมรด้วย คือ
พิธีแสนเมบา (សែនមេបា) ที่จัดทำขึ้นเพื่อไหว้ขอโทษผีบรรพบุรุษ ในกรณีที่ถูกสาวในครอบครัวได้
ประพฤติดูผิดจากค่านิยมของสังคมโดยเฉพาะคือเรื่อง ชิงสุกก่อนห่าม คำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์
ดังกล่าวมีจำนวน 1 คำ ได้แก่ มาสทิกบราปี (មាសទឹកប្រាបី) ดังปรากฏในเพลงเขมรต่อไปนี้

“...ลุ่มช่ดู่หล่งเฒ่บเบร *สรีเจ็ก* ธิตุฎุณนีก เบ็กจรงชฎิบรูบ
 ฆาตบักติตบักทราสัถบรูณเฒ่า: กุฏัธิตุฎุณนีก: ฆลล่ฆฎาฏบรูบชฎี...”

(จันธิฎุณนีก - สฎีธ สฎีธษฎุท)

“...ฟงเถอะเพลงเขมรแอบด่า *หญิงเจ้าชู้* ใจไม่นิ่ง เปิดอกให้ผู้ชาย งาน
 แต่งงานเป็นเพียงการเปลี่ยนชื่อ นอกใจที่ซื่อสัตย์ เปลี่ยนผู้ชายใหม่...”

(ค้ำชายเส่นหา - สิน สีสามุด)

คำว่า สรีเจ็ก (สรีเจ็ก) แปลว่า เจ้าชู้ ในเนื้อเพลงข้างต้นเป็นคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์
 ผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ว่าเป็นคนเจ้าชู้ มีความต้องการเรื่องเพศสูง

4.3 เปรียบเทียบโลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทยและเพลงเขมร

โลกทัศน์ของชาวไทยและชาวเขมรมีลักษณะร่วมกันและต่างกัน ดังนี้

1. โลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงมีลักษณะใกล้เคียงกันเป็นส่วนมาก
 เนื่องจากประเทศทั้งสองเป็นประเทศที่มีอาณาเขตติดกันมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันตั้งแต่อดีตจนถึง
 ปัจจุบัน จึงทำให้ทั้งสองชาติมีอิทธิพลซึ่งกันและกันทั้งความคิด ความเชื่อ การมองโลก นอกจากนี้
 แนวคิดเรื่องพุทธศาสนาและศาสนาพราหมณ์ที่แฝงในสังคมทั้งสองยังส่งผลให้ประเทศทั้งสองมี
 พฤติกรรมในชีวิตประจำวันที่เหมือนกัน โดยเฉพาะโลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิง ได้แก่ ผู้หญิงต้องมี
 กิริยามารยาทดี ผู้หญิงต้องมีรูปร่างและกลิ่นกายหอม ผู้หญิงต้องมีค่าน้ำทะนุถนอม และผู้หญิงผู้เป็น
 ที่รักต้องมีอายุน้อยกว่าตน

2. โลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงปรากฏลักษณะแตกต่างกัน เนื่องจาก
 ประเทศไทยสมัยก่อนเป็นสังคมปิตาธิปไตย ในขณะที่ประเทศเขมรสมัยก่อนเป็นสังคมมารดาธิปไตย
 จึงทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของแต่ละบุคคลในสังคมมีน้ำหนักไม่เท่ากัน รวมทั้งการให้ความสำคัญกับ
 ผู้หญิงแตกต่างกันด้วย ประเทศไทยสนับสนุนให้ผู้ชายเป็นผู้นำทั้งในครอบครัวและสังคม แต่ประเทศ
 เขมรยกย่องให้ผู้หญิงมีหน้าที่หลักในครอบครัวและสังคม ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้นว่าประเทศไทย
 สมัยก่อนเป็นสังคมปิตาธิปไตยที่ส่งอิทธิพลต่อความคิดเกี่ยวกับผู้หญิงว่ามีหน้าที่หลักคือเปรียบเสมือน
 สิ่งของที่สามารถมอบความสุข ความสดชื่นให้กับชายผู้เป็นผู้นำครอบครัวให้รู้สึกผ่อนคลายและมี
 ความสุข แต่ในสังคมเขมร ผู้หญิงต้องสามารถเป็นที่พำนักให้กับผู้ชายได้ ซึ่งหมายถึงความสามารถใน

การดูแลครอบครัว การจัดการภายในบ้าน การสั่งสอนลูกหลาน และการผลักดันส่งเสริมสามีให้เป็นผู้ชายที่ดีและมีความสามารถในด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นที่ยอมรับและมีชื่อเสียงในสังคม

3. ผู้หญิงเขมรต้องเป็นผู้หญิงบริสุทธิ์ สังคมเขมรยังคงให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องความบริสุทธิ์หรือพรหมจรรย์ของผู้หญิง ซึ่งคำเรียกผู้หญิงที่สะท้อนโลกทัศน์ดังกล่าวไม่พบในเพลงไทย ถึงแม้แต่ก่อนสังคมไทยก็ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิงเหมือนกัน แต่จากคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยที่เป็นแหล่งข้อมูลของการศึกษาไม่พบคำที่แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องพรหมจรรย์ของผู้หญิงแต่อย่างใด ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่าประเทศไทยน่าจะได้รับอิทธิพลจากตะวันตกในช่วงที่ชาวตะวันตกเริ่มเข้ามามีบทบาทในสังคมไทย ซึ่งได้รับแนวคิดเรื่องเสรีนิยมที่ส่งเสริมความคิดเรื่องความเท่าเทียมของบุคคลในสังคม อีกประการหนึ่งคนไทยน่าจะได้รับการอบรมสั่งสอนตามแบบตะวันตกมากขึ้น จึงทำให้ประชาชนมีความรู้และไม่ค่อยให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิงเหมือนแต่ก่อน ส่วนประเทศเขมรถึงแม้จะอยู่ภายใต้อาณานิคมของฝรั่งเศสแต่ประชาชนส่วนมากยังไม่ค่อยได้รับการอบรมที่สถานศึกษาอย่างกว้างขวาง ดังนั้นคนเขมรก็ยังคงความคิดแบบดั้งเดิม

4. ลักษณะสรีรปลักษณ์ (รูปร่างลักษณะ) ข้อที่ 7 กล่าวว่า ผู้หญิงต้องไม่นอกใจสามี ข้อที่ 9 กล่าวว่า ผู้หญิงต้องไม่มีกมลมารยา และข้อที่ 20 ผู้หญิงต้องไม่พูดเกี่ยวพาราสามีผู้ชาย เพราะการกระทำดังกล่าวจะทำให้ผู้หญิงเสียความเป็นผู้หญิงที่ดีที่สังคมได้กำหนดไว้ ดังนั้นการที่ผู้หญิงมีจิตใจโลเล และวางตัวไม่เหมาะสมในเรื่องเพศจะทำให้คุณค่าของผู้หญิงลดลงซึ่งอาจทำให้ไม่มีชายใดต้องการมาเป็นภรรยา

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่าโลกทัศน์ระหว่างคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงมีลักษณะคล้ายคลึงกันเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะในส่วนของคุณลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์ ส่วนลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ปรากฏความแตกต่างอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามข้อแตกต่างที่ปรากฏในแหล่งข้อมูลของการศึกษาคือเพลงไทยสากลกับเพลงเขมรอาจมาจากเหตุผลต่าง ๆ เช่น ระบอบการปกครองประเทศ การเปลี่ยนแปลงการปกครอง และวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น เป็นต้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาคำเรียกผู้หญิงที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทยและเขมร ศึกษาโลกทัศน์ที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิง ตลอดจนศึกษาเปรียบเทียบความหมายคำเรียกผู้หญิง และโลกทัศน์ที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงไทยและเพลงเขมร โดยศึกษาข้อมูลจากเนื้อเพลงไทยและเพลงเขมรที่อยู่ระหว่าง พ.ศ. 2492-2542 ของนักร้องชายไทยจำนวน 5 คน ได้แก่ สุเทพ วงศ์กำแหง ชรินทร์ นันทนาคร ธาณินทร์ อินทรเทพ ทนงศักดิ์ ภัคดีเทวา และชรัมภ์ เทพชัย จำนวน 310 เพลง และเพลงเขมรจากนักร้องชายเขมรจำนวน 5 คน ได้แก่ สิ้น สีสามุต (สฺยึธ สฺยึสหายุต) อึง ฌารี (สฺยึង ฌกรึ) มาส หุกเสง (ฆาส บุกฺเสง) มาส สามอน (ฆาส สหายธ) และ แกว สาราด (ไกร สหายถ) จำนวน 313 เพลง

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษา พบคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยจำนวนทั้งสิ้น 108 คำซึ่งสามารถแบ่งเป็น 8 กลุ่มความหมาย ได้แก่ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไปจำนวน 10 คำ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงคุณสมบัติรวมถึงแสดงรูปร่างและหน้าตาจำนวน 38 คำ โดยจำแนกเป็นคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความดี และคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความไม่ดี ส่วนคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะรูปร่างและหน้าตายังจำแนกเป็น คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามโดยรวม คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะสีผิวของผู้หญิง คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดั่งนางสวรรค์ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดั่งเทพ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างภายนอก นอกจากนี้ยังพบกลุ่มคำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่าจำนวน 25 คำที่จำแนกเป็น คำเรียกผู้หญิงเทียบกับสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงเทียบกับชีวิตและอวัยวะสำคัญของร่างกาย คำเรียกผู้หญิงตามฐานะและสถานภาพ รวมถึงคำอื่น ๆ ที่หมายถึงผู้หญิงผู้มีค่า ในเพลงไทยยังพบคำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รักจำนวน 4 คำ ยังมีคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติจำนวน 13 คำ ซึ่งจำแนกเป็นคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับท้องฟ้า คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับพืช คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์ ทั้งนี้ยังพบคำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติจำนวน 8 คำ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์จำนวน 3 คำ และคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรมจำนวน 7 คำ

ส่วนความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมร พบคำเรียกผู้หญิงทั้งสิ้นจำนวน 115 คำ สามารถแบ่งเป็น 9 กลุ่มความหมาย ได้แก่ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไปจำนวน 5 คำ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะในด้านแสดงคุณสมบัติรวมถึงแสดงรูปร่างและหน้าตาจำนวน 34 คำ โดยจำแนกเป็นคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความดี และคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความไม่ดี ส่วนคำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะรูปร่างและหน้าตายังจำแนกเป็น คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามโดยรวม คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะสีผิวของผู้หญิง คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความสดใสของผู้หญิง คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะความงามดังนางสววรรค์ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงรูปร่างภายนอก นอกจากนี้ยังพบกลุ่มคำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่าจำนวน 24 คำ ที่จำแนกเป็น คำเรียกผู้หญิงเทียบกับสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงเปรียบกับชีวิตและอวัยวะสำคัญของร่างกาย คำเรียกผู้หญิงตามฐานะและสถานภาพ รวมถึงคำอื่น ๆ ที่หมายถึงผู้หญิงผู้มีค่า ในเพลงเขมรยังพบความหมายคำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รักจำนวน 6 คำ ความหมายคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติจำนวน 22 คำ ซึ่งจำแนกเป็นคำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับท้องฟ้า คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับพืช คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับสัตว์ ทั้งนี้ยังพบความหมายคำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติจำนวน 7 คำ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์จำนวน 2 คำ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีจำนวน 3 คำ ตลอดจนคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของผู้หญิงจำนวน 12 คำ

ในด้านความหมายพบว่าทั้งไทยและเขมรพบคำเรียกผู้หญิงที่มีกลุ่มความหมายที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไทยและเขมรมีความคิดเกี่ยวกับผู้หญิงที่คล้ายกันที่อาจมาจากอิทธิพลของพระพุทธศาสนา และศาสนาพราหมณ์ในประเทศทั้งสองเป็นเวลานานเหมือนกัน อีกทั้งประเทศทั้งสองยังมีวัฒนธรรมร่วมกัน คือ วัฒนธรรมของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จึงทำให้ทั้งสองชาติมีมุมมองในการมองผู้หญิงที่คล้ายกันเป็นจำนวนมาก ส่วนลักษณะที่ต่างกันอาจมาจากลักษณะเฉพาะของทั้งสองประเทศ เช่น ระบอบการปกครอง และการเมืองที่ย่อมส่งผลให้เกิดความแตกต่างในด้านความคิดที่มีต่อผู้หญิงซึ่งสะท้อนผ่านคำศัพท์ที่ใช้โดยเฉพาะคือคำเรียกผู้หญิง

การศึกษาด้านโลกทัศน์ของคนไทยที่มีต่อผู้หญิงซึ่งสะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทย พบโลกทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิง 2 ประการ ได้แก่ ผู้หญิงที่พึงประสงค์ และผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์ ได้แก่ มีกิริยามารยาทดีซึ่งสะท้อนผ่านคำเรียกผู้หญิง เช่น กุลสตรี สุภาพสตรี ฯลฯ มีรูปร่างและกลิ่นหอมที่สะท้อนจากคำเรียกผู้หญิง เช่น โฉมตรู นวลลออ ฯลฯ ผู้หญิงต้องมีค่าจากคำเรียกผู้หญิงที่ว่า แก้ว ใจ ฯลฯ และผู้หญิงต้องมีอายุน้อย เช่น น้อง บังอร อรทัย ฯลฯ ส่วน

ลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ ไม่ซื่อสัตย์ เช่น กากี คนใจบอน ฯลฯ มีจิตใจโหดร้าย เช่น คนเลือดเย็น ฐพิช หญิงใจชั่ว ฯลฯ และมีฐานะสูง เช่น ดอกฟ้า ดาว จันทร์ ฯลฯ

การศึกษาด้านโลกทัศน์ของชาวเขมรที่มีต่อผู้หญิงซึ่งสะท้อนจากคำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมรพบโลกทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิง 2 ประการ ได้แก่ ผู้หญิงที่พึงประสงค์ และผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์ ได้แก่ มีกิริยามารยาทดีซึ่งสะท้อนผ่านคำเรียกผู้หญิง เช่น กลยาณ (กณฺญาณ) แปลว่า ดี วรลกขณ (วรลกขณฺ) แปลว่า ลักษณะที่ดี มีรูปงามและกลิ่นหอม เช่น โฉมฉาย (โฉมฉาย) แปลว่า สวยผุดผ่อง สรส (สรส) แปลว่า สดใส ฯลฯ มีค่า เช่น จรณ (จรณ) แปลว่า แก้วที่เจียรระไนแล้ว ฐลิฆธโล (ฐลิฆธโล) แปลว่า ผู้หญิงผู้มีค่าที่เปรียบได้กับดั่ง ชีวา (ชีวา) แปลว่า ชีวิต ฯลฯ มีอายุน้อย เช่น โอน (ออน) แปลว่า น้อง เพา (เพา) แปลว่า น้องสุดท้อง เป็นที่พำนักให้กับผู้ชายได้ เช่น ทรานตเรีย (ทรานตเรีย) แปลว่า ที่พำนัก และเป็นหญิงบริสุทธิ์ เช่น มาสทิกคอบ (มาสทิกคอบ) แปลว่า หญิงบริสุทธิ์เปรียบกับทองเนื้อสิบ ส่วนลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ ไม่ซื่อสัตย์ มีจิตใจโลเล ไม่แน่นอน ไว้วางใจไม่ได้ เช่น สรีจิตตสรล (สรีจิตตสรล) แปลว่า หญิงที่มีจิตใจโลเลประจวบต้นสน สรีจิตตสาวา (สรีจิตตสาวา) แปลว่า ผู้หญิงหลายใจ สรีจิตตมินแสน (สรีจิตตมินแสน) แปลว่า ผู้หญิงหลายใจ มีจิตใจโหดร้าย เช่น ขลา (ขลา) แปลว่า เสือ พสแวก (พสแวก) แปลว่า งูเห่า ไม่บริสุทธิ์ เช่น มาสทิกบราบี (มาสทิกบราบี) แปลว่า หญิงไม่บริสุทธิ์เปรียบกับทองเนื้อแปด และวางตัวไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ เช่น สรีเจ็ก (สรีเจ็ก) แปลว่า หญิงเจ้าชู้

โลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงมีลักษณะใกล้เคียงกันเป็นส่วนมาก เนื่องจากประเทศทั้งสองเป็นประเทศที่มีอาณาเขตติดต่อกัน มีความสัมพันธ์ติดต่อกันมาแต่โบราณ นอกจากนั้นยังมีวัฒนธรรมร่วมกันในบางส่วน จึงทำให้ทั้งสองชาติมีอิทธิพลต่อกันทั้งความคิด ความเชื่อ การมองโลก นอกจากนี้แนวคิดเรื่องพุทธศาสนาและศาสนาพราหมณ์ที่แฝงในสังคมทั้งสองย่อมส่งเสริมให้ประเทศทั้งสองมีพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตประจำวันที่เหมือนกัน โดยเฉพาะโลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิง คือ ผู้หญิงต้องมีกิริยามารยาทที่ดี ผู้หญิงต้องมีรูปงามและมีกลิ่นกายหอม ผู้หญิงต้องมีค่า และผู้หญิงผู้เป็นที่รักต้องมีอายุน้อย ขณะเดียวกันก็ปรากฏโลกทัศน์ที่มีต่อผู้หญิงในลักษณะต่างกัน เช่น ผู้หญิงเขมรต้องเป็นที่พึงให้กับฝ่ายชายได้ ซึ่งผู้ศึกษาคิดว่าน่าจะได้รับอิทธิพลมาจากระบบมารดาธิปไตยที่แฝงอยู่ในสังคมเขมรตั้งแต่โบราณ ถึงแม้สังคมเขมรเคยอยู่ภายใต้อาณานิคมของ

ฝรั่งเศสก็ตาม แต่สังคมเขมรมีได้รับอิทธิพลเกี่ยวกับแนวคิดแบบตะวันตกมากนัก เพราะเขมรยังรักษาและยกย่องให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายดูแลและมีอำนาจในบ้าน กล่าวคือเป็นใหญ่ในครอบครัว มีอำนาจในการตัดสินใจ และสามารถบ่นสามีที่หาเงินเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวไม่ค่อยได้ ผู้หญิงยังเป็นผู้เก็บทรัพย์สมบัติทุกอย่างที่สามีหาได้ รวมถึงจัดวางแผนอนาคตของลูกและครอบครัว

อภิปรายผลการศึกษา

1. ผลการศึกษาเปรียบเทียบความหมายคำเรียกผู้หญิงจากเพลงไทยและเพลงเขมรมีความคล้ายคลึงกันเป็นจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการศึกษาข้อที่ 1 กล่าวคือความหมายคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมรมีลักษณะร่วม ได้แก่ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงผู้หญิงทั่วไป คำเรียกผู้หญิงที่แสดงลักษณะ คำเรียกผู้หญิงที่หมายถึงสิ่งมีค่า คำเรียกผู้หญิงผู้เป็นที่รัก คำเรียกผู้หญิงที่เปรียบกับธรรมชาติ คำเรียกผู้หญิงที่แสดงความอ่อนเยาว์ คำเรียกผู้หญิงที่เป็นคำสรรพนามและคำเรียกญาติ และคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อจากวรรณคดีและวรรณกรรม ส่วนที่แตกต่างคือ ความหมายคำเรียกผู้หญิงของเขมรยังพบกลุ่มความหมายของคำเรียกผู้หญิงที่เป็นชื่อเฉพาะของคนรัก ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากการที่ทั้งสองชาติได้รับอิทธิพลจากศาสนาพุทธและศาสนาพราหมณ์เหมือนกัน จึงส่งผลให้การมองผู้หญิงมีลักษณะคล้ายกัน

2. ผลการศึกษาโลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อผู้หญิงซึ่งสะท้อนจากความหมายคำเรียกผู้หญิงพบว่าคนไทยมีโลกทัศน์ต่อผู้หญิง คือ ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์ ได้แก่ มีกิริยามารยาทดี มีรูปร่างและกลิ่นกายหอม มีค่าและน่าทะนุถนอม มีอายุน้อย รวมถึงสามารถมอบความสุขให้กับผู้ชายได้ และลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ ไม่ซื่อสัตย์ และมีจิตใจโหดร้าย ส่วนคนเขมรมีโลกทัศน์ต่อผู้หญิง คือ ลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์ ได้แก่ มีกิริยามารยาทดี มีรูปร่างและกลิ่นกายหอม มีค่า มีอายุน้อย เป็นที่พึงให้กับผู้ชายได้ และเป็นหญิงบริสุทธิ์ ส่วนลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ ไม่ซื่อสัตย์ มีจิตใจโลเล ไม่แน่นอน ไว้วางใจไม่ได้ มีจิตใจโหดร้าย ไม่บริสุทธิ์ และวางตัวไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ผู้ศึกษาสังเกตเห็นว่าโลกทัศน์ของชาวไทยและชาวเขมรที่มีต่อผู้หญิงมีความใกล้เคียงกันในประเด็นลักษณะผู้หญิงที่พึงประสงค์ มากกว่าลักษณะผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ถึงแม้คนไทยและคนเขมรได้รับอิทธิพลจากศาสนาพุทธและศาสนาพราหมณ์เหมือนกันก็ตาม แต่วัฒนธรรม ถิ่นฐาน สิ่งแวดล้อม ความเชื่อ ระเบียบการ

ปกครองสังคมไม่เหมือนกันก็สามารถส่งอิทธิพลต่อ ความคิด ความเข้าใจ และการมองโลกของคนไทย และคนเขมรให้มีความแตกต่างกันได้

3. โลกทัศน์ของคนไทยและคนเขมรที่มีต่อสัตว์ที่ใช้เพื่อเปรียบเทียบผู้หญิงมีทั้งเหมือน และแตกต่าง ในลักษณะเหมือนคือทั้งไทยและเขมรมองว่าสัตว์ร้าย เช่น งู และ เสือ เปรียบได้กับ ผู้หญิงที่มีจิตใจโหดร้ายเหมือนกัน ในขณะที่ นกยูง คนไทยมักเปรียบกับผู้หญิงที่มีฐานะสูงส่ง กล่าวคือ ใช้ในความหมายเชิงบวก แต่คนเขมรได้เปรียบ นกยูงกับผู้หญิงที่รู้จักแต่แต่งหน้า แต่งตัว และไม่สนใจ เรื่องการดูแลบ้าน จึงเป็นการเปรียบในเชิงลบมากกว่า อนึ่งจะเห็นว่าทั้งไทยและเขมรใช้สัตว์เพื่อ เปรียบกับผู้หญิงในเชิงบวกหรือลบ โดยพิจารณาจากธรรมชาติของสัตว์นั้น ๆ เช่น งู กับ เสือ เป็นสัตว์ ที่ทำให้คนเดือดร้อนจึงใช้ในความหมายลบ หรือ หงส์ กับ สาลิกาเป็นนกที่ไม่ได้ทำให้คนเดือดร้อนอีก ทั้งมีรูปร่างสวยงามจึงใช้ในความหมายบวก

4. ผู้ศึกษาพบข้อสังเกตว่าคำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมรที่มีลักษณะเป็นคำซ้อน กล่าวคือ มักจะนำคำเรียกผู้หญิงที่มีความหมายต่างกันมาเรียงกันตั้งแต่ 2 คำ จนถึง 5 คำ เช่น แกวพิสี (ไกร์ ติ สี่) พุรลิ่งมาสสเนห์ (ព្រលឹង មា ស ស្នេហ៍) สรีสรส์แกวพนลก (ស្រី ស្រស់ កែវ ពន្លក) และ สรส์ แกวรลขณต์รวยหญทัย (ស្រស់ កែវ រលក ភ្នំ ក្រូច ហឫទ័យ) ผู้วิจัยคิดว่าการที่นักประพันธ์เขมรได้ใช้ คำที่มีความหมายหลากหลายเพื่อเรียกผู้หญิง อาจจะเป็นเพราะว่าคนในสังคมเขมรยังมีความ คาดหวังต่อผู้หญิงสูงซึ่งต้องการให้เธอมีลักษณะ สุรีศุรบ่ลกขณต์ (ស្រី គ្រប់ លក្ខណ៍) ซึ่งมีทั้งสิ้น 31 ประการ หากหญิงผู้ใดสามารถปฏิบัติตนให้มีลักษณะดังกล่าว ถือว่าเป็นหญิงที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง สำหรับครอบครัว ซึ่งสะท้อนว่าพ่อแม่เลี้ยงลูกสาวดี อีกทั้งยังเป็นທີ່เชิดชูวงศ์ตระกูลให้มีชื่อเสียง รวมทั้งทำให้เธอกลายเป็นที่หมายปองของผู้ชายทุกคน ดังนั้นการใช้คำที่มีความหมายหลาย ประการเรียงกันเป็นการบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าผู้หญิงที่ดี หรือผู้หญิงที่ผู้ชายต้องการมาเป็นภรรยา ต้องมีหลายลักษณะ ดังที่ วิชชุกร ทองหล่อ (2548) ได้กล่าวว่า คุณสมบัติของสุรีศุรบ่ลกขณต์ (ស្រី គ្រប់ លក្ខណ៍) ทั้ง 31 ข้อ ทำให้ผู้หญิงเขมรสามารถผูกใจสามีและส่งผลให้การครองเรือนประสบ ความสำเร็จมีแต่ความสุข

5. ผู้ศึกษาพบข้อสังเกตเกี่ยวกับพัฒนาการของการใช้คำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยว่า มีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งแต่ก่อนจะมีคำเรียกผู้หญิงที่มีความหมายหลากหลาย แต่ปัจจุบันการใช้คำ เรียกผู้หญิงในเพลงมีจำนวนความหมายลดน้อยลง โดยส่วนมากนิยมใช้คำว่า “เธอ” ทั้งนี้ผู้วิจัย

คิดว่าชาวไทยน่าจะได้รับอิทธิพลแนวคิดเรื่องเสรีนิยมจากตะวันตกซึ่งเป็นแนวคิดที่ไม่ได้คาดหวังให้สตรีต้องเป็นดังที่สังคมคาดหวังอีกต่อไป แต่ผู้หญิงมีสิทธิที่จะเลือกเป็นดังที่ใจเธอต้องการที่จะเป็นทั้งการเลือกคู่ครอง การเลือกอาชีพ และการปฏิบัติตน แต่ถึงอย่างไรทั้งผู้หญิงและผู้ชายก็ยังต้องปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโดยยึดหลักค่านิยมของชาติไทย และสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมไทย หรือความเป็นไทยให้คงอยู่ในสังคมไทยจากรุ่นหนึ่งสู่อีกหนึ่ง

6. ผู้ศึกษาพบข้อสังเกตเกี่ยวกับพัฒนาการของการใช้คำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมรว่าไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลงจากคำเรียกผู้หญิงที่อยู่ระหว่าง พ.ศ. 2492-2542 แต่ไม่ค่อยมีคำเรียกผู้หญิงที่มีความหมายใหม่เกิดขึ้นเหมือนกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่าคนเขมรน่าจะยังมีความคาดหวังต่อผู้หญิงสูงซึ่งเป็นอิทธิพลวัฒนธรรมดั้งเดิม หรือกล่าวได้ว่าเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิม อีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าคนเขมรน่าจะยังไม่ได้รับการศึกษาตามรูปแบบตะวันตกอย่างกว้างขวาง จึงทำให้ความรู้เรื่องเสรีนิยมยังจำกัดซึ่งสะท้อนผ่านคำเรียกผู้หญิงที่ปรากฏในเพลงปัจจุบันโดยยังรักษาความหมายของคำเรียกผู้หญิงดั้งเดิม

7. ผู้ศึกษาพบข้อสังเกตว่ายุคสมัยมีผลต่อโลกทัศน์ของคนที่มีต่อผู้หญิง เช่น ในช่วง พ.ศ. 2492 – 2542 สังคมเขมรมีโลกทัศน์ต่อรูปร่างภายนอกของผู้หญิงที่สวยงามว่านอกจากมีผิวขาวตัวเล็กแล้ว ผู้หญิงที่มีรูปร่างใหญ่ อวบอ้วน ผิวดำ หรือคล้ำก็เป็นผู้หญิงที่ฝ่ายชายต้องการมาเป็นภรรยา หากหญิงผู้นั้นเป็น กุลสตรีหรือสุรีศรีลักษณ์ (สุวีศรีบุณย์) แต่ปัจจุบันผู้หญิงที่ถือว่าสวยงามจะต้องมีรูปร่างบอบบาง และผิวขาวเท่านั้น ดังปรากฏในเพลงเขมรสมัยปัจจุบัน ดังนี้

“...เไร! หุสสาค์สยกระบะบงหุสฮุสฮุสฮุสฮุสฮุส? ฝากเตตตาสาค์ฮุสฮุสฮุส เทตบง
สยฮุสฮุสฮุสฮุสฮุสฮุส?...” (ภาตฮุส - Tempo Tris)

“เฮ้ย! น้องผิวขาวมานี้หนอย พี่ถามหนอยได้ไหม ใส่เสื้อขาดหลังอย่างนี้ ตอนพี่จ้อง
มองน้องไม่กลัวหรือ?...” (ขาดหลัง - Tempo Tris)

“...สุวีฮีฮุส
- Soran Sethey ft. Kon BOB)

“...หญิงเอย เอยหญิง ทำไมน้องสวยอย่างนี้ เอวบางร่างน้อยทำให้พี่หวั่นไหว...”
(น้องสวย - Soran Sethey ft. Kon BOB)

ข้อเสนอแนะ

หลังจากที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกผู้หญิงในเพลงไทยและเพลงเขมรแล้ว ผู้ศึกษาสังเกตเห็นว่ายังสามารถทำการศึกษาเรื่องอื่น ๆ จากแหล่งข้อมูลเดิม หรือ ศึกษาประเด็นเดิมแต่จากแหล่งข้อมูลอื่น ดังนี้

1. ควรศึกษาคำเรียกผู้ชายจากเพลงของนักร้องหญิง
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกผู้หญิงในภาษาไทยกับภาษาอื่น ๆ

รายการอ้างอิง

Encyclopedia. (March 5, 2021). World view. Retrieved from <https://www.encyclopedia.com/social-sciences/applied-and-social-sciences-magazines/world-view>

Nguyen Thi Thuy Chau. (2558). ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่สะท้อนจากการใช้คำเรียกบุคคลที่สามสำหรับผู้หญิงในนวนิยายเวียดนาม พ.ศ. 2473 – 2553. *Journal of Mekong Societies*, 11,3(กัญญายน - ธันวาคม), 85-104.

Pongsapich, A. (1985). *Traditional and Changing Thai World View*. Southeast Asian Studies Program. Chulalongkorn University.

เกรียงไกร กองเส็ง. (2559). “ร่างกายภายใต้บงการ” การเปลี่ยนแปลงความหมาย “ความงาม” ของสตรีไทย-จีนตามวิถีสมัยใหม่. *วารสารมหาวิทยาลัยลำปาง*, 5,2(กรกฎาคม – ธันวาคม), 235-249.

เจริญชัย ชนไฟโรจน์. (2513). *ประวัตินักดนตรีไทย*. ขอนแก่น: ศิริภัณฑ์.

โสภณา ศรีจำปา. (2544). *โลกทัศน์ของชาวเวียดนามจากสุภาชาติ*. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.

คม ชัด ลึ ก . (23 สิงหาคม 2554). น ก เอื ย ง เลื ย ง ค ว า ย ? Retrieved from <https://www.komchadluek.net/news/economic/106884>

คีน เฮ ซิน. (2543). *การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมคำสอนสตรีของไทยและเกาหลี*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย/กรุงเทพฯ.

จิราภัสร์ ลิ้มปิชาติ. (2534). *โลกทัศน์ของชาวเขา 6 เผ่าในประเทศไทยที่สะท้อนจากลักษณะนามของค่านามเรียกเครื่องใช้ในครัวเรือน* วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชาญชัย คงเพ็ชรธรรม. (ม.ป.ป.). *ผู้หญิงในนวนิยายเขมร*. ม.ป.ท.

ดาวใจไพจิตร สุจริตกุล. (2555). *กระบวนการถ่ายโอนต้นแบบการขับร้องเพลงไทยลูกกรุงของดาวใจ ไพจิตร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นันทวัน จันเจ๊ก. (2560). *ภาพลักษณ์ของตัวละครชายและตัวละครหญิงที่ปรากฏในนิทาน*

- พื้บ้านเขมร. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ปรีศนา พิมพ์ดี. (2547). คำเรียกผู้หญิงในวรรณคดีไทยสมัยอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปิยะพันธุ์ วัชรอนุกุล. (2019). การศึกษาคำเรียกผู้หญิงในเพลงเพื่อชีวิต : กรณีศึกษาวงคาราบาว. *SOUTHEAST BANGKOK JOURNAL*, 5, 1(มกราคม – มิถุนายน), 38-54.
- พูนพิศ อมาตยกุล. (2529). ดนตรีวิจักษ์ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับดนตรีของไทยเพื่อความชื่นชม. กรุงเทพฯ: รักร์ศิลป์.
- ภคภต เทียมทัน. (2556). คำเรียกผู้หญิงในวรรณกรรมกลอนสวด. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มิรินต้า บุรรุ่งโรจน์. (2548). อุปลักษณ์เชิงมนโทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิงในบทเพลงลูกทุ่งไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์แพทย์และเภสัชกรรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. Retrieved from http://ttdkl.dtam.moph.go.th/Dic_thai/fmc_dictionary.aspx
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์ จำกัด (มหาชน).
- วนารัตน์ น้อยเล็ก. (2556). การศึกษาศัพท์เรียกผู้หญิงในนวนิยายเขมรสมัยปัจจุบัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาเขมรศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรารัตต์ มหามนตรี. (2557). ภาพจิตสำนวน : ภาพสะท้อนโลกทัศน์ของคนไทยต่อผู้หญิง. วารสารอารยธรรมศึกษา โขง-สาละวิน, 5,2(กรกฎาคม – ธันวาคม), 9-58.
- วรารัตต์ มหามนตรี และคณะ. (2557). โครงการโลกทัศน์ของคนไทยจากภาพจิต. รายงานวิจัย ฉบับสมบูรณ์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วัชรภรณ์ อัจหาญ. (2535). การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงไทยสากลของสุนทราภรณ์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วิชชุกร ทองหล่อ. (2548a). เพลงสมัยนิยมเขมร : ภาษาและภาพสะท้อนวัฒนธรรม. ปรินญา
 ศิลปศาสตร์ดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเขมร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศิลปากร.
- วิชชุกร ทองหล่อ. (2548b). คำเรียกหญิงในเพลงสมัยนิยมเขมร. วารสารมนุษยศาสตร์
 ปรัชรศน์, 27, 2, 57-67.
- ศิริพร มณีชูเกต. (2559). โลกทัศน์ของคนอินโดนีเซียจากภาษิต. วารสารศิลปศาสตร์
 มหาวิทยาลัยแม่โจ้, 4,2(กรกฎาคม - ธันวาคม), 62-78
- สุภาพร คงศิริรัตน์. (2553). การศึกษาพระโลกทัศน์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า
 เจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในพระราชหัตถเลขา. ปรินญาศิลปศาสตร์ดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชา
 ภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุภาพร คงศิริรัตน์ และคณะ. (2558). โลกทัศน์ของอาเซียนจากภาษิต. พิษณุโลก: ดาวเงิน
 การพิมพ์.
- อมรรัตน์ เปี่ยมดนตรี. (2557). การใช้วรรณกรรมขุนช้างขุนแผนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิง
 วัฒนธรรมในจังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปรินญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต
 สาขาวิชาการจัดการทางวัฒนธรรม (สหสาขาวิชา) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- อุดมลักษณ์ ระพีแสง. (2550). ศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงสุนทราภรณ์
 ระหว่างปี พ.ศ. 2482 - พ.ศ. 2524. วิทยานิพนธ์ปรินญามหาบัณฑิต ภาควิชา
 ภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุบล เทศทอง. (2548). ภาษิตเขมร : วิถีชีวิตและโลกทัศน์ของชาวเขมร. ปรินญาศิลปศาสตร์
 ดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเขมร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- កៀង ជីវ៌.** (2018). **គំនិតសួនវិជ្ជាខ្មែរតាមរយៈច្បាប់ស្រិរបស់
 បណ្ឌិតម៉ីនម៉ៃ . ភ្នំពេញ .** Retrieved from
<https://www.facebook.com/CambodiaLiteratureAssociation/posts/575298193131471>
- កែវ ណារុំ.** (1995). តន្ត្រីនិងជីវិតខ្មែរ. **ភ្នំពេញ: មូលនិធិតុយុតា.**
- ក្រសួងសុខាភិបាល .** (2008). រុក្ខជាតិឱសថកម្ពុជា (ភាគ 1). **ភ្នំពេញ :**

មជ្ឈមណ្ឌលជាតិស្រាវជ្រាវវេជ្ជសាស្ត្របូរាណ.
គល់រាំង. (ភ្នំពេញថ្ងៃទី០₇ ខែមិថុនា ឆ្នាំ₂₀₁₂). <ចម្រៀង> និង
សា រ ប្រ យោ ជ ន៍ រ ប សំ វា . Retrieved from

<https://archive.monoroom.info/news/post/210>

ឆេងជុន និងពេជ្រទុំក្រវិល. (2006). ត្រី រ បាំ និងល្ខោនខ្មែរ.
ភ្នំពេញ: ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ.

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ. (1967). វចនានុក្រមខ្មែរ ភាគទី 1-2. ភ្នំពេញ: ពុទ្ធ
សាសនបណ្ឌិត្យ.

វត្ត ធីយ៉ា. (ថ្ងៃទី 29 ខែមេសា ឆ្នាំ₂₀₁₉). បុរសខ្មែរយល់យ៉ាងម៉េច
អំ ពី ភា ព ក្រ មុំ ព្រ ហូ ចា រី យ៍ ? Retrieved from

<https://kohsantepheapdaily.com.kh/article/832992.html>

សូ មុយយៀង ទិត សៀង និងជា លិន. (2011). អរិយធម៌ខ្មែរ វប្បធម៌
និងសង្គមធម៌. ភ្នំពេញ: អាយ អាយ ស៊ី.

សេង តារា. (2550). មាសស្រោបនគរ. ភ្នំពេញ: អង្គរធំ.

សេង តារា. (2553). អធិរាជធម៌ខ្មែរ. ភ្នំពេញ: អង្គរធំ.

ឧត្តម. (ថ្ងៃទី០₁ ខែមករា ឆ្នាំ₂₀₁₉). ដឹងអត់ថា ចាស់ៗពីដើម
ធ្វើ ពី ធិ ប ញា ន់ អា រ ក រ ដើ ម ្យី អ្វី ? Retrieved from

<https://www.popular.com.kh/%E1%9E%A2%E1%9E%94%E1%9E%B7%E1%9E%99%E1%9E%87%E1%9F%86%E1%9E%93%E1%9E%BF/78884.html/>

ภาคผนวก

ลำดับ	คำเรียกผู้หญิงในเพลงไทย	ชื่อเพลง	หน้า
1	กากี	ญาติวันทอง	60, 141
2	กานดา	เพราะชอบฟ้ากว้าง	46
3	กึ่งกำ	กึ่งกำที่ยากได้ทอง	52
4	กึ่งแก้ว	กึ่งฟ้า	37
5	กึ่งทอง	กึ่งฟ้า	38
6	กึ่งฟ้า	กึ่งฟ้า	45
7	กุสสตรี	สุดที่รัก	21, 139
8	กุสุมา	บุเรงนองลั่นกลองรบ	59
9	เกล็ดแก้ว	เกล็ดแก้ว	37
10	แก่นจันทร์	แก่นจันทร์	48
11	แก้ว	ดอกแก้ว	59
12	แก้วใจ	ดอกแก้ว	40
13	แก้วตา	ทุ่งสร้าง	40, 138
14	ขวัญ	เดียวดาย	40, 138
15	ขวัญใจ	รักจากดวงใจ	41
16	ขวัญชีวา	ตั้งเเเร่รัก	41
17	ขวัญชีวี	น้ำตาดอกไม้	42
18	ขวัญตา	สิ่งรัก	42
19	เขา	คืนคำรัก	54
20	เข	คืนกระจ่างฟ้า	49
21	คนงาม	บุเรงนองลั่นกลองรบ	26
22	คนใจบอน	จำโดยไม่ต้องจด	24, 141
23	คนใจหิน	คนใจหิน	24
24	คนดี	คนซึ้งอน	22
25	คนมีน้ำใจ	ชีวิตกับความรัก	22
26	คนรัก	กลับมาหารักเถอะ	47
27	คนเลือดเย็น	ภาพหลอนใจ	24, 25

28	คุณ	คุณก็รู้ว่าผมรัก	55
29	งูพิษ	ได้มาอย่างไรเสียไปอย่างนั้น	53, 142
30	จอมขวัญ	อนุสาวรีย์รัก	42
31	จอมใจ	ไม่รักไม่ว่า	43
32	เจ้า	คิดถึงพี่บ้างไหม	55
33	เจ้าสกา	ดาวจรัสแสง	30
34	โฉม	ยอดพฐเมืองแปร	27
35	โฉมฉาย	ร้อยชู้พันรัก	27
36	โฉมตรู	ช่อนรัก รักช่อน	28
37	ชาวฟ้า	สิ่งฟ้าฝากดิน	35
38	ชู้	มนต์รักเรียกหา	47
39	ดวงใจ	รักรอบสอง	43
40	ดวงชีวา	หักใจไม่คิด	43
41	ดวงฤดี	คณิงนุช	44
42	ดวงยิหาว	บุหลันขวัญรัก	44
43	ดอกฟ้า	ลาก่อนดอกฟ้า	45, 143
44	ดอกหญ้า	ดอกหญ้า	51
45	ดาว	ดาว	49
46	เดือน	มนต์รักบ้านนา	49
47	ทราชมเชย	ร้อยชู้พันรัก	28
48	ทราชมวย	แผ่นดินไม่ไร้เท่าใบพุทรา	57
49	ทัดดาว บุษยา	ทัดดาว บุษยา	60
50	เทพี	ชมละเวง	34
51	เทวี	บันทึกตอบดวงใจ	34
52	เทวีสวรรค์	ขวัญใจคนจน	34
53	เธอ	เธอ	55
54	นกเอี้ยง	นกเอี้ยงจำ	53
55	นงคราญ	พี่ยังรักเธอไม่คลาย	28, 136
56	นงเยาว์	ขอใจให้พี่	18
57	นงลักษณ์	นวลละอ	28

58	นฤมล	ฉันมาจากดาว	23
59	นวลน้อย	พิโรธำพัน	30
60	นวลนาง	มนต์รักเรียกหา	31
61	นวลฉวี	รักอย่ารู้คลาย	31
62	นวลปราง	จุมพิตนวลปราง	31
63	นวลลออ	นวลละออ	32, 136
64	น้อย	จากน้อย	56, 140
65	น้อยแก้ว	ดึกเอยดึกแล้ว	38
66	น้อยสาว	เชื้อหรือเขาหลอก	57
67	นันทวดี	นันทวดี	59
68	นาง	กนิรีเล่นน้ำ	18
69	นางแก้ว	นางแก้วในดวงใจ	38, 137
70	นางบังเงา	นางบังเงา	25
71	นางพิม	นางใจ	60
72	นารี	นารี	18
73	นิมนวล	รักรอบสอง	32
74	เนื้อทอง	เนื้อทองของพี่	32
75	เนื้อเย็น	กาไฟ่หงษ์	33, 139
76	เนื้ออุ่น	เดี้ยวเขาจูบให้นะ	33
77	บังอร	ทาสเทวี	58, 140
78	บุหลัน	บุหลันขวัญรัก	50
79	ปรางทอง	หอรักรักร้าง	39
80	ผกา	คำมั่นสัญญา	50, 137
81	พฐุ	หวานใจนารี	19
82	พุ่มพวง	แม่พระ	19
83	เพชร	หยาดเพชร	39, 138
84	มารศรี	คณิงนุช	29
85	มาลี	บันทึกตอบดวงใจ	50
86	เม็ย	เกรงใจเม็ย	57
87	แม่	กนิรีเล่นน้ำ	19

88	แม่งอน	จับกระแต	25
89	แมร์้อยซัง	คนซึ่งอน	46
90	แม่อรชร	กินรีเล่นน้ำ	36
91	แม่เอื้ออารี	แม่พระ	23
92	ยาใจ	อ่าวอารมณ์	44, 139
93	ยุพิน	แจกันรัก	29
94	วันทอง	นางใจ	61
95	สตรี	อุบัติเหตุนอกเส้นทาง	19
96	สมร	ลาไพร	35
97	สาว	หนึ่งใจสองรัก	20
98	สาวน้อย	สาวน้อย	47
99	สุดา	ไม่รักไม่ว่า	20
100	สุภาพสตรี	เหมือนตายจากกัน	22, 140
101	หงส์	กาไฟหงษ์	54, 142
102	หล่อน	มาเอารักหล่อนของหล่อนคืนไป	56
103	หญิง	กรรมเก่า	20
104	หญิงใจชั่ว	ได้มาอย่างไรเสียไปอย่างนั้น	26, 142
105	หญิงศักดิ์นา	บังเอิญ	45
106	อนงค์	ทำไมแผลใจ	36
107	อรทัย	แม่เป็นไปได้	58
108	เอื้อง	ดอกเอื้องดอย	51

ลำดับ	คำเรียกผู้หญิงในเพลงเขมร	ชื่อเพลง	หน้า
1	กุเงาก (เกือก)	เกือกกุญช์ “นกยูงสาว”	113
2	กณญา (กัญญา)	ธำเทษุท “รอแต่คุณ”	63
3	กนิฐธา (กนิษฐา)	บุษยามะเพ็ญ “นี่ถึงฝน”	117

4	កលយាណ (កល្យាណ)	អីក៏ស្អាតអ្វីម៉្លោះ “ តាំងឯទាមឯណា ”	67, 153
5	កណ្តើយ (កណ្តៀង)	កណ្តៀងតូចតាង “ ឃ្លាយប្រលីនស្រែ ”	88
6	កណ្តុល (កណ្តុលអុក)	អក្រាត្រាត្រាត្រា “ ឃ្លាយប្រលីនស្រែ ”	82
7	កណ្តុល (កណ្តុល)	មេឃុំកំណោះ “ កណ្តុលកំណោះ ”	83
8	កំបោ (កំបោ)	អក្រាត្រាត្រាត្រា “ ឃ្លាយប្រលីនស្រែ ”	83
9	ករណី (ក្របាច់)	កំប្លែងអក្រាត្រា “ ករណីស្រែ ”	83
10	កាកី (កាកី)	ស្រីដែលខ្ញុំស្អប់ “ អ្វីដែលខ្ញុំស្អប់ ”	122, 158
11	កុលាប (កុលាប)	កុលាបមួយទង “ កុលាបមួយទង ”	108
12	កិត្យា (កិត្យា)	កិត្យាស្នេហា “ កិត្យាស្នេហា ”	123
13	កោរ (កោរ)	ក្នុងអំឡុង “ កោរ ”	87
14	កោរ (កោរ)	ក្នុងអំឡុង “ កោរ ”	77, 148
15	កោរ (កោរ)	ស្រីដែលខ្ញុំស្អប់ “ អ្វីដែលខ្ញុំស្អប់ ”	114, 160
16	កូន (កូន)	កូនប្រលីន “ កូនប្រលីន ”	93
17	កេ (កេ)	ក្នុងស្រុកនៅមាត់បឹង “ ផលិតផល ”	117
18	កុណារី (កុណារី)	យីហ្មប្រលីន “ យីហ្មប្រលីន ”	121, 159
19	ករណី (ករណី)	ខូចចិត្តក្នុងអំឡុង “ ខូចចិត្តក្នុងអំឡុង ”	88
20	កំបោ (កំបោ)	កំបោស្រែ “ កំបោស្រែ ”	109, 149
21	កំបោ (កំបោ)	កំបោស្រែ “ កំបោស្រែ ”	109, 150
22	កំបោ (កំបោ)	កំបោស្រែ “ កំបោស្រែ ”	75, 147
23	កំបោ (កំបោ)	កំបោស្រែ “ កំបោស្រែ ”	75
24	កំបោ (កំបោ)	កំបោស្រែ “ កំបោស្រែ ”	76, 147
25	កំបោ (កំបោ)	កំបោស្រែ “ កំបោស្រែ ”	111
26	កំបោ (កំបោ)	កំបោស្រែ “ កំបោស្រែ ”	94

27	ดาเพ (ដាឡេ)	អូដាឡេ “ខ្ញុំដាឡេ”	126
28	ធីណា (ធីណា)	បងស្នេហ៍តែធីណា “អើយដឹងធីណា”	126
29	តុបួរតនា (តូបួរតនា)	ផ្លែស្នេហ៍លើដៃលើ “ដាក់ការពេញដែល”	89
30	តរាណតេរិយ (ត្រាណតេរិយ)	វាសនាខ្សែទឹកល្អ “វាសនាសាយន័រ”	97, 155
31	តរាយ (ត្រាយ)	ស្នេហាពន្លកស្នេហ៍ “ស្នេហាខ្មោចគ្រប់គ្រង”	113
32	តរាយឌីវី (ត្រាយឌីវី)	ផ្លូវស្នេហ៍ “ស្នេហាស្នេហា”	94
33	តារា (តារា)	ឱ!តារាអើយ “ខ្ញុំ! តារាខ្មោច”	104
34	តូចតូច (តូចតូច)	លាភចង្រៃ “តារាខ្មោច”	84
35	តេតិមតៃត (តេតិមតៃត)	វិលវិលណាអូន “ត្រឡប់មកវិលវិល”	95, 151
36	តៃត (តៃត)	ក្រុមស្នេហាដ៏ស្នេហ៍ “ក្រុមស្នេហាដ៏ស្នេហ៍”	99
37	តងវង (តងវង)	ស្រីអមណកខ្លួន “ស្រីអមណកខ្លួន”	84
38	តាវ (តាវ)	ចំនុចលើចេញក្រុង “ចេញក្រុងចេញក្រុង”	122
39	តេវី (តេវី)	ទេវីកម្ពុជា “តេវីកម្ពុជា”	81
40	តីតា (តីតា)	សក់ដងអន្តាយ “សក់ដងអន្តាយ”	118
41	តាវ (តាវ)	លាភចង្រៃ “តារាខ្មោច”	64
42	តារី (តារី)	តារីបរទេសឬ? “តារីបរទេសឬ?”	64
43	តិមល (តិមល)	ថ្ងៃស្អែក “ថ្ងៃស្អែក”	67
44	តិមល (តិមល)	ស្នេហាតែក្នុងមិនបានខ្លួន “ស្នេហាតែក្នុងមិនបានខ្លួន”	85
45	តិមល (តិមល)	កុំធ្វើបាបបង “កុំធ្វើបាបបង”	77, 147
46	តិមល (តិមល)	ការក៏ការ “ការក៏ការ”	118
47	តិមល (តិមល)	ប៉ារ៉ាស៊ី “ប៉ារ៉ាស៊ី”	125
48	តិមល (តិមល)	បុណ្យចិត្តបង “បុណ្យចិត្តបង”	105
49	តិមល (តិមល)	បុណ្យចិត្តបង “បុណ្យចិត្តបង”	106

50	ជកា (ផ្កា)	បងស្នេហ៍អូនពិត “ពីរកន្លែងទាំង ៗ”	105
51	ជកាកំបងប្រាក់ (ផ្កាកំបងប្រាក់)	ចំប៉ាក់បងប្រាក់ “ទំហំខ្មោចបងប្រាក់”	107
52	ជកាប្រដាប់បង (ផ្កាប្រដាប់បង)	ចំប៉ុស្តិ៍បង “ស្រែងស្រែងមរាធិ”	107
53	ជកាសំបុត្រ (ផ្កាសំបុត្រ)	សំបុត្រ “ក្រដាសព្រៃ”	110, 152
54	ជកាយ (ផ្កាយ)	វណ្ណៈស្នេហ៍ “ស្នាដៃស្នេហា”	103, 160
55	ជកាយប្រឹក (ផ្កាយប្រឹក)	ផ្កាយប្រឹក “ព្រះសុភ័ក្ត្រ”	104
56	ជកាយ (ពន្លក)	ពេញវ័យ “នឹងរៀនរូប”	112
57	ជកាយ (ព្រៃ)	កុំស្រឡាញ់គេណាអូន “ខ្ញុំខ្លាចខ្មោចខ្លា”	96
58	ជកាយ (ព្រៃ)	កណ្តៀងក្នុងដៃ “ស្រែងស្រែងស្រែង”	115, 161
59	ជកាយ (ព្រៃ)	អនុស្សាវរីយ៍កំសត់ “គិតគូរទៅទីណាខ្លាចខ្លា”	120
60	ជកាយ (ព្រៃ)	កុំថាខ្មោចខ្លា “ខ្ញុំខ្លាចខ្មោចខ្លា”	120, 153
61	ជកាយ (ព្រៃ)	បក្សាស្រែង “ក្រដាសព្រៃ”	68
62	ជកាយ (ព្រៃ)	បងខ្មោចខ្លា “ដឹងរួចរាល់”	100
63	ជកាយ (ព្រៃ)	ទំនួញបង “ក្រដាសព្រៃ”	98
64	ជកាយ (ព្រៃ)	ផ្កាតាមសាតិកា “ដាក់តាមសាតិកា”	98, 156
65	ជកាយ (ព្រៃ)	ម៉ែបង “ម៉ែបងបង”	110
66	ជកាយ (ព្រៃ)	ទឹកភ្នែកម៉ែ “ទឹកភ្នែកម៉ែ”	127
67	ជកាយ (ព្រៃ)	ម៉ែបង “ម៉ែបង”	124
68	ជកាយ (ព្រៃ)	ម៉ែបង “ម៉ែបងបង”	124
69	ជកាយ (ព្រៃ)	ប្តីគូ “គូស្នេហា”	119
70	ជកាយ (ព្រៃ)	ទំនួញបង “ក្រដាសព្រៃ”	90, 150
71	ជកាយ (ព្រៃ)	ចំប៉ុស្តិ៍បង “ខ្ញុំខ្លាចខ្មោចខ្លា”	89
72	ជកាយ (ព្រៃ)	ផ្កាតាមសាតិកា “ដាក់តាមសាតិកា”	90

73	มาสดงวน (មាសស្នួន)	គួរកុំយកថ្មី “ไม่ควรเอาผิว”	91
74	มาสดเสนห์ (មាសស្នេហ៍)	ក្រោមសម្លេងទឹកភ្លៀង “ภายใต้เสียงฝน”	91
75	มาสดสนิท (មាសស្និទ្ធ)	ខឹងព្រោះស្រណាញ់ “โกรธเพราะรัก”	91
76	มาสดทักบรำปี (មាសទឹកប្រាំបី)	មាសទឹកប្រាំបី “ทองเนื้อแปด”	92, 162
77	มาสดทักดប់ (មាសទឹកដប់)	មាសទឹកដប់ “ทองเนื้อสิบ”	92, 156
78	มีรา (មីរា)	មីរាស្នេហាបង “มีราเสน่ห์หาของพี่”	125
79	มุ่ม (ម៉ុម)	គ្មានសង្ឃឹមទេខ្ញុំ “ไม่มีหวัง”	65
80	เม่า (ម៉ៅ)	ស្រីម៉ៅ “หญิงดำ”	78, 148
81	รัตนมณี (រត្នមណី)	ក្រោមសម្លេងទឹកភ្លៀង “ภายใต้เสียงฝน”	93
82	รัดพล (រ៉ាដុល)	កវីសេកសោម “กวีเสกโสม”	111
83	ลัญชู (លិង្គូ)	លិង្គូមាសបង “ลัญชูทองของพี่”	127
84	วรลภขณ์ (វរលក្ខណ៍)	បើជាវាសនាខ្ញុំ “หากเป็นวาสนาของฉัน”	68, 154
85	วรมิตร (វរមិត្រ)	កម្រងភ្នំថ្ម “มาลัยดอกพิกุล”	69
86	วิโยแพตตา (វិយ៉ូប៉េតា)	វិយ៉ូប៉េតា “วิโยแลตา”	124
87	สงสาร (សង្សារ)	ស្នេហ៍បាត់សម្រស់ “ความรักเสื่อม”	102
88	สงวน (ស្នួន)	កណ្តាលថ្ងៃត្រង់ “กลางวัน”	100
89	เสนห์ (ស្នេហ៍)	ព្រួយរបស់បង “พี่กังวล”	101
90	เสน่ห์สนอง (ស្នេហ៍ស្នង)	ខូចចិត្តត្រង់ត្រង់ “เสียใจเพราะต้องพรากจากน้อง”	101
91	เสนหา (ស្នេហា)	អនិច្ចាស្នេហ៍ថ្មី “อนิจจาความรักครั้งใหม่”	102
92	สรส (ស្រស់)	ប្តីមួយជីវិត “สามีตลอดชีวิต”	79
93	สรสสรី (ស្រស់ស្រី)	ជើងភ្នំទា “เชิงเขาททา”	80
94	สรสชีวา (ស្រស់ជីវា)	តាមវាសនា “ตามวาสนา”	80
95	สรสบวร (ស្រស់បវរ)	ខ្យល់សមុទ្រ “ลมทะเล”	81

96	ស្រពន (ស្រពន្ធ)	អប្រាត្រណាក្ក “ឃ្នោឃៃកងក្នុង”	85
97	ស្រពឃៃ (ស្រពឃៃ)	ចៃទុក្រកស្នេហ៍ “ឃៃរឿកអាក្រក”	78, 147
98	ស្រី (ស្រី)	ខ្នាស់អស់បក្ស “ឃៃបក្សា”	66
99	ស្រីកេក (ស្រីកេក)	ខ្នាចកើយចិត្តស្រី “កង្កើយកង្កើយ”	114, 159
100	ស្រីគិតឃៃឃៃ (ស្រីចិត្តឃៃឃៃ)	ស្នេហ៍ឃៃអភ័យ “ស្រពឃៃឃៃ”	71, 158
101	ស្រីគិតស្រព (ស្រីចិត្តស្រព)	ស្នេហ៍ឃៃអភ័យ “ស្រពឃៃឃៃ”	72, 157
102	ស្រីគិតសាឃៃ (ស្រីចិត្តសាឃៃ)	ដំណើរឃៃឃៃ “កង្កើយកង្កើយ”	73
103	ស្រីគិតសាវា (ស្រីចិត្តសាវា)	ទុំនិព្វស្នេហា “កង្កើយកង្កើយ”	73
104	ស្រីគិត (ស្រីចិត្ត)	ទុំនិព្វស្នេហា “កង្កើយកង្កើយ”	74, 163
105	ស្រីឃៃឃៃ (ស្រីឃៃឃៃ)	វិជ្ជាឃៃឃៃ “កង្កើយកង្កើយ”	69
106	ស្រីគិតស្រព (ស្រីចិត្តស្រព)	អប្រាត្រណាក្ក “ឃ្នោឃៃកងក្នុង”	86
107	ស្រីគិត (ស្រីចិត្ត)	ចោលបងកង្កើយ “កង្កើយកង្កើយ”	99
108	ស្រីគិត (ស្រីចិត្ត)	អ្នកសក់កង្កើយ “កង្កើយកង្កើយ”	70
		នេះគឺជាប្រាក់ “កង្កើយកង្កើយ”	70
109	ស្រីគិត (ស្រីចិត្ត)	ចាំកង្កើយ “កង្កើយកង្កើយ”	80
110	សារិកា (សារិកា)	កង្កើយស្នេហ៍ “កង្កើយកង្កើយ”	115
111	ស្រី (ស្រី)	ស្រីបណ្ឌិត “កង្កើយកង្កើយ”	126
112	ស្រីគិត (ស្រីចិត្ត)	សំណើចិត្ត “កង្កើយកង្កើយ”	96
113	ស្រីគិត (ស្រីចិត្ត)	អង្គត្រីកោន “កង្កើយកង្កើយ”	125
114	ស្រីគិត (ស្រីចិត្ត)	ស្រីគិត “កង្កើយកង្កើយ”	117
115	ស្រីគិត (ស្រីចិត្ត)	វិមានទឹកកង្កើយ “កង្កើយកង្កើយ”	119, 153

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	Sreyluch YORN
วัน เดือน ปี เกิด	07 เมษายน 2539
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2557-2561 การเงินและธนาคาร จาก National University of Management
ที่อยู่ปัจจุบัน	กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

